ERBAKAN'DAN ERDOĞAN'A:

'MİLLÎ GÖRÜŞ'ÜN TASFİYESİ VE İSLAM-KEMALİZM SENTEZİ

ERBAKAN'DAN ERDOĞAN'A:

'MİLLÎ GÖRÜŞ'ÜN TASFİYESİ VE İSLAM-KEMALİZM SENTEZİ

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2026

Bismillâhi’r-Rahmâni’r-Rahîm.

El-hamdu li’llâhi Rabbi’l-‘âlemîn. Ve’s-salâtü ve’s-selâmu ‘alâ Rasûlinâ Muhammedin ve ‘alâ âlihî ve sahbihî ecma’în.

İÇİNDEKİLER

28 ŞUBATÇI İÇ SİYASET **6**

BÜYÜK OYUN **10**

FİTNE ZAMANI, DÜŞMAN OKLARI VE İSTANBUL SÖZLEŞMESİ **13**

İSLÂMCILARI LAİKLEŞTİRME PROJESİ VE AKPARTİ’NİN MİSYONU **19**

ERDOĞAN, ÜMMET VE DİN MİLLİYETÇİLİĞİ **34**

SUYUN ÜÇ, KORKAKLIĞIN SAYISIZ HALİ VAR **39**

TÜRK MÜNAFIKLIĞINA TÜRK MÜSLÜMANLIĞI ADINI VERMEK **51**

TÜRK MÜSLÜMANLIĞI MI, TÜRK HARİCÎLİĞİ Mİ? **56**

“YARIM PORSİYON İSLAM”LI TÜRK MÜSLÜMANLIĞI **61**

“BİR YUSUF MASALI” **66**

YERLİLİK/MİLLÎLİK EDEBİYATININ TÜKENİŞİ **70**

“MİLLİ GÖRÜŞ”, MİLLİ PİYANGO KADAR MİLLÎ HALE GELİRKEN **72**

“İMANLI ÇILGIN TÜRKLER”MİŞ **75**

28 ŞUBAT'TA SUSAN, ERGENEKON DAVASI'NDA KAHRAMANCA GÜRLEYEN ADAM: OĞUZHAN ASİLTÜRK **79**

SİNSİ KEMALİZM ÖLÜMLE TEHDİT EDİYOR **87**

28 ŞUBAT'TAN 15 TEMMUZ'A FETÖ, PERİNÇEK, VE ÇILGIN TÜRK KEMALİSTLER: "KASA HER ZAMAN KAZANIR" **97**

GAYRİMİLLÎ MİLLÎCİ VE ULUSALCILAR **117**

ÇÖKEN SİYASAL İSLAM DEĞİL, SİZSİNİZ **122**

SİYASAL PARTİLER, CEMAATLER VE ŞİRK **128**

ŞAHSİYETLİ İÇ POLİTİKA **133**

"MÜSLÜMANLIK BUYSA BEN MÜSLÜMAN DEĞİLİM"MİŞ **139**

ÇANLAR HRİSTİYANLAR İÇİN ÇALAR **142**

SEN BU TARLAYA ARPA EKTİN, BUĞDAY BİÇEMEZSİN **147**

AK PARTİ LAİKÇİLİĞİNİN VE "MÜSLÜMANLARI LAİKLEŞTİRME" "HİZMET"İNİN TARİHİNDEN BİR KESİT **150**

İSTANBUL SÖZLEŞMESİ'NİN KADROLU VE SÖZLEŞMELİ AVUKATLARI **156**

AK PARTİ YANDAŞLARI LAİKLİĞİN HATIRINA HAYRETTİN KARAMAN'I DA MECZUP İLAN ETTİ **160**

BUDALALAR KUMPANYASININ BREMEN TİPİ MIZIKACILARI **168**

AK PARTİ'NİN SİYASAL DİNSİZ (LAİK) DİNCİLİĞİ **170**

BAZI AK PARTİ YANDAŞLARININ İSLAMCI OLMAYAN FAKAT LAİK OLABİLEN MÜSLÜMANLIĞI **174**

İSLAM, YÖNETİCİLERE YALAN SÖYLEME İMTİYAZI YA DA AYRICALIĞI VEREN MAKYAVELİST BİR İDEOLOJİ DEĞİLDİR **178**

ATATÜRK'Ü FAŞİSTE KOMÜNİSTE BIRAKMAMAYI BİLİYORSUNUZ DA, İSLAM'I NEDEN IŞİD VS.'YE BIRAKMAMA YÖNÜNDE BİR ADIMINIZ YOK? **183**

ŞABAN ALİ DÜZGÜN, CÜBBELİ AHMET, HAYRETTİN KARAMAN VE RECEP TAYYİP ERDOĞAN'IN ORTAK ÖZELLİĞİ **192**

DİN MİLLİYETÇİLİĞİNE KARŞI OLMAK **200**

ROLLER DEĞİŞİYOR, OYUN DEĞİŞMİYOR **205**

"İSLAM-CI/DİN-Cİ" DEĞİLMİŞ, "MİLLÎ GÖRÜŞ-ÇÜ"YMÜŞ **208**

GELENEKLE HESAPLAŞMAK **211**

AK PARTİ KEMALİZMİ **217**

SAADET NEREYE KOŞUYOR? **221**

DEVLETİN TEFECİLİĞİ **276**

AK PARTİ: BU GİDİŞ NEREYE? **231**

LAİKLEŞEN İSLÂMCILAR **240**

DAVUTOĞLU: DİNÎ "DEĞER"DEN LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEĞERSİZLİĞE **250**

SAADET PARTİSİ'NİN ESKİ LİDERİ KARAMOLLAOĞLU'NUN İKİ BÜYÜK HATASI **258**

STRATEJİK ÇUKURLUK VE "ZAMANIN RUHU" **263**

28 ŞUBATÇI İÇ SİYASET

28 Şubat, Türkiye'de pek çok açıdan bir dönüm noktası niteliği taşıyor. Her şeyden önce, bu darbe ile birlikte İslamcılığın ehlileştirilmesi süreci büyük ölçüde tamamlanmıştır. "**Siyasal İslam**" diye bilinen hareket de, 1969-70'de başladığı çizgiden çok farklı bir noktaya savrulmuştur.

Her ne kadar bu harekette tedricî bir evrim ya da başladığı noktadan uzaklaşma vardıysa da, 28 Şubat darbesiyle birlikte bu evrim, devrimci bir kırılmayla bugünkü noktaya gelmiştir.

Söz konusu hareket içinde yer alan büyük kitle, "**muhafazakâr demokratlığı**" ideoloji olarak benimseyen, **AB üyeliği hedefini** "ideal medeniyet projesi" kabul eden yeni bir siyasal partinin (AK Parti'nin) şemsiyesi altında toplanmış, İslam'ı (o gün için) ibadetler ve bireysel inanç hürriyeti bağlamında algılayan yeni bir İslamcılık ortaya çıkmıştır.

Daha doğrusu, İslamcılığın yerini "laiklikle uzlaştırılan, laikliğe endeksli bir İslam yorumu" almıştır.

1970'lerde ortaya çıkan "Siyasal İslam" hareketinin ana mecrasında yol almaya devam eden daha küçük bir kitle de, giderek "ehlî" bir çizgiye oturmuştur.

Bunun yanı sıra, birtakım "cemaat"lerin de, "**dinlerarası diyalog**" gibi yeni açılımlar ve yeni söylemlerle, sadece mevcut ulusal düzenle değil, uluslararası sistemle bile uzlaşma arayışına girdikleri görülmektedir.

Özellikle **laiklik**, birçok cemaat tarafından artık içselleştirilmiş, din özgürlüğünün önemli bir ilke ya da aracı olarak görülmeye başlamıştır.

*

Bütün bu gelişmeleri salt **28 Şubat**'a bağlayamayız elbette. Ancak, Türkiye'deki İslami oluşumların kendi içindeki eksiklik ve kusurlar, bu darbenin sadece o günün iktidarını devirmesine yol açmamış, İslamcı hareketin büyük bir dönüşüm yaşamasına da zemin hazırlamıştır.

*

Bir başka deyişle, bu darbe, bir katalizör rolü görmüş ve İslamcılık diye adlandırabileceğimiz hareketlerdeki eksen kaymasını hızlandırmıştır.

İşte tam da bu nedenle Ergenekoncular, kendi bindikleri dalı kesmiş oldular. ABD ve Avrupa, Türkiye'deki İslamcılık hareketi gelecek vaat ettiği sürece, onu kontrol altında tutacak bir "lalikçi"liğe muhtaçtır. İslamcılık bittiği zaman, laikçiler de misyonunu tamamlamış olur.

İslamcılığın bitmesi derken, bireylerin İslam'ı benimsemekten vazgeçmelerinden söz etmiyoruz, siyasal alanda İslam'ın öngördüğü bir yönetim hedefinin, daha açık bir ifadeyle, Şeriat'in bütün ilke ve kurumlarıyla yürürlükte olduğu bir toplumsal düzen idealinin unutulmasından bahsediyoruz.

Böyle bir ortamda laikçilerin Batı'nın desteğine mazhar olması, ancak toplumun çoğunluğunu oluşturmalarıyla mümkündür. Çünkü Batılılar için, toplumsal tabanı olan bir hareketi desteklemek daha akılcı, gerçekçi ve sonuç verici bir politikadır.

Azınlık durumunda olup kendi güçleriyle iktidarı elde edememeleri durumunda, kontrol altında tutulacak bir İslamcılık hareketi de bulunmadığı zaman, Batı laikçilere niçin destek versin?!

Kurtlar varsa, koyunlarınızı korumak için köpek beslersiniz, kurtların nesli tükendiğinde köpek beslemenin, köpeğe hizmet etmenin mantığı olabilir mi?!

*

Üstelik Ergenekoncular, eski İslamcılar'ın iktidar olup AB yanlısı politika izlemelerine bakarak, bir yandan kapıldıkları hayal kırıklığıyla, bir yandan da inat olsun diye, AB ve Batı karşıtlığı yaptılar.

İçlerinden bazıları, ABD ile stratejik ortaklıktan vazgeçip Rusya, Çin ve İran eksenine kaymaktan söz etti.

Bunu yaparken, onları harekete geçiren saik gerçekte bağımsızlığa verdikleri önem değildi, mevcut gelişmelerin onları ebediyen iktidardan uzaklaştıracağı ve Türkiye'deki "**her daim iktidar olma**" imtiyazlarının sona ereceği korkusuna kapılmışlardı.

Çünkü, görüyorlardı ki, İslam'ı sadece gündelik yaşamdaki ibadetlere ve kişisel uygulamalara indirgeyen, AB üyeliği hedefine kilitlenmiş muhafazakâr demokrat bir harekete 'darbeci' müdahalelerde bulunmalarına Batı artık kolay kolay vize vermeyecektir.

Ayrıca, sandık yoluyla iktidarı ele geçiremeyeceklerinin, demokrasi oyununda kaybedeceklerinin de farkındaydılar.

Bunların da ötesinde, AB hedefi kapsamında AB hukukunun ülkeye aktarılmasının uzun vadede imtiyazlarının köküne kibrit suyu dökeceğini bütün çıplaklığıyla görüyorlardı.

*

Bütün bunlar, daha birkaç yıl önce ***"Batı" Çalışma Grubu*** kuran Ergenekon kafasını Batı'ya kafa tutma noktasına getirdi.

Bunun bir sonucu olarak, TSK'yı, 2003 yılında Irak'la ilgili **1 Mart Tezkere**'sinin çık**ma**masını sağlayacak şekilde tarafsız kalmaya teşvik ettiler.

Bu, ABD için bardağı taşıran son damla oldu.

Eski İslamcılar ABD'nin isteği doğrultusunda politika geliştirirken, Ergenekon kafası ona tavır koyuyordu.

Aslında Ergenekoncuları bu tavrı koymaya, bağımsızlık ve özgürlük ideallerine olan samimi bağlılıkları değil, kurnazlık yapıp, iktidarı "bağımsızlıktan sınıfta kalmış" gibi göstermek ve kendilerini de bağımsızlık havarisi gibi tanıtmak istemeleri itmişti.

Şayet tezkere geçseydi sorun yoktu, ama geçmeyince, kurnazlıklarının bir bedeli olabileceğini anlamaya başladılar.

Onlar gerçekten bağımsızlık yanlısı olsalardı, 1970'ten beri Batı karşıtı söylemiyle bilinen bir kitleyi, kişisel özgürlüklerinin çiğnenmesinin önüne geçmek için AB üyeliğini savunma noktasına getirecek sınırsız zulümlerinden ve dindarlara yönelik kindarlıklarından vazgeçerlerdi.

Ama hayır, onların derdi, kişisel imtiyazlarıydı. İslamcılık hareketinin taleplerinin kendilerinin yaşam tarzını tehdit edeceğini düşünüyorlardı, fakat AB üyeliği hedefiyle birlikte, tapulu mallarıymış gibi gördükleri "her daim iktidar olma" ve hükümetleri "**muktedir olamamış iktidar**" konumuna düşürme imtiyazlarının son bulacağını gördüler.

BÜYÜK OYUN

Yeni Şafak'tan **Yusuf Kaplan** 23 Mayıs 2021 tarihli yazısında şöyle diyordu:

> "Türkiye, iğrenç bir **küresel operasyon**la karşı karşıya!
>
> Dört bir taraftan kuşatılmış durumda. Dış kuşatmaya karşı bir de içeriden kuşatma operasyonu yiyoruz!
>
> Ülke art arda patlatılan skandallarla kaosa sürüklenmeye ve yönetilemez algısı oluşturularak müdahaleye hazır hâle getirilmeye çalışılıyor!
>
> Buna sessiz kalınamaz!
>
> **İdeolojik / siyasî farklılıklarımızı unutacağız!**
>
> Türkiye'yi hallaç pamuğu gibi savuracak küresel saldırıyı tek yürek tek bilek olarak püskürteceğiz!
>
> **Mevzi, vatandır.**
>
> **Gerisi, teferruattır."**

Görüldüğü gibi, "vatan" ve "teferruat" kelimelerini kullanarak **Atatürk'e selam** göndermeyi unutmamış.

Dolambaçlı yoldan, sağ eliyle sol kulağını tutarak, **"İdeolojimizi, siyasî düşüncemizi bırakacağız, Atatürkçülükte buluşacağız"** demiş oluyor; farkında değil.

Rejimin derin ve has adamları kimi nasıl "kekleyeceklerini" iyi biliyorlar.

*

Benzer bir söylemi **Kemal Kılıçdaroğlu** da geçmişte seslendirdi, “Vatan elden gidiyor, ideolojik farklılıkları düşünmenin zamanı değil” dedi ve Altılı Masa’yı kurdu.

Mevcut iktidara karşı, ideolojik farklılıkları bir tarafa bırakarak, **“İstiklal Harbi**‘nin başlangıcında Ankara’da gerçekleştirilmiş olduğu gibi, bir birlik sağlayacaklarını, birlikte mücadele edeceklerini” söyledi.

İşe bakın ki bu noktada da iktidar ile muhalefet arasında benzerlik vardı.

Erdoğan da ikide bir İstiklal Harbi’nden söz etmeye başlamış bulunuyordu.

2014 yılında cumhurbaşkanlığı seçim kampanyasını **Samsun**’dan başlatmıştı, bir başka seçim kampanyasının başlangıç noktası ise kongre şehri **Sivas**’tı.

Ancak, bu İstiklal Harbi analojisi talihsiz bir benzetmeydi.

Talihsizdi, çünkü, biraz “uzun erimli” düşünenlere bu benzetmenin, İstiklâl Harbi sonrası **İstiklâl Mahkemeli** yılları hatırlatacağını farkedemiyorlardı.

*

Şeriat‘te (İslâm hukukunda) ticarete ilişkin şöyle bir kaide vardır: Bir alışverişte, malın evsafının ve ödenecek bedelin başlangıçta kesin olarak belirlenmesi gerekir.

Birisine bir iş yaptırırken de böyledir, iş tanımı ve ücreti belli olmalıdır.

Yani, “Tamam sana bir mal vereceğim (ya da, hele sen şu işi bir yap) parasını sonra konuşuruz” türünden bir alışveriş ya da iş akdi (Şeriat’e göre) caiz değildir.

Merhum **Medineli/Beykozlu Hacı Osman Efendi**, bir sohbetinde şöyle birşey diyor: Bir tacir, tamam sen malı al, parası kolay, hallederiz diyorsa, mutlaka seni aldatacaktır.

Tamam, iktidarı göndermek için anlaşıyorsun da, sonra ne olacak?

Mesela bu iktidarın **İstanbul Sözleşmesi** bataklığına tekrar çamur taşıyacaksan, değişen ne olacak?

*

Yusuf Kaplan'ın sözlerine dönelim..

Kuşatma olarak adlandırdığı durum yaşanıyor diye, ideolojik/siyasî farklılığımızı neden unutalım?

Ki, bu kuşatma denilen şeyin baş sorumlusu da bugünkü iktidar.

Tabiî bunda, **Davutoğlu** gibi eski iktidar ortaklarının da payı var.

Mesela, bir taraftan **Suriyeliler** ile görüşme yaparken diğer taraftan onları Amerikalılara satmadılar mı?

Sen, yanı başındaki komşunu bile "**ulusal çıkar**" ve "**vatan**" putları için elin gâvuruna satarsan, elbette sen de bir gün satılırsın!..

el-Cezaü min cinsi'l-amel; **Karşılık, amelin cinsinden olur**.

*

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi, dinsizlik ve imansızlıkla (yani "dünya görüşü anlamındaki ideoloji" olarak İslam'ı, İslam'ın siyasî düşüncesini, devlet/vatan anlayışını terk ederek) vatanseverlik taslayanlara şu soruyu yöneltmiştir:

"Ev satmakla evin haremindeki namusu satmaktan hangisi daha ağır bir alçaklıktır?"

İman söz konusu olduğunda vatan da teferruattır.

FİTNE ZAMANI, DÜŞMAN OKLARI VE İSTANBUL SÖZLEŞMESİ

Akit gazetesi yazarı Ali Karahasanoğlu, bir zamanlar, "Kötü niyetli biz miyiz, KADEM mi?" başlığı altında şunları söylemişti:

> "Bu ülkede, **dine mesafeli** ne kadar **feminist** var ise.. Ne kadar **gayrimeşru birlikteliği savunan solcu, sosyalist, komünist, ateist** tip var ise..
>
> ***Kur'an*** öğretimine karşı çıkan, **kadının başındaki örtünün yasaklanmasını**, imam hatiplerin kapatılmasını isteyen ne kadar despot kafa var ise..
>
> Muhafazakar insanları **gerici** olarak gösterip, **hakaret eden** ne kadar kendini beğenmiş aristokrat var ise..
>
> Daha özele gireyim..
>
> AK Parti'nin amansız düşmanları arasında yer alan, bu partiye kapatma davası dahil, genel başkanını siyasetten men etmek için çeşitli oyunlar tezgahlayan ne kadar hukukçu var ise..
>
> Belki şöyle özetleyebiliriz..
>
> Bugün AK Parti'den sonra en yüksek oyu alan CHP'nin içinde ne kadar isim var ise..
>
> Hepsi, abartmıyorum, istisnasız **İstanbul Sözleşmesi'nden yana**..
>
> Bu taraftarlık, tek başına, İstanbul Sözleşmesi'nin yanlışlığını gösterir mi?
>
> Tabii ki göstermez.."

(https://www.yeniakit.com.tr/yazarlar/ali-karahasanoglu/kotu-niyetli-biz-miyiz-kadem-mi-33076.html)

*

Karahasanoğlu "**hukukçu**" olduğu için, birşeyin doğruluk veya yanlışlığının karşı ya da taraftar olanların kimlikleri üzerinden belirlenmesinin **tek başına** bir ölçüt/kıstas olamayacağının farkında.

O yüzden ifadelerini, **"Bu taraftarlık, tek başına, İstanbul Sözleşmesi'nin yanlışlığını gösterir mi? Tabii ki göstermez"** diye bitiriyor.

Şayet mantıksız boşboğaz bir ukala olsaydı muhtemelen şöyle derdi:

"Derler ki, İmam Şafii'ye, ***fitne zamanı*** *haktan yana olanları nasıl tanıyabiliriz* diye sormuşlar. ***Düşman oklarını takip edin****, onlar size hak ehlinin kim olduğunu gösterir* demiş."

*

Evet, böyle diyenleri de, yazanları da görme, böylesi ukalaların saçmalıklarını dinleme bahtsızlığını yaşamış bulunuyoruz.

O kadar ki, Prof. Faruk Beşer gibi bir fıkıhçı (İslam hukukçusu) bile bir yazısında farklı bir konu için İmam Şafiî'ye ait olduğu iddia edilen bu söze atıfta bulunuyordu.

Şahsen, **İmam Şafiî** gibi deha sahibi bir müçtehidin yukarıdaki sözü söylemiş olacağını zannetmiyorum.

Söylemiş olsa bile, bunu **genel bir kaide** olarak değil, spesifik/belirli bir olay için, sadece mahalline masruf olmak üzere söylemiştir diye düşünüyorum.

Fakat söylemiş olamaz.

*

Hak ehlini belirlemede ölçü, dostun ya da düşmanın attığı okun yönü olamaz.

Bir defa bu ölçüt, düşmanın biliniyor olması **varsayımı** üzerine kurulu.

Düşman biliniyorsa, zaten saflar belli demektir, artık ok atmalarını beklemek **ahmaklık** olur.

İkincisi, proaktif ya da aksiyoner bir bakış açısına sahip değilsen, sende inisiyatif diye birşey yoksa, zihniyet ve amel açısından **düşmanın stratejisine bağımlı** isen, kolaylıkla aldatılır ve yanlış yöne sevkedilirsin.

Düşman, senin mantığını (daha doğrusu mantıksızlığını) biliyorsa, kafanı karıştırmak için hiç olmadık yönlere **ok atabilir**. Ve sen, gidip körlemesine birilerinin hak ehli diye eteğine yapışabilirsin.

Bu yüzden, **fasığın/düşmanın haberini araştıracak**, içyüzünü anlamaya çalışacaksın, gösterdiği hedefi hemen hak ya da batıl ehli kabul etmeyeceksin.

*

Bu noktada ölçü, **Hz. Ali** r.a.'in sözüdür: ***Lâ ta'rifi'l-hakka bi'r-ricâli, i'rifi'l-hakka, ta'rif ehlehû.***

Hakkı, ister dost, ister düşman olsunlar, insanlarla tanımayacaksın. Önce hakkı bileceksin. Hakkı bildiğin zaman, ehlini de bilirsin.

Cemel Vakasını, Hz. Ali ile Hz. Ayşe (ve Zübeyr bin Avvam ile Talha bin Ubeydullah r. a.) ihtilafını düşünelim. Bu fitnede **hak ehli**nin kim olduğunu gösterecek "**düşman oku**" nerededir?

*

Günümüz **kıblesi seyyar** zamane vatanseverlerinin hak-batıl kıstasları da zaman ve zemine göre değişiyor.

Seyyar.. Oynak..

Bir bakıyorsunuz "**düşman oku**" edebiyatı yapıyorlar, bir bakıyorsunuz, **Fethullah Gülen** gibi taa başından itibaren **gizli servis yönlendirmesiyle** hareket etmiş bulunan sözde gönül ehli hoşgörücüleri destekliyorlar.

*"Ya hu **düşmanın attığı felaket okları Siyasal İslam**'ın üzerine yağıyor, Fethullah gibi ılımlıların ise hem yerel hem de küresel düzeyde önü açılıyor"* demiyorlar.

İslam devleti retoriğini/söylemini terk etmeyen, **Erdoğan**'ın taa Mısır ve Tunus'a kadar yaymaya çalıştığı "**Şeriat'i boşverin, en iyisi laiklik**" retoriğine (sükut ikrardan gelir fehvasınca) dolaylı destek vermeyen müslümanlara gelince ise standartları hemen değişiyor.

Düşman okunu unutup "**Marjinal**leri boşverelim" türküsünü çığırmaya başlıyorlar.

Ve onlara, **"yabancı istihbarat servislerinin oyuncağı olma" gibi** İblis'in bile parmak ısırarak izleyeceği alçakça bir iftirada bulunabiliyorlar.

Düşmanın okları edebiyatı yapmalarını geçtik, düşmandan önce ok atıyorlar.

*

Burada sorun şu:

Birileri meseleyi böyle tartışmakla bir **gizli servis / istihbarat görevlisi** gibi konuşmuş ve hassasiyet sergilemiş oluyorlar.

Böylece areket noktaları **dinî** duyarlılık olmaktan çıkıyor, **laik** devlet haline geliyor.

Suçladığınız kişilerin böyle bir dış bağlantısı olduğunu size yerli istihbaratçılar söyle**t**miyorsa, hangi somut/müşahhas bilgiye dayanarak böyle konuşabiliyorsunuz?

Bu dış bağlantı iddiasında doğruluk payı olsa bile -ki bu, kesin değil-, söz konusu söylemleri benimseyen herkes için geçerli olamaz.

Böylesi bir **genelleme** yapmak, iftira atma alçaklığı sergilemekten başka birşey değildir.

*

Böylesi konularda öncelikle adamın söylediğine bakarsınız, doğru mu yanlış mı diye.

Yanlışsa, karşı çıkarsın.

Doğruysa yapacak birşey yok..

"Söyledikleri doğru ama, dış güçlerin adamı" diyorsan, "söylediklerinden ve savunduklarından" dilini çekecek, salt onun ajanlığı meselesine odaklanacaksın.

"O adam ajan, o halde söylediği doğruları da dövelim" şeklindeki bir manyaklığın müptelası olmayacaksın.

Sonra, laik (siyasal dinsiz) rejimin derin adamlarının asıl derdinin o "doğrular" olmadığından, ajanlık yakıştırması üzerinden o doğruları itibarsızlaştırmaya çalışmadıklarından da emin olamazsın.

Olamazsın, çünkü istihbarat örgütlerinin (gizli servislerin) rutini **yalancılık**tır. Bunun adını algı operasyonu, psikolojik savaş, özel harp vs. koyarak meslekî beceri, meziyet ve fazilet haline getirmişlerdir.

Onlar sana yalan söyleyip seni dolmuşa bindirdiklerinde yaptıklarından utanmazlar, tam aksine meslekî başarı sergiledikleri için yaptıklarıya gurur duyar, övünürler.

İnanmazsan ***TRT***'nin Teşkilat dizisini ilk bölümünden başlayarak izle.

İSLÂMCILARI LAİKLEŞTİRME PROJESİ VE AKPARTİ'NİN MİSYONU

Dönemin başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, 18 Nisan 2011 Pazartesi günü, AK Parti'nin 12 Haziran seçimlerindeki adaylarının tanıtım toplantısında şu ifadeleri kullanmıştı:

> "Bizim listemizdeki 550 kişi donanımlı, bilgili, yüreği millet aşkıyla dolu isimlerdir. Bu isimlerin içinde **etnik ayrımcılık** yapan bir kişi yok. Bu isimlerin içinde **inanç ayrımı** yapan bir kişi olamaz."
>
> (http://www.internethaber.com/iste-ak-partinin-secim-slogani-341506h.htm)

Böylece şunu demiş oluyordı: "Bu isimlerin içinde, yüreği inanç (İslâm) aşkıyla dolu bir kişi olamaz."

Gerçekte bir inancı benimsemek, inanç ayrımı yapmaktan başka birşey değildir.

İnanç ayrımı yapmamak ise, inançsız olmak anlamına gelir.

*

Aksiyon dergisinden Aydoğan Vatandaş, 2007 yılında, Amerikalı bir akademisyenle, Prof. Dr. Jenny White'la AK Parti'nin ideolojisiyle ilgili bir röportaj yapmıştı. Prof. White, "Sizce AK Parti'nin geleceği, Türkiye'de İslamcılığın geleceğidir denilebilir mi?" şeklindeki soruyu şöyle cevaplandırıyordu:

> "İslamcılık çoktan sona erdi. 6-7 yıl önce aslında bitti bu. Benim bildiğim akademisyenler arasında da artık kullanılmıyor. İslamizm 1990'larda Müslüman modeli siyasete dönmüş gibi görünen Türkiye'de siyasi İslam'a dayalı 1980'lere ait bir hareketti. Bu modele göre kamu görevlileri birey olarak dindar Müslüman olabilirler ve bununla birlikte bir çeşit teknoloji

> olarak gördükleri seküler demokratik bir hükümet idare edebilirler. Bu görüş Türk İslamı'nın Orta Asyalı, Osmanlı ve Sufi mirası nedeniyle Arap İslamı'ndan farklı olduğu ve tabiat olarak da daha toleranslı olduğu önermesine dayalıdır. AK Parti kurulduğunda, zaten seleflerinden daha ılımlıydı. 1980'lerde, Erbakan'ın konuşmaları oldukça radikaldi."
>
> (http://www.aksiyon.com.tr/detay.php?id=25470).

White'ın Türkiye için yaptığını Olivier Roy bütün bir İslâm dünyası için yapmayı denemiş ve İslâmcılığın başarısız olduğunu ileri sürmüştü. Türkçe'ye "***Siyasal İslamın İflası***" adıyla çevrilen eserinde, İslâmcı hareketlerin sorunlarını oldukça ciddi bir şekilde tahlil eder.

Onun aksine White, Türkiye özeli için konuşuyor ve ülkemizdeki 'siyasî' oluşumlar ekseninde düşünüldüğünde, onun İslâmcılığın bitmiş olduğu tespitine hak vermek gerekiyor. Bunu, İslâm'ın ya da **İslâmcılığın değil, siyaset arenasındaki İslâmcıların bitişi** olarak değerlendirmek daha doğru olur.

*

"Türkiye'de İslamcılık neden öldü?" şeklindeki soruya White'ın verdiği cevap şöyle:

> "İlk olarak Türk-İslamcılar Türk devlet kurumlarına şeriat hukukunu uyumlaştırma/dahil etmeye zorlamaya istekli değildiler; ikincisi ordu buna asla izin vermezdi; üçüncüsü de anketler Türk halkının şeriata dayalı bir hayata, genel olarak da din ve siyasetin karıştırılmasından yana olmadığını gösteriyordu."

Bunlar, doğru tespitler.

Gerçekten de, "Türk İslamcılar", Türk devlet kurumlarına Şeriat hukukunu dahil etme konusunda pek istekli değildiler.

Ya da istekleri varsa bile, kararlılık, azim, sebat ve cesaretleri yoktu.

İstenilen, iktidarı paylaşmak, iktidar olmanın sunduğu imkânlardan bir şekilde yararlanabilmekti.

Ordunun İslâmîleşmeye izin vermek istemeyeceği de, bilinmeyen bir sır değildi.

Fakat asıl önemlisi, Türk halkının büyük çoğunluğu, Şerîat'a dayalı bir hayatı istemiyordu.

Ki bunu, ara sıra yapılan kamuoyu araştırmaları da gösteriyordu ve hâlâ da göstermektedir.

*

Prof. White, "AK Parti'ye karşı 28 Şubat benzeri bir sıkıştırma bekliyor musunuz?" şeklindeki soruya ise, *"Hayır,"* diye cevap veriyor, *"Onlar böyle bir hareketi kışkırtacak hiçbir şey yapmadılar. Tam aksini yaptılar."*

Onların böyle bir hareketi kışkırtacak hiçbir şey yapmadıklarını Amerikan akademisyenler ve siyasetçiler kadar Türkiye insanı da biliyor.

Bununla birlikte, "**28 Şubat benzeri sıkıştırma**" heveslilerinin "kışkırtılmaya" ihtiyaç duymadıklarını, **kuzunun kurtun suyunu bulandırması** hikâyesinde olduğu gibi, "**kışkırtılmış gibi yapma**" konusunda sınırsız bir hırs, yetenek ve gözü dönmüşlüklerinin bulunduğunu da çok iyi bilmekteyiz.

Bunlar, ne zaman kışkırtılmış rolü oynamaları gerektiğine de ancak Amerikalılar'ın karar verebileceğini, kendi kendilerine gelin güveyi olup kışkırtılmışlık sergilemelerinin sonunun pek iyi olmayacağını şu sıralarda anlamaya başlamış bulunuyorlar.

*

Çağdaş İslam'la ilgili 35 kitabı, makale ve konferanslarıyla tanınan **Prof. Dr. John Esposito**, "***İslam'ın Geleceği***" (***The Future of Islam,*** Oxford University Press, 2010) adlı kitabında şöyle diyor:

> "Kurucuları Recep Tayyip Erdoğan (Başbakan) ve Abdullah Gül (Dışişleri Bakanı ve şimdi Türkiye Cumhurbaşkanı) İslamî bir parti olan Refah ve onu izleyen Fazilet partisinde anahtar figürler olsalar da, AKP ekonomik kalkınma ve toplumsal muhafazakarlık üzerine daha güçlü bir vurgu yapan, daha kapsayıcı biçimde çoğulcu (İslami olmayan) bir parti olmayı tercih etti.
>
> "AKP, Türkiye'nin AB'ye üyeliğini ve liberal piyasa ekonomisini savunan ılımlı, Batı yanlısı bir partidir. AKP'nin tarihi ve uygulamaları göstermiştir ki, **politikanın realiteleri** İslamcıları, deneyimlerden bir şeyler öğrenmeye, vizyonlarını genişletmeye, değişik seçim ortamlarına **adapte olmaya** ve etkin biçimde hükümet etmeye yöneltebilir….
>
> "… Yurt içinde Ordu ve laik muhalefet tarafından 'İslami yönelimli' bir hükümete yönelik ifade edilen korkuların boş olduğu kanıtlandı."

Esposito bilmediğimiz şeyleri söylemiyor. Ancak, onun vurguda bulunduğu "**politikanın realiteleri**" üzerinde özellikle durmak gerekiyor.

Yakın dönem açısından bakıldığında, politikanın realitelerinin özellikle **28 Şubat Süreci** anlamına geldiğini hepimiz biliyoruz.

Bu süreci hazırlayıp yöneten iç ve dış güçlerin amacı da, Türkiye'deki İslamcı oluşumları, **kendi "realite"leri çerçevesinde yeniden biçimlendirmek**ti.

Bu açıdan, 28 Şubat Süreci'nin, hem Akparti'nin geldiği çizgi, hem bir cemaatin "**dinler arası diyalog**" söylemini faaliyetlerinin odağına yerleştirmesi, hem de bir diğer grubun "**millet tanımlarımız**" yerine "sağduyu ve bağımsızlık" gibi kavramlara yapışarak herkesin "**kendi anlayışı çerçevesinde sağduyulu**" olması

ütopyasını (ya da ham hayalini) siyaset anlayışının özü olarak benimsemesi itibariyle, başarıyla sonuçlandığı inkâr edilemez.

*

28 Şubat Süreci'nde kullanılmış olan kadroların tasfiye edilmiş veya ediliyor olması, onun başarısız olduğu anlamına gelmez.

Şayet bir operasyon başarıyla tamamlanmışsa, o operasyonda kullanılan isimler de misyonlarını tamamlamış ve miadlarını doldurmuş olurlar.

Ve onlar, bir araç olan operasyonun amacını benimsemek yerine, operasyonun bizzat kendisini amaç haline getirmeye çalışırlarsa, operasyonun amacına zarar vermeye başladıkları için tasfiye edilirler.

*

Esposito'nun kitabının ***Financial Times***'teki tanıtımında ise şunlar söylenmektedir:

> "Esposito'nun analizine göre İslam'ın Reformasyona ihtiyacı yok: Reformcular Müslüman dünyanın her köşesinde çalışıyor. Batının kendisinin değişmeye ihtiyacı var….
>
> "Esposito sorunun İslam'ın durağan olduğu ve 'hiç Müslüman reformcu yok' varsayımıyla yanlış yönlendirildiğine inanıyor. Yazar reformcu İslam'ın uzun ve şöhretli geleneğinin yaşadığını ve olumlu durumda bulunduğunu belirtiyor, şu görüşü savunuyor: 'Bugünün reformcularının sayı ve çeşitliliği sık sık gündeme getirilen bir soruyla saptırılıyor, şüpheli imalarda bulunuluyor. 'Hiç Müslüman reformcu var mı?' deniliyor. Daha az olmasını dilerdim, çünkü aralarından temsilci örnekler seçerken zorlanmazdım."

(http://www.haberler.com/batida-konusulan-kitap-adalet-ve-kalkinma-partisi-haberi)

*

White'ın röportajının bütününe bakıldığında, elinden geldiğince objektif olmaya ve veriler ne söylüyorsa ona göre konuşmaya çalışan bir akademisyenle karşı karşıya olunduğu anlaşılıyor.

Roy'un ise, İslâmcılık konusunu çok daha iyi bildiği ve analiz ettiği inkâr edilemez.

Roy, herşeyden önce, konusuna ileri derecede hâkim bir isim. Eserinin önsözünde yer alan şu satırlar bile, bunu anlamak için yeterli:

> " 'Müslüman' terimini olgudan çıkanı kastetmek için ('müslüman ülke': nüfusunun çoğunluğu müslüman olan ülke; 'müslüman aydın': müslüman kökenli ve müslüman kültürden gelen aydın), 'İslami" terimini ise niyetten çıkanı kastetmek için ('İslami devlet': İslam'ı, meşruiyetinin temeli yapan devlet; 'İslami aydın': düşüncesini bilinçli olarak İslam'ın kavramsal çerçevesi içinde düzenleyen aydın) kullanıyorum."

Görüldüğü gibi, Roy, kendi analizi çerçevesinde en uygun kavramları bulmaya uğraşıyor.

Önce, "**olgu**" ile "**niyet**" (olan ile olması istenen) arasında bir ayrım yapıyor ve bundan hareketle kavramlarını oluşturuyor.

Hiç kuşkusuz, "*İslami [İslamcı] aydın*"ı, "**düşüncesini bilinçli olarak İslam'ın kavramsal çerçevesi içinde düzenleyen aydın**" olarak tanımlarken de, çok önemli bir noktaya temas ediyor.

Ancak, Roy'un "**müslüman-İslamî**" ayrımı, kendi araştırması çerçevesinde tutarlı ya da elverişli olmakla birlikte, İslâm'ın kavramsal çerçevesi içinde başka terimlere tekabül etmektedir.

İslam'ın kavramsal çerçevesi, Roy ya da White gibi sosyal bilimci ya da gazetecilerin kavramsal çerçevelerine indirgenemez; fakat Roy'un böyle bir iddiası da yok zaten.

*

Evet, terminoloji ya da kavramsal çerçeve meselesi önemli..

Bir siyaset bilimci ile sıradan bir insanın siyasal değerlendirmeleri arasındaki en temel fark, kullandıkları kavramsal çerçeve ile ilgilidir.

Belki aynı şeyi söylüyor olabilirler, ama siyaset biliminin kavramsal çerçevesi ya da terminolojisi ile konuşmayan bir kimse, hiçbir zaman siyaset bilimci olarak kabul edilemez.

İdeolojiler ve yandaşları için de durum budur.

Bir komünist, insanları sınıflandırırken kendi kavramlarını kullanır ve toplumu "sınıflar"dan ibaret görür.

Ona göre, kimisi işçi sınıfındandır, kimisi kapitalist.

Bir milliyetçi ise topluma baktığında ırksal kökenleri ya da aidiyetleri fark eder; şu Türk, şu Arap, bu da Kürt'tür.

Buna karşılık bir müslüman (İslâmcı) için insanlar en temelde mümin, münafık ve kâfir olarak ayrılırlar.

Diğer özellikler tâlidir, başat nitelik taşımaz.

Bir komünist, kendisini kâfir ve muhatabını mümin olarak tanımladığında, kavramsal çerçevesini İslâm'dan ödünç aldığı için kendi ideolojisine göre düşünmeyi terk etmiş olacağı ve artık komünistliği ciddiye alınmayacağı gibi, bir müslüman da, İslâm'ın kavramsal çerçevesini terk ettiğinde artık müslümanca düşünmeyi hatta Müslümanlığı bırakmış olur.

O yüzden, bir müslüman (ya da Roy'un ifadesiyle İslâmcı) aydın için, düşüncesini "**İslâm'ın kavramsal çerçevesi**" içinde düzenlemek, ve Roy'un vurguladığı gibi bunu "**bilinçli**" bir biçimde yapmak önem taşır.

*

Bir aydına İslamcı denilebilmesi için düşüncesini "İslam'ın kavramsal çerçevesi" içinde oluşturuyor olması gerektiği gibi, bir hareketin de İslamcı sıfatını hak edebilmesi için, kavramsal çerçevesini İslam'dan alması gerekir.

Belki bunu fark ettiği için Erbakan "**Milli Görüş**" ve "**Adil Düzen**" gibi kavramları kullanıyordu.

"**Millet**" kelimesi aslında bugün kullandığımız anlamından farklı ve dinî nitelikte bir kavram olduğu için, "Milli Görüş" şeklindeki bir adlandırma hem yasal engellere takılmıyor hem de farklı bir "**niyet**"i ifade edebiliyordu.

AK Parti ise daha baştan "**liberal, demokratik ve laik**" bir kavramsal çerçeve benimsedi.

Onun ideolojisi "milli görüş" gibi farklı yorumlara imkân veren bir ifadeye dayanmıyordu, "**muhafazakâr demokrasi**"ydi.

*

Roy'un ifadelerine dönersek, konuyla ilgili olarak şöyle diyordu:

> “İslamcılığın siyaset sahnesinden yok olduğu sanılmasın. Tersine, Pakistan'dan Cezayir'e kadar yaygınlaşıyor, sıradanlaşıyor, genel siyasal manzarayla bütünleşiyor, âdetleri ve çatışmaları belirliyor. Cezayir'de iktidara geleceğinden kuşku duyulmasın. Fakat başlangıçtaki hızını yitirdi. ‘Sosyal-demokratlaştı’.” (Roy, s. 11.)

Benzer şekilde Türkiye’de İslâmcıların kısmen **sosyal demokratlaştıklarını** veya en azından laikleştiklerini söylemek mümkün olabilir.

Siyasî arenadaki İslâmcı hareketin, büyük ölçüde, laiklik ve demokrasi ideallerini önemseyen bir hareket halini aldığı görülüyor.

Söz konusu hareket, ‘**ekonomik topluluk**’ niteliğindeki Avrupa Topluluğu’na (AET) yıllarca karşı çıkmışken, bugün ‘**siyasal birlik**’ halini alan AB’den hiç rahatsız değil.

Özellikle AK Parti’nin, Türkiye’deki İslâmcıları laikleştirdiğini, demokratlaştırdığını ve AB yanlısı hale getirdiğini veya böyle bir işlev üstlendiğini hatırlatmak bile gereksizdir.

*

Kuşkusuz AK Partili “**eski İslâmcılar**”, kendilerinin sosyal-demokrat olarak adlandırılmalarına itiraz edeceklerdir.

Ama “**muhafazakâr demokratlık**”ları ile “**toplum**”a olan bağlılıklarının toplamı “**sosyal demokratlık**” anlamına gelebilir.

Kapatma davası sırasında Avrupa’nın AK Parti’ye verdiği destek de bunun sonucudur. Strasbourg'da ‘acil’ gündemle toplanan Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi, Türkiye'deki demokratik kurumların işleyişi ile ilgili bir rapor hazırlamış ve bu rapor, 3 ‘ret’ ve 3 ‘çekimser’ oya karşı 65 parlamenterin desteğiyle kabul edilmişti.

Sosyalist Enternasyonal'e mensup parlamenterler de AK Parti'ye destek vermekten geri kalmadılar.

Türkiye'de yaşananları 'yargı darbesi' olarak gören Sosyalist Grup Başkanı Andreas Gross, Anayasa Mahkemesi'nin asla parlamentonun yerini alamayacağını söylemişti.

Avrupa Birliği Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı **Joost Lagendijk** de, kapatma davasına atıfta bulunarak, "Avrupalı sosyal demokratlar CHP'den utanç duyuyor" diye konuşmuştu.

Türkiye ile AB arasındaki katılım müzakerelerini izleyen bir çalışma grubunun üyesi olan Sosyalist Partili Morgan Johansson da, yayınlanmak üzere ***Expressen Expressen*** gazetesine ve Türkiye'deki dostlarına gönderdiği "CHP, Sosyalist Enternasyonal'den atılmalı" başlıklı bir makale kaleme almıştı. Orada şunları söylüyordu:

> "AKP aşırı İslamcı olmaktan uzak, geniş görüşlü, farklı fikirlere saygılı bir parti; sosyal politikalar konusundaki görüşleri de sosyal demokrasiye yakın."

2007 yılında da, Alman Sosyal Demokrat Partisi, yayınladığı "***21. Yüzyılda Sosyal Demokrat Dış Politika***" adlı kitapta Avrupa'daki sosyal demokrat liderlerin yazdığı 47 makaleye yer vermişti. Türkiye mahreçli tek makale, Erdoğan'ın Avrupa Birliği ile ilgili bir yazısıydı.

*

Değil "milliyetçi" ya da "muhafazakâr demokrat" olduklarını söyleyenler, "İslâmcı" olduklarını ileri sürdükleri halde İslâm dışı bir kavramsal çerçeve kullananlar bile, İslâm ile sahih bir bağlantı kuramazlar.

Roy, haklı olarak, ödünç bir söylemle, İslâm dışı bir kavramsal çerçeve ile İslâm'ı savunmanın gerçekte "**İslam'ı laikleştirme**" anlamına geldiğini ifade eder*:*

> "Modernlik, müslüman ülkelerde İslam'ın dışında yerleşmektedir ve İslamcılar da dinin laikleşmesi sürecinin ilgili taraflarından biridirler.... Edinilmiş olan bir Batılılaşmayı reddederken, otantiklik mitosunu, [Batı'dan] ödünç aldıkları bir dilde [kavramsal çerçeve içinde], otantik olmayan içinde dile getirmektedirler. Çünkü bu modernlikten, hayal edilen bir gelenek adına, gerçek geleneğe dönüşün reddini ödünç almaktadırlar."

Bunlar, önemli ifadeler. Fakat AK Parti söz konusu olduğunda "edinilmiş bir Batılılaşmayı reddetmek"ten söz etmek bile gereksizdir.

Evet, ödünç söylemlerden uzak durmak gerekiyor. Türkiye'de İslâm'ı salt bir parti hareketi gibi algılayanlar, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ve Siyasal Partiler Yasası'na uymak zorunda olan partilerinin yanı sıra İslâm'ı da kısmen söz konusu mevzuata uygun biçimde anlamaya başladılar.

AK Parti, bu gelişmenin sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Bugün Saadet Partisi ile AK Parti, kendi ifadelerine bakılırsa, "**Batılı anlamda**" laikliği savunmaktadır. Bu partilerin tabanları da, ilki yavaş, ikincisi ise hızlı olmak üzere, laik ve demokratik bir İslâm yorumuna doğru sürüklenmektedir.

*

Siyasal İslâmcılık adını verdiği olguyla ilgili olarak Roy, "Neden bu başarısızlık?" sorusunu yöneltiyor ve, "Bu, her şeyden önce düşünsel bir başarısızlıktır" hükmüne varıyor:

> "İslamcı düşünceye göre bir yandan, İslami bir siyasal toplumun varlığı, müminin tam anlamıyla erdeme ulaşabilmesi için zorunlu bir koşuldur; öte yandan böylesi bir toplum ancak kendisini oluşturanların erdemiyle, en

başta da yöneticilerin erdemiyle işleyebilir. Sonuç olarak, tam anlamıyla siyasal olan İslamcı düşünce gelişmesi içinde, siyaseti oluşturan her şeyle (kurumlar, karar mercileri, özel olandan ayrılmış bir alanın özerkliği) ilgisini kesip siyaseti yalnızca ahlaki bir araç gibi görerek, bir başka yoldan ulemanın ve reformcuların geleneksel algılamasına ulaşmış oluyor: İslamcıların gözünde, toplumun adil ve İslami olması için müslümanların erdemli olması yeterlidir."

Böylece Roy, bir kısır döngüye işaret etmiş oluyor.

Roy'un bu tespitine katılmak mümkün görünmüyor; çünkü tek başına fazilet/erdem yeterli değildir ve **İslâmî bir düzen tasavvuru insanların erdemli olacakları ön kabulüne dayanmaz**.

Böyle olsaydı, Şerîat'ın yasak ve cezalarından söz etmeye gerek kalmazdı; cezaların varlığı, İslâm toplumunda da birtakım ahlâk dışı eylemlerin icra edilebileceğinin kabul edildiğini gösterir.

(Ancak, Sağduyu Partisi adlı tabela partisinin sözcüsü gibi görünen Nureddin Coşan'ın Hollanda Büyükelçisi'ne yaptığı türden açıklamalar, Roy'un İslamcılar için yaptığı tespitin İslamcı kabul edilen bazı şahıs ya da gruplar için geçerli olduğunu göstermektedir.)

Böyle olmakla birlikte, "Siyasal İslâmcılık" olarak adlandırılan hareketlerin, kısmen de olsa, "**düşünsel bir başarısızlık**" anlamına geldiğini kabul etmek gerekiyor.

Çünkü, otantiklik mitosu ve "öze dönüş" çağrılarıyla başlayan hareketlerin "**demokratlık ve laiklik**" limanında demir atmaya başlamaları açık bir başarısızlıktır.

Ancak, Roy, kitabının önsözünde ifade ettiği gibi, bunalımın salt "Siyasal İslamcılık" ile ilgili olmadığını düşünüyor: "*Bunalım aynı zamanda, laiklik, Marksizm ve milliyetçilik gibi modellerin de bunalımıdır."*

Ve Roy, düşüncelerini şöyle açıklıyor:

> "Bununla birlikte, müslüman ülkelerde devletin bunalımı, İslami siyasal kültürün bir sonucu değildir.... İslam bir 'neden' değildir. Bir cevap olabilir miydi?..."

Roy'un bu soruya nasıl cevap verdiği fazla önem taşımıyor. İslâm, aslında tek doğru cevaptır.

*

Bugün İslâm'ın alternatifi olarak olarak ileriye sürülen şey laiklikten başkası değil. Fakat laiklik, **John Keane**'in ifadesiyle, "bir hıristiyan projesidir".

O yüzden, İslâm'ın alternatifi olarak ortaya sürülen şey, gerçekte laiklik adı altında Hıristiyanlık mı acaba diye sormadan edemiyoruz. Türkiye'de Hıristiyanlar'ın ibadet zamanı pazar gününün tatil olması laikliğin adeta bir gereği gibi kabul edilirken, Cuma gününün tatil olması talebinin laiklik karşıtlığı olarak nitelendirilmesi acaba bir tesadüf müdür?!

Laik Türkiye, hilafeti kaldırdı ve halifeyi kovdu, fakat Papa'yı en yüksek düzeyde ağırlıyor. Bu, acaba, laikliğin kendi mecrasında yol alması olarak kabul edilebilir mi?

Bununla birlikte, ortada laikliğin bize öğretilen tanımıyla çelişen bir garabetin bulunduğu da bir gerçek. Bu tanıma uyan bir laikliği Türkiye'de gözlemlemek pek mümkün görünmüyor. Türkiye Cumhuriyeti'nin "demokratik, sosyal, laik bir hukuk devleti" olduğu Anayasası'nda kayıtlı.

Buna rağmen, kendilerini laik olarak nitelendiren kesim, Türkiye'nin gerçek bir demokrasi, sosyal devlet ve hukuk devleti olarak kabul edilemeyeceğini söylemekten çekinmiyorlar. Fakat iş laikliğe gelince, ona toz kondurmayı asla kabul etmiyorlar. Şayet Türkiye'deki laiklik adı altında yürütülen uygulamaları eleştirirseniz, "laiklik düşmanı" oluyorsunuz.

Fakat kendileri Türkiye'yi yeterince demokratik ya da sosyal devlet ilkesine uygun bulmadıklarında, biz onlara "demokrasi düşmanı" diyemiyoruz. İşlerine gelince Türkiye'nin hukuk devleti sayılamayacağını söylemekten çekinmiyorlar, ama laiklik konusunda hiçbir eksiklik bulunmadığına da inanmamızı istiyorlar.

*

Laiklik nedir?

Bence en doğru cevabı, Atatürk'ün bizzat sağlığında merhum M. Hamdi Yazır'a yazdırıp yayınlattığı "***Hak Dini Kur'an Dili***" tefsirindeki şu satırlar veriyor:

> "... Yakın zamanlara kadar hıristiyan devletlerin içinde kendilerinden başka bir millet yaşattığı görülmemiş ve bu sebeple bunlar başka dinden olan kavimlere hakim olamamıştı. Son zamanlarda bu vicdan darlığındaki politik hastalığı gören Avrupa devletleri Katoliklik ve Protestanlık kavgalarından doğan bir vicdan hürriyeti davasıyla Fransız inkılabından sonra liberallik, laiklik ve insanlık kelimeleri altında Hıristiyanlık kelimesinden sapmaya doğru yürümüş ve o zamandan beri diğer milletler üzerinde hükümet kurmaya yol bulabilmişlerdir. Fakat bu kelimeler olumlu ve merhametli, genel bir hak vicdanı kurulmasını değil, dinsizliğe ve bencilliğe doğru olumsuz bir gidişi hedef aldığından, ilme ve sanayie ait gelişmelerini gerçeğe bağlayacak yerde, insanlığı haktan uzaklaşmaya, vicdansızlığa ve ihtiraslara sürüklemiş ve sonucu da İslamiyet'in gösterdiği gerçek ve olumlu hürriyet hakları ile insanlığa temin ettiği ve yaydığı

gerçek evrensel hayattan uzaklaşmak ve hayatın ızdıraplarını artırmaktan ibaret olmuştur.”

İşte laiklik budur.

ERDOĞAN, ÜMMET VE DİN MİLLİYETÇİLİĞİ

Erdoğan'ın sıkça kullandığı ifadelerden biri "**din milliyetçiliği**".. "*Din milliyetçiliği, bölge milliyetçiliği ve etnik milliyetçilik adına üretilen siyasetlerin, son kullanma tarihi geçmiştir*" cümlesi ona ait. Yine, 5 Nisan 2011 Salı günü yaptığı bir konuşmada şöyle diyordu:

> "Bizde etnik, bölgesel ve dinsel milliyetçilik yok. Bugün yine aynı noktadayız. Bizim dışımızdaki hiçbir parti bunları yapamadı." (http://habervaktim.com/haber/179137/basbakan_konusuyor.html)

Oysa Erdoğan böylesi ifadeleri kullanmak zorunda değil. Böylece, farklı tabirler üreterek, fazla tepki almadan söylemek istediğini söylüyor.. "**Din milliyetçiliği**" tabirini ondan başka kullanan yoksa da, bununla neyi kastettiğini anlayabiliyoruz. Milliyet ve milliyetçilik kelimeleri millet kelimesinden türediği için, "din milliyetçiliği"nden söz edilmesi aslında gayet doğal. "Din milliyetçiliği" kavramında "din" yerine kendi dinimizin ismini koyduğumuzda ortaya "İslâm milliyetçiliği" tabiri çıkar.

Merhum Elmalılı M. Hamdi Yazır Hoca, ***Hak Dini Kur'an Dili***'nde, "millet" kavramıyla ilgili olarak şu bilgileri vermektedir:

> "Millet, … Zemahşerî'nin '***Esas***'ta beyanına göre; asıl mânâsı 'tutulup gidilen yol' demektir ki, eğri veya doğru olabilir. İşte bu anlamdan alınarak din ve şeriat mânâsında kullanılmıştır. Şehristanî'nin '***el-Milel ve'n-Nihal'***deki beyanına göre din, şeriat, millet denilen şeyler hadd-i zatında hep aynı şeylerdir. Ancak itibar edilen ve gözetilen mânâya göre, yine de her biri bir başka yönden diğerinden farklı bir anlam kazanır. İtikat ve iman bakımından din, amel ve tatbikat bakımından şeriat, sosyal bakımdan, yani sosyal realite bakımından millet denilir."

Bu bilgiler dikkate alındığında “din milliyetçiliği” tabiri de yerine oturuyor. Bu açıdan bakıldığında bir müslümanın din milliyetçisi olmaması mümkün değildir. Fakat Erdoğan, “*Din milliyetçiliği adına üretilen siyasetin son kullanma tarihi geçmiştir*” gibi, başkalarına aşağılayıcı gelebilecek bir ifadeyi kullanabiliyor.

Belki Erdoğan için “kullanma” tarihi geçmiş olabilir, ama Müslümanlar için “inanma” ve “ideal olarak benimseme” hiçbir zaman bir süre ya da tarihe bağlanamaz.

*

Evet, inanan insan, İslâmî idealleri kişisel olarak gerçekleştirecek güçte olmayabilir veya bunların belirli şartlar çerçevesinde gerçekleştirilmelerinin zor olduğunu düşünebilir, fakat yine de, bu ideallere karşı saygılı bir dil kullanmak zorunda olduğunu bilir.

İslâm âlimleri “küfr”ü, “**Şer’an tâzimi vacip olan şeyleri tahkir, tahkiri vacip olanları tâzim**” olarak boşuna tanımlamıyorlar.

Böylece Erdoğan, sözde “**din üzerinden siyaset yapmak**”tan vazgeçmiş, “**dindarlığı benimsemiş**” oluyor, gerçekteyse bu tutumuyla dindarlığın içini bilerek veya bilmeyerek boşaltmaktadır.

Bu tarz bir dindarlık yoktur ve olamaz.

Bununla birlikte, Erdoğan’ın bu konudaki söylemi ile eylemi arasında bir tutarlılık da mevcuttur. Erdoğan için “din milliyetçiliği”, “son kullanma tarihi geçmiş” bir şey olmasaydı, hıristiyan AB üyeliği hedefine böylesine kararlı ve katı biçimde kilitlenemezdi.

*

Erdoğan'ın, geçmişte din istismarı yaptıklarını, artık bundan vazgeçtiklerini itiraf ettiği de biliniyor. Bu itirafı, kendisi açısından bir özeleştiri kabul edilebilirse de, İslâm'la ilgili bütün talepleri ve başkalarına ait çalışmaları da "istismar" olarak görebilecek bir çizgiye doğru kaydığının işareti olarak yorumlanmaya müsaittir.

Bunun yanı sıra, "**din devletine inanmamak**" gibi beyanları da oldu. Bu tür beyanların, gereksiz olmanın ötesinde, İslamî bakış açısıyla değerlendirildiğinde itikaden tehlikeli olduğunu ayrıca söylemek, belki de lafı uzatmak olur.

Ancak, Türkiye'nin mevcut hukuk sistemi çerçevesinde, dinî talepleri bireysel olarak yüksek sesle telaffuz etmek din ve inanç hürriyeti kapsamında değerlendirilse bile, bunun siyasal alandaki tezahürlerinin Siyasal Partiler Yasası gibi düzenlemelerle engellendiği bir gerçektir.

Erdoğan isteseydi bile farklı bir siyaset izleyebilir miydi sorusuna cevap vermek kolay değildir, fakat böyle bir isteğinin bulunduğunu söylemek de, AB hedefi gibi stratejik ve uzun vadede çok önemli sonuçları olacak politikaları ve kendi beyanları düşünüldüğünde, mümkün görünmemektedir.

*

Ayrıca böyle "insan hakları" eksenli bir eleştiri, hem Türkiye'nin şartlarının hem de AK Parti'nin kurumsal yapı ve programının iyi değerlendirilemediğini gösterir. Türkiye'de başörtüsü meselesini çözmenin kolay olmadığı bir gerçektir ve nitekim AK Parti buna yeltenir yeltenmez kapatma davasıyla karşı karşıya kalmış, kapatılmaktan kıl payı kurtulmakla birlikte, bu teşebbüsü, aldığı yüklü hazine yardımının kesilmesiyle neticelenmiştir.

Dolayısıyla, daha baştan, AK Parti'nin bu meseleyi çözecek irade ve güçten mahrum bulunduğunu tahmin edilebilmek ve gerçek dışı beklentiler içine girmemek gerekir.

AK Parti'ye yönelik bu tarz bir muhalefetin, söz konusu teşebbüs ve kapatılma davasından sonra, hiçbir makul dayanağı da kalmamıştır; hatta, böylesi eleştirilerin sahiplerinin bu noktada artık **özür borçları** bile doğmuş olduğu söylenebilir.

AK Parti başörtüsü konusunu çözmek için müşahhas bir adım atmamış olsaydı bile, sadece bu noktadan hareketle yöneltilen bir eleştiri, ona yönelik muhalefetin etkili veya ikna edici olmasına yetmezdi.

Çünkü mesela yasalar çerçevesinde faaliyet gösteren bir **şirket, vakıf veya dernek**, gerçekleştiremediği bazı hususlar için nasıl kendi dışındaki şartları ve yasal düzenlemeleri mazeret gösterebiliyor ve kapatılma riskini göze alamıyorsa, AK Parti de, suçu kendi dışındaki şartlara ve anayasal nitelikteki zorluklara yıkabilirdi.

*

AK Parti'ye yönelik "İslâmcı" sayılabilecek **gerçek ve gerçekçi bir muhalefet**, onun **yapmadığı veya yapamadığı** hususlara değil, öncelikle ve özellikle, **yapması gerekmediği ve yapmayabileceği halde yaptığı** hususlara ve ideolojik düzeyde savunmak zorunda olmadığı halde savunduğu noktalara odaklanmalıdır.

Gerçekten de AK Parti, "**muhafazakâr demokrasi**"yi ideoloji olarak seçmek zorunda değildi, "**Milli ve manevi değerlere saygılı bir parti**" olduğunu vurgulayarak konuyu geçiştirebilirdi.

Ve Erdoğan, yukarıda aktardığımız türden beyanlardan kaçınabilirdi.

Hiç kimse ona, *"Neden 'Din milliyetçiliği politikalarının son kullanma tarihi geçmiştir' şeklinde bir cümle sarf etmiyorsun?"* diyemezdi.

AK Parti'ye yönelik "İslamcı" sayılabilecek bir muhalefet, ayrıca, "kavramsal çerçeve" düzeyinde bir farklılığa sahip olmalı, AB ideolojisini yeniden üreten bir söylemden kaçınmalı, onu aşan ve İslâmcı sayılabilecek bir söylem üretebilmelidir. Aksi takdirde, böylesi bir muhalefet, sadece, "**Aslında yok birbirimizden**

farkımız, ama bizim adımız Akparti değil" demekten başka bir şey yapmamış olur.

*

Sonuç olarak, AK Parti'yi konjonktürel nedenlerle destekleyen veya oy veren "İslâmcılar"ın, bu desteklerini **mevcut şartlar çerçevesinde ortaya çıkan bir tür geçici siyasal ittifak** gibi görmekle yetinmek yerine, AK Parti'ye ait söylem ve politikaları **benimser hale gelmeleri**, Roy ve White gibi Batılı araştırmacıların "İslâmcılığın bittiği" tespitini doğrulayacaktır.

Bu durum, AK Parti'ye oy veren köken olarak "İslâmcı" kitlelerin, **parti yönetimini etkileyebilme imkânlarının giderek ortadan kalkması, tam aksine parti yönetiminin mevcut politika ve söyleminin onları ideolojik olarak dönüştürmesi** anlamına da gelecektir.

AK Parti'nin toplumsal, ekonomik ve hukukî nitelikte birçok olumlu gelişmeye imza attığı bir gerçek olmakla birlikte, bunun bedeli "İslâmcılığın bitişi" olacaksa eğer, gelinen noktanın çok ağır ve kabul edilemez olduğunu belirtmek gerekir.

Doğal olarak, AK Parti'nin vaat ettiği "AB cenneti"ne özgü "Batılı anlamda laik, liberal ve demokrat" yaşamı ideal olarak benimseyenler için bu tespitin bir kıymeti yoktur, çünkü onlar için İslâmcılık zaten bitmiş demektir.

SUYUN ÜÇ, KORKAKLIĞIN SAYISIZ HALİ VAR

Yalnızlık korkusu..

Çaresi sürüde koyun olmak..

Sevilmeme korkusu..

Çaresi dalkavukluk, daima çoğunluğun yanında yer almak..

Özgürlük korkusu..

Çaresi "bendeniz, köleniz" olmayı kabullenmek.

*

"**Özal – Erdoğan farkı**"…Soner Yalçın'ın bir yazısının başlığı böyleydi..

Tufan Türenç'ten bir alıntı yapmıştı.

Türenç, "***Babıali'nin Öteki Yüzü***" diye bir kitap yazmış.

Orada anlattığına göre, Özal'a çok yakın bir işadamı, Tufan Türenç'e şöyle demiş:

> "Turgut Özal dindar insandı. Ama dinci değildi. Çünkü aklıyla hareket ederdi. İnancını gönlünün bir tarafında tutardı. **Bir gün sohbet ederken bana şöyle demişti:**
>
> *'Ben Çankaya'ya çıktıktan sonra bir sürü boş vaktim oldu. Çeşitli çalışmalara soyundum. Bunlardan birincisi bilgisayar bilgilerimi ilerletmekti. (...) Sonra bol bol kitap okuyordum. Çankaya Köşkü'nün çok zengin bir kütüphanesi vardır. Onu tararken* ***Atatürk'ün Nutuk eserini gördüm****. Hemen aldım. Çoktandır bu kitabı merak ediyordum ama okuma*

fırsatı bulamamıştım. Çok dikkatli bir şekilde okudum. ***Okudukça hayretler içinde kaldım. Atatürk'ün çok büyük deha olduğunu kitabın her satırında daha iyi anlıyordum****. Böyle bir kitap ancak bir deha tarafından yazılabilir. O kadar tarafsız ve gerçekçi bir anlatım kullanmayı herkes göze alamaz. Anılarını yazarken olayları kendi haklılığına dayandırmayan insan çok azdır. Atatürk açık yüreklilikle bunu başarmış, İnanılmaz bir kitaptır Nutuk. Türk yakın tarihinin gerçeklerini bütün açıklığıyla dile getirmiş.*
(...) ***Nutuk'u okuyunca anladım: Atatürk muhteşem bir beyinmiş. Değerlendirmeleri, kararları, öngörüleri, reformistliği gerçekten inanılmaz. Meğer ben Atatürk'ü hiç tanımıyormuşum, kendisine hayran oldum…'***"

Aynı işadamı sözlerini şöyle sürdürmüş:

"O tarihten sonra Turgut Özal'ın konuşmalarını tara. Göreceksin **Özal'ın Atatürk konusundaki değerlendirmeleri tamamen değişmiş, tam bir hayranlığa dönüşmüştür**. Çünkü ***Nutuk***'u okuduktan sonra yaptığı konuşmalarında hep 'Büyük Atatürk'ün dediği gibi… Büyük Atatürk'ün yaptığı gibi…' demeye başlamıştı. Ölünceye kadar da Atatürk'e toz kondurtmadı."

Soner Yalçın, *"Evet... Ben de bunun şahidiyim"* diyor. Ve ekliyor:

"Bu sebeple… ANAP seçmenleri Özal'a son yıllarda **"İkinci Atatürk"** demeye başlamıştı! Sahi… Erdoğan'a böyle benzetme niye yapılmıyor?"

(https://www.odatv.com/yazarlar/soner-yalcin/ozal-erdogan-farki-148161)

*

Vatandaşın Türkiye'den de, kendi internet sitesinden de haberi yok.

Asiye Güldoğan, ***odatv.com***'da şunları yazmıştı:

> "… Radikal İslamcılar diyebileceğimiz kesimler de dahil olmak üzere, şu an sağ kesimin en büyük partisi AKP tabanının çoğunda **"cumhuriyetin ve laikliğin"** önemi arttı. Pek çok kişiden **"Laiklik gerçekten önemliymiş, ben şahsen gerçekçi olarak bu cumhuriyette yaşamak isterim, Fetö'nün veya herhangi bir camianın cumhuriyetinde değil"** sözlerini çok duydum.
>
> "Atatürk'e de eski düşmanlık yok. Kafelerde, arkadaş muhabbetlerinde **"Valla 15 Temmuz'dan sonra Atatürk'ün değerini daha iyi anladım"** diyen umulmadık kişiler oluyor. **"En güzeli Cumhuriyet"** sözü en çok söylenen sözlerin başında geliyor.
>
> "Tabii ki, "Atatürk'e ve cumhuriyete" yönelik bu olumlu sözler, onları CHP'li yapmıyor. Çünkü Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı Atatürk'e benzetiyorlar, bir farkla **"dindar Atatürk"** olarak görüyorlar. **"Atatürk gibi sert, Atatürk gibi kalkınmacı, Atatürk gibi çalışkan, Atatürk gibi başkomutan, Atatürk gibi emperyalizme meydan okuyan"** dindar bir lider. Bir başka deyişle Erdoğan, **"AKP'lilerin Atatürk'ü"**….
>
> "Yani yeni nesil AKP'lilere göre, Erdoğan 15 Temmuz'dan sonra dindar Atatürk."
>
> (https://www.odatv.com/yazarlar/asiye-guldogan/akpliler-erdogani-ataturke-mi-abdulhamide-mi-benzetiyor-101445)

*

Güldoğan'ın yazdıkları belirli ölçüde "**yönlendirme**" ve "**manipülasyon**" amacı taşısa da, Soner Yalçın'ın gazeteciliğinin beş para etmez niteliğini ortaya sermeye yetiyor.

Evet, Güldoğan, "**istihbaratçı**"lara özgü uyanıklıkla, *"AKP'liler! Erdoğan ve Atatürk hakkında böyle düşünün, böyle düşünüyorsunuz zaten, böyle düşündüğünüzün farkına varın"* diyor.

İşin ilginç tarafı AKP cenahından ona bir itiraz yok.

Erdoğan'dan hiç yok.

*

Baştan başlayalım.. Şu **dindarlık** ve **dincilik** meselesinden..

Dindar olup da **dinci** olmamak diye birşey olamaz.

Bu **emekçi** olmayıp da **emekdar** olmak anlamına gelir ki, çelişkidir.

Aptalca, manyakça, akılsızca bir ayrımdır.

Hazineci ile **hazinedar** arasında ne fark vardır, ey geri zekâlı angutlar?

Hazineci olmadan hazinedar olmak mümkün müdür?

*

Aradaki tek fark şu: Ci-cı-cü-cu eki **Türkçe**'dir, "dar" eki ise **Farsça**..

"Dar"ın aslı "dâşten"dir, "malik/sahip olmak" anlamına gelir. Fakat, bir kelimeye eklendiğinde her zaman mülkiyet ya da malikiyet göstermez. Mesela **bayrakdar** ya da **alemdar** dediğimizde, bundan bayrağı **taşıma** anlamı çıkar, fakat **sahiplik** manası çıkmaz.

Dindar da, son tahlilde dine sahip olan değildir; din hiç bir kulun tekeline ve sahipliğine girmez. Tam aksine bir dine **aidiyet** söz konusu olabilir.

O yüzden, aslında **dinci** kelimesi, bir müslümanın durumunu dindar kelimesinden daha iyi anlatır. Çünkü dincilik kelimesinde **mensubiyet anlamı**, malikiyete göre daha açıktır. Mesela *deniz**ci*** dediğimizde, denize sahip olan kişiyi anlamayız. Ya da *tarih**çi***, tarihin sahibi olan kişi değildir.

Bu nedenle **dinci** kelimesi, dindar kelimesinden "daha dindar"cadır. Daha mütevazıdır, daha uygundur, ve de üstelik "öz Türkçe"dir.

Dindarmış da dinci değilmiş.. **Kindar**mış da **kinci** değilmiş..

Kinci olunmadan kindar olunabilir mi, ey maskaralar?!

Böyle budalaca laflar edip de zihinsel özürlü rolü oynamak kime ne fayda sağlar?

*

Meselenin bir başka boyutu şu: Dinci olmamak, gerçekte **dinsiz** olmaktır.

Bir kimse "**Ben Atatürkçü değilim**" dediğinde, bundan neyi anlarsınız?

Atatürk'ün düşünce dünyasını paylaşmadığını..

Ya da bir kimse "**Solcu olmadığını**" söylüyorsa, bundan ne anlaşılır?

Tabiî ki sol dünya görüşünü benimsemediği..

"**Irkçı** değilim" diyen kişi de, ırk olgusuna değer yüklemiyor, onda bir keramet aramıyor demektir.

Aynı şekilde dinci olmamak da, dinî inançları paylaşmamak, benimsememek, önemsiz saymak, küçümsemek, değer vermemek anlamına gelir.

Yani dinci olmamak, dinsizliktir..

Özetle, “dinci olmadığını, dindar olduğunu” söyleyen biri, ya karşısındaki müslümanı kelime oyunuyla aldatmaya çalışan bir münafıktır..

Ya da dini hiç anlamamış fakat anladığını zanneden bir angut, mankafa..

Belki imtihan kâğıdına tam not almasını sağlayacak şeyler yazdığını zanneden bir geri zekâlı..

Fakat ahirette karnesinde (büyük ihtimalle) “sıfır” görünce aklı başına gelecek..

*

Özal‘ın Atatürk’le ilgili değerlendirmelerine gelelim..

Atatürk‘ün zeki ve yetenekli bir adam olduğu doğrudur.

Eğer **deha**yı zeki ve/veya yetenekli olma diye tarif edersek, dahi olduğunu da söyleyebiliriz.

Ancak bu nitelik, dünyevî açıdan değerli kabul edilse de, İslamî açıdan tek başına bir önem taşımaz.

Çünkü böylesi bir zekâ ve yetenek, insana doğuştan verilir. Allahu Teala’nın imtihan niteliği de taşıyan bir bağışıdır. Her insanı kapasitesine ve yeteneklerine göre en verimli biçimde istihdam etmek mümkün olabilir, fakat sıradan zekâ sahibi bir insanı bir dahi haline getirmenin herhangi bir yolu yoktur. Deha, “Allah vergisi” birşeydir.

Asıl önemli olansa **karakter** ve **kişilik**tir. **Şahsiyet**tir.

İşte bu noktada Atatürk, insanlığa nümune-i imtisal olabilecek biri değildir.

İnsanlara ve genç kuşaklara örnek gösterilemez.

Mesela, **Erzurum Kongresi**‘nde gündüz “**millet iradesi**“nin tezahürü olarak birtakım kararlar alınmışken, akşam **Mazhar Müfit Kansu**‘ya, o kararların tam aksi yöndeki “**gizli gündem**“ini açıklayabilmiştir.

Bunu Türkiye’nin yasalarına tabi ve resmî ideolojinin eğitim çarkından geçmiş bir Atatürkçü, “deha”nın tezahürü kabul edebilir.

Atatürk’ü Koruma Kanunu denilen çağdışı yasanın namlusu şakağına dayanmış biri de itirazsız dinleyebilir.

Fakat, bilimsel düşünce ve yönteme bağlı tarafsız ve objektif bir yabancı bilim adamı, en iyi ihtimalle ve en masum haliyle “yalancılık, **takiyye ve aldatma**” olarak değerlendirecektir.

*

Özal’ın ***Nutuk***‘a dair laflarına gelince..

Söylenecek çok şey var, fakat yazı uzadığı için kısa keselim: Özal’ın, ona atfedilen sözler doğruysa eğer, yeterince **eleştirel ve analitik** düşünemediği, okuduğu kitaba kendisini kaptırıp etki altında kaldığı anlaşılıyor.

Bir mühendisti ve okumayla arasının çok iyi olmadığı biliniyor. Yazılardan çok rakamlarla ilgiliydi.

Keşke salt ***Nutuk***‘la yetinmeseydi, başka eserleri de okusaydı.. **Rıza Nur** gibi isimleri okuması şart değil, fakat hiç değilse bir Kâzım Karabekir’i okuyabilirdi.

Bir özet olarak Uğur Mumcu’nun “***Kazım Karabekir Anlatıyor***“u da yeterdi.

Ve şu soruyu kendisine sorabilseydi: **Karabekir’in yazdıklarının yayınlanmasına Atatürk’ün sağlığında niçin izin verilmemiş, notları tek bir nüsha kalmayacak şekilde niçin imha edilmeye çalışılmıştı?**

*

Bununla birlikte, Tufan Türenç'in sözleri "hadîs usûlü/yöntemi" çerçevesinde **mevzu/uydurma hadîs/söz** kategorisine girer.

Bilimsel tarih yöntemi çerçevesinde ise, başka kaynaklarca doğrulanmayan aykırı bir iddia olmaktan öteye gitmez, çünkü ismi bilinmeyen ve güvenilirlik derecesi **meçhul** bir işadamı söz konusu.

Ayrıca bu iddia, Türenç gibi "taraflı" ve meslek yaşamı boyunca **"istihbaratçılar"ın talepleri çerçevesinde manipülatif yayın** yapabilmiş, algı operasyonlarına alet olabilmiş bir gazeteci tarafından ortaya atılıyor.

Gazetecilik ilke ve kuralları açısından da bu rivayet güvenilir değildir ve teyide muhtaçtır.

Bir defa, 5N 1K ortada yok.

*

Tarih 16 Ekim 1989..

O yılların etkili gazetesi ***Hürriyet***'in sürmanşetindeki ifade şöyle: "**Atatürk ilah değildir.**"

Sözün sahibi, Özal.

Spotta Özal'ın şu sözü yer alıyor:

> "Bazı çevreler, Atatürk'ü ilah gibi gösterme amacında. İlah gibi gösterirsek o yanlış olur. Bu, Atatürk'ün hakiki değerini ortadan kaldırıyor."

Adam bunu, bir kısım askerlerin ve MİT'çilerin Ali Rıza ile Zübeyde'nin ölmüş oğlunu yerlerin ve göklerin yaratıcısı Allahu Teala'dan daha çok tazime ve itaate layık gördükleri, bunu da açıkça söyledikleri bir zamanda söylemiş.

Daha ne desin?

O günün Türkiye'sini bilmeyenlere bu söz basit gelebilir. Fakat o gün için mangal gibi yürek gerektiriyordu.

Nitekim benzer bir sözü daha sonraki başbakan ve cumhurbaşkanlarının hiçbiri söyleyememiştir. Ne Erbakan, ne Demirel, ne Abdullah Gül, ne de Recep Tayyip Erdoğan..

Varsa yoksa "Aziz Atatürk".

Oysa, İmam Gazalî'nin Esma-i Hüsna'yı anlattığı kitabındaki "el-Azîzü" bahsinde söylediklerinin ortaya koyduğu gibi, Atatürk gibiler için "Azîz" ismini/sıfatını kullanmak kesinlikle caiz değildir.

Daha acı olan ise şu:

Özal'ın bunu söylediği tarihten 29 yıl sonra, Akparti iktidarının devr-i dilarasında, 10 Kasım törenleri sırasında bir üniversite öğrencisi kız "Atatürk ilah değildir" diye bağırdığı için (sonra serbest bırakılsa da) tutuklanacaktı.

Çünkü Akparti, Özal'ın aksine laikliği ve Atatürk'ü tartışma konusu yapma yolunda tek bir adım bile atmamıştı.

*

Star gazetesi 2016 yılında Özal'la ilgili bir haber yayınlamıştı.

Buna göre, Özal 1991'de bazı gazetecilere kimi açıklamalar yapmış, fakat gazeteciler onları okurlarına aktarmaktan geri durmuşlardı.

Söz konusu açıklamalar bir Şeriat ve Hilafet müdafaası olduğu gibi, isim verilmeden yapılmış bir Atatürk eleştirisi anlamına geliyordu.

Star'ın haberi şöyleydi:

“Turgut Özal'ın kayıp röportajı

“Merhum gazeteci Yalçın Özer’in, 1991’de dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal ile yaptığı ve 25 yıldır gizlediği bir mülakat, hem geçmişe hem de bugün yaşanan olaylara ışık tutacak açıklamalarla dolu.

“Özal, 1991’de dönemin Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği başkenti Moskova’ya resmi ziyarete giderken, programı takip eden gazeteciler arasında Türkiye Gazetesi adına dönemin başyazarı Yalçın Özer de vardı. Ziyaretin Moskova’dan sonraki ayağı, o dönem Sovyetler’den kopmamış olan Ukrayna’nın Kiev şehriydi. Özal, bu gezi sırasında beraberindeki gazetecilere, bir bölümünü yayınlamamak üzere, çok önemli açıklamalar yaptı. Röportajda, yapılan tespitler, günümüze de ayna tuttu.

"HASAN CEMAL’E SORUN"

“Gezi sırasında bir gazeteci, Turgut Özal’a, “ABD’nin Irak’a müdahalesine destek verdiniz. Zaten Arap dünyası ile Türkiye’nin ilişkileri 20’lerden beri iyi değil. Bu desteğiniz, ilişkilerimizi daha kötü yapmaz mı?” diye sordu.

“Özal bu soru üzerine Osmanlı’nın son dönemindeki İttihat ve Terakki yönetiminin önde gelen isimlerinden Cemal Paşa’nın torunu olan ve gezide yer alan yazarlardan Hasan Cemal’e işaret ederek, “Bunu, siz Hasan Cemal’e sorun” dedi. Ama Hasan Cemal o sırada orada bulunamadığı için konu havada kaldı.

“Bundan kısa süre sonra, Yalçın Özer, beraberinde aynı gruptan bir başka gazeteci ile özel bir mülakat için yeniden Özal’ın yanındaydı. Yalçın Özer, “Bunu Hasan Cemal’e sorun” bölümünü açmasını isteyince, Özal şunları anlattı: *“Bizim sıkıntılarımızdan birisi de ülkemizin sıcak kuşakta bulunmasıdır. Bu ülkelerde satılık insan bulmak çok kolay. Bir Almanı, İngilizi, Fransızı, Japonu ve bir Rusu satın alamazsınız. Osmanlı’yı*

yıkmadan önce içerden bazı kimseleri İngilizler satın almışlar. (...) İngilizlerden maaş alan Osmanlı Güney Cephesi Başkomutanı Cemal Paşa'ya (Hasan Cemal'in dedesi) talimat vererek, Şam'daki İslam alimlerinin (ki Şam o zaman İslami ilim merkeziymiş) genç kızlarını konağına getirmesi, onlara alkollü içki içmeye zorlaması ve tacizde bulunarak geri bırakılmaları istenmiştir. Bu emri alan (Cemal) Paşa, derhal bu işlemi yapmıştır. Bu yüz kızartıcı olaylar süratle Arap alemine yayılmış ve 'Osmanlı artık bozulmuş ve İslami yoldan çıkmıştır' propagandası yapılarak, Araplar Osmanlıya düşman yapılmıştır. Özellikle Hicaz'da hazır bekleyen Şerif Hüseyin de işin esasını bilmeden ve duyduklarına inanarak Arapların Osmanlı aleyhine İngilizler ile birlikte kıyama geçmesine sebep olmuştur. İşte bu nedenle 'Arap-Osmanlı düşmanlığının kaynağını Hasan Cemal'e sorun' dedim."

"OSMANLI İÇTEN YIKILDI

"Özal, röportajında, Avrupalıların satın aldıkları adamlarla Osmanlıyı içten yıktığına dikkat çekerek, böylece Türkiye'nin hem Arap dünyasından, hem de Hindistan'daki Müslüman aleminden koparıldığını anlattı.
Özal, "İngilizler, bu yolla iki şeye kavuştu: Ortadoğu'daki petrol sahasını kontrol altına aldılar ve İslam Halifesi'nin etki alanındaki bir türlü hakim olamadıkları Hindistan'a hilafeti kaldırarak hakim oldular" dedi.

"DİN CAHİLİ GAZETECİLER

"Merhum Özal, Türk gazetelerindeki şeriatçı devletler tartışması konusunda ise şunları söyledi: "İran Şiidir, bu güne kadar daha gayrimüslim bir devlet ile savaştıkları görülmemiştir. Şiiliği yaymak için sürekli Sünni Müslümanlarla savaşmışlardır. Vahhabiler ise İngilizlerin kurduğu bir cereyandır, bunlar da çok Sünni kanı dökmüştür. Bunların ikisi de mezhep değildir, birbirlerine düşmandır. **Şeriat** İslam'ı yaşamaktır, bizim

gazeteciler din cahili oldukları için bilmiyorlar ve bunlara şeriat devleti diyorlar. Tıpkı Paris'te bir patlamada ölen Hıristiyanlara şehit diye haber yaptıkları gibi."

"CHP, HEP ŞİKAYET EDER

"Özal, röportajda, CHP ile bugünkü Avrupa yönetimi arasında devam eden ilişkiye de şöyle dikkat çekti: "CHP'yi biraz sıkıştırırsan Avrupalı dostlarına Türk devletini şikayet ederler. Nasıl ederler? Ya el altından ya da CHP'nin beslemesi ulusalcı gazetecilerle kamuoyu oluşturarak..."

"İNGİLİZLERE 'HİLAFETİ KALDIRMA SÖZÜ' VERİLDİ

"Özal, Osmanlı'nın çöküşüne neden olan İttihat ve Terakki ile bugünkü CHP yöneticileri arasındaki paralelliğe de dikkat çekti: *"CHP'lilerin büyük dedeleri Mithat Paşa ve 'Kinim dinimdir' diyen Ispartalı Hüseyin Avni Paşa ekibidir. Dedeleri ise Jön Türkler ve 600 yıllık Osmanlı devletini 6 yılda yıkmayı becerebilen 3'lü çete: Yüzbaşılıktan paşalığa yükselen Enver, posta memurluğundan paşa olan Talat ve malum Cemal paşalar... Halifeye saygıyı dini bir vecibe sayan Hint Müslümanlarını bir türlü kontrol edemeyen İngilizler, Osmanlıdan sonra kurulacak yeni devlete bir şartla izin verdiler: **5 yıl içerisinde hilafeti kaldırmak**... Ve 1924 yılında hilafet kalktı, Müslümanlar başsız kaldı. Şimdi Hıristiyanların Papa'sı var, Müslümanlar ise darmadağın. Bunun sonucu, İngilizler, Hindistan ve petrol havzalarını rahatlıkla kontrol ederken, halife Vahdettin Han'ın dünya Müslümanlarından son isteği Anadolu'da başlattığı direniş için dua istemek oldu. Hindistan Müslümanlarından dua dışında bir şey istenmediği halde bu direnişe destek için tonlarca altın gönderildi. Ancak **bu altınlara CHP'liler el koydu** ve bir kısmıyla da malum İş Bankası'nı kurdu."*

(https://www.yeniakit.com.tr/haber/turgut-ozalin-kayip-roportaji-ortaya-cikti-hasan-cemale-sorun-163658.html)

TÜRK MÜNAFIKLIĞINA TÜRK MÜSLÜMANLIĞI ADINI VERMEK

Türkiye Müslümanlarının (İslamcılarının, İslamî hareketinin) bir bölümünün geldiği nokta, **Çakmakizm** olarak adlandırılabilir.

Çakmakistler, İslam'ın devlet ve siyaset boyutunu (kamusal yönünü) gözardı etmeyenleri **İslamcı** olarak adlandırıyor ve onları "İslam'ı din değil ideoloji gibi görmek"le suçluyorlar.

Fakat kendi **din anlayışları** ve siyasal tutumları da tanım gereği (ideolojinin tanımı gereği) nevzuhur/çağdaş bir ideoloji durumunda.

*

Böyleleri önce "İslam ideoloji değildir, dindir" diyorlar.

Ardından "Biz İslamcı değil, müslümanız" diye konuşarak **Kemalizm**'e saygı duruşunda bulunuyorlar.

Tıpkı Fevzi Çakmak'ın Kemal Atatürk'ün karşısında hazırolda durup "Emret Komutanım!" deyişi gibi.

Nasıl Çakmak'ın "müslümanlığı", Atatürk'ün laikleştirme faaliyetini (en azından sükut ikrardan gelir babından) onaylama anlamına geliyorduysa, bu İslamcı olmadığını ilan eden, "din olan İslam"ı benimsediğini söyleyen "dindar" taife de Kemalizm'in pasif (hatta yer yer aktif) destekçileri haline gelmiş durumdalar.

*

Derya içre olup da deryayı bilmeyen mahiler (balıklar) gibi, bu tutumlarının da bir siyaset tarzı ve ideolojiye karşılık geldiğinin farkında değiller.

Ya da değilmiş gibi görünmek işlerine geliyor.

Benimsedikleri **devletçilik** (Ki bir ideolojidir), Kemalist laik siyasetin hizmetkârlığı anlamına geliyor.

"İslamcı değil müslüman olduklarını" söyleyenler, sanki İslamcılık İslam'ın kamusal hayatı da tanzim etmesi davasından başka birşeymiş gibi, işi ideoloji mugalata ve çarpıtmasıyla sulandırıyor ve böylece **Kemalizm**'e dolaylı hizmet sunuyor, **askerliğini** yapıyorlar.

Evet, "İslamcılık bir ideolojidir, İslam ise bir dindir, biz İslamcı değil müslümanız" diyenler, "**Mustafa Kemal'in askerleri**"dir.

Tıpkı Fevzi Çakmak gibi..

İdeolojileri de **Çakmakizm**'dir.

*

Osmanlı'nın son döneminde **İslamcılığın** alternatifleri olarak **Batıcılık** ve **Türkçülük** (arasıra da **Osmanlıcılık**) gösteriliyordu.

Çakmakistler ise İslamcılığın karşısında sanki Batıcılık ve Türkçülük (Ki, ikisinin toplamı Kemalizm demek oluyor) yok da İslam varmış gibi konuşuyorlar.

Sanki İslamcılığın karşısında Kemalizm (Batıcılık ve ırkçılık) değil de bizzat İslam varmış gibi idare-i kelam ediyorlar.

Böylece, bir **psikolojik savaş**ta, **özel harp**te kendilerine verilen **algı operasyonu** hizmetini yerine getiriyorlar.

Bunu yaparken, tıpkı Kemalizm'in ilhamını Batı'dan almış olması gibi, Batılılar'ın izinden gidiyor, "***Islam vs. Islamism***" (Islam versus Islamism: İslam, İslamcılığa karşı) diye kitap yazan Batılı efendilerinden cephane ve mühimmat devşiriyorlar.

Osmanlı'nın son döneminde parlayan İslamcılığı öldürmek isteyen Kemalizm'e (Batıcılık ve Türk ırkçılığına) bundan daha büyük hizmet olabilir mi?!

*

Osmanlı Devleti yıkılınca **Osmanlıcılık** siyaseti/ideolojisi denklemden düşmüştü.

Kemalizm, Batıcılık ve Türkçülüğü kanatları altına alarak onlardan yeni bir terkib oluşturdu.

Böylece ortada iki fikrî cereyan (düşünce akımı) kalmış oluyordu: **İslamcılık** ve **Kemalizm**.

Kemalizm'in hedefi, Osmanlıcılık'ın yanısıra İslamcılığı da bitirmekti.

Bitiremediler, fakat günümüzde **Çakmakistler (Mustafa Kemal'in askerleri)** "Kemalizm'in hizmetindeki müslümanlık"ları ile İslamcılığı sinsi yöntemlerle, özel harp taktikleriyle, psikolojik savaş dümenleriyle yok etmeye çalışıyorlar.

*

Çakmakizm'in İslam'a bir faydası yok, Kemalizm'e ise çok..

Bediüzzaman Said Nursî, ***Sırr-ı İnnâ A'taynâ Risalesi*** adlı kitabında (İstanbul: Derin Tarih Kültür Yayınları, 2016) Mustafa Kemal'i deccal (çok yalanıcı) olarak nitelendirmişti (Eser, ***Derin Tarih*** dergisinin Ocak 2016 tarihli 46'ncı sayısının hediyesidir):

> "… ahir zaman Deccal'inden evvel ona benzer küçük mikyasta (ölçekte) müteaddid (çok sayıda) küçük deccaller (yalancılar) gelir ve bir kısmı (gelip) geçmiş…. Mustafa Kemal ismiyle malum olan şahs-ı menhus (uğursuz kişi), o deccallerden birisidir…." (***A.g.e.***, s. 26.)

Bediüzzaman, Kemal, İsmet ve Fevzi'yi bir "üçlü" olarak ele alıyor ve Fevzi'nin üçüncüleri olduğunu söylüyor.

Ona göre, Fevzi, Kemalizm'in icraatının hissedarıdır:

> "Üçüncüsü (Fevzi) zahiren İslamiyet taraftarı ve bir derece iman sahibi olarak kendini gösteren fakat ehl-i iman onun sûrî (şeklî, özden yoksun, sözde) diyanetine (dindarlığına) aldanıp, dizginleri öteki gaddarların eline verdiğinden o Fevzi dahi o cinayette hissede (hissedarlıkta) İsmet'e nisbetle … hisse alır." (***A.g.e.,*** s. 37.)

Ve bu hissedarlık bitmiş değil..

Ulema-i su' (kötü alimler) tarafından devam ettiriliyor.

Bunlara Çakmakistler diyebiliriz:

> "… küçük Deccallerdir ki, büyük Deccal'in ileri karakoludur. Hem o zamanın en fenası, ulemanın (alimlerin) fenasıdır. Yani dalaletin (sapıklığın) en fenası, ulema-i su' namı altındaki bir kısım bedbaht kisve-i ulemada (alim kisvesi altında) dini dünyaya satmış adamlardan gelir." (***A.g.e.,*** s. 38.)

*

Kemalizm, Osmanlıcılık'la birlikte İslamcılığı da yok etmeye çalıştı, çalışıyor demiştik.

Bunun için Çakmakist ulema-i su'yu da kullanıyorlar.. Tepe tepe..

Bunların Deccaliyetle bir sorunları yok, fakat Mehdiyetle var.

O yüzden kimisi "Mehdi geldi de geçti, öldü" diyerek Mehdi'yi öldürüyor, kimisi "Mehdi diye birşey yok, gelmeyecek" diye konuşuyor, kimisi de "Canınızı

sıkmayın, Mehdi yakın zamanda gelmez, gönlünüzü ferah tutun" diye teselli veriyor.

Mehdî'nin kendisini geçtik, adı bile onları korkutuyor.

Oysa korkmaları gereken kıyamet ya da Mehdî değil, kendi ecelleri.

Her nefis ölümü tadacak, herkes son nefesinde ahiretteki (tevbesiz ulema-i su,' ateşteki) yerini görecektir.

TÜRK MÜSLÜMANLIĞI MI, TÜRK HARİCÎLİĞİ Mİ?

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın **başlangıc**ında şunlar söyleniyor:

> "… bu Anayasa, Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu, ***ölümsüz* önder ve eşsiz kahraman Atatürk'**ün *belirlediği* **milliyetçilik** anlayışı ve O'nun inkılâp ve ilkeleri doğrultusunda;
>
> **"… Millet iradesinin *mutlak* üstünlüğü**, ***egemenliğin kayıtsız şartsız* Türk *Milletine ait*** olduğu …."

Anayasa'nın başlangıcına göre, "**egemenlik kayıtsız şartsız Türk milletine ait"..**

Egemenlik kelimesi sonradan baş tacı edildi, önceden **hakimiyet** diyorlardı: "**Hakimiyet bilâ kayd ü şart milletindir.**"

Hakimiyet, **hükmetmek**, hüküm sahibi olmak, hükümet konumunda olmak demek oluyor.

Yani "**Egemenlik kayıtsız şartsız Türk milletine aittir**" sözü, başka bir hüküm sahibi tanımama bakımından, **Hz. Ali dönemi Haricîleri**nin "**Hüküm ancak Allah'ındır**" sloganına karşılık geliyor.

Türk Anayasası ve de bilumum Türk milliyetçileri, Atatürkçüler ve demokratlar, **"Hüküm ancak milletindir"** diyorlar.

*

Onlara göre, hüküm, Allahu Teala'nın olamazmış.

İlla da, millet ne derse o olmalıymış.

Peki ya millet, "**Bizim hükmümüz, Allahu Teala'nın hükmüyle aynı**" derse?

Eğer **akıl ve mantık** diye birşeye sahipseniz, "millet iradesinin **mutlak** (mukayyet değil, yani kayıtlı-şartlı değil) üstünlüğü" Anayasa'da açıkça vurgulandığına göre, varacağınız sonuç şudur: Millet, "**Bizim hükmümüz, Allahu Teala'nın hükmüyle aynı**" derse, **Anayasa**'ya göre, memlekette **Şeriat** hükümferma olur.

Üstelik, bu **mutlaklık** (kayıtsız-şartsız olma), "Egemenlik **kayıtsız şartsız** Türk milletine aittir" denilerek ikinci kez vurgulanmış.

Kuş kadar bir beyni olan, zekâ denilen nimetten "yapay zekâ"nın en ilkel örneği kadar olsun nasibi bulunan kişinin varacağı netice budur.

*

Gel gör ki, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, **akıl ve mantık** değil, ideolojik saplantı (daha açıkçası **Atatürkçü putperestlik**) çerçevesinde yazılmış olduğu için, izan ve idrakin "i"sinden bile nasipsiz.

Çünkü, Anayasa'ya "**devletin din kurallarına uydurul*ma*ması**" anlamına gelen **laiklik/dinsizlik** hükmünü koymanın yanı sıra, bir de, bu laiklik/dinsizlik "kaydı" için, "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" kaydını/şartını koyarak, kendi kendilerini yalanlamış durumdalar.

Eğer millet iradesinin "**mutlak üstünlüğü**"nden, milletin egemenliğinin "**kayıtsız-şartsızlığı**"ndan söz ediyorsanız, artık, hiçbir hüküm için, **"değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez"** kaydını/şartını getiremezsiniz.

Tabiî, Afrika'daki maymunlardan bile geri zekâlı değilseniz.

Şu işe bakın, bir taraftan milletin egemenliğinin kayıtsız-şartsızlığından söz ediliyor, diğer taraftan da, egemenlik, laikliğe (yani dinsizliğe, dinler arasında tarafsızlığa) teslim olma **kaydı ve şartıyla** milletin..

Sözde hakimiyet milletin; fakat millet, laikliği/dinsizliği bırakın değiştirmeyi, değiştirilmesini teklif dahi edemiyor.

İşte, **dinsiz-imansız** bir anayasa ancak bu kadar tutarlı olabilir. **Akıl ve mantık** nimetinden ancak bu kadar hissedar olabilir.

> "Allah'ın izni olmadan hiç kimse iman edemez. O, akıllarını kullanmayanları (iman nimetinden mahrum edip) murdar kılar." (Yunus, 10/100)

*

Milletin "efendi"leri, "Kızı kendi haline bırakırsan ya imama gider ya müezzine, illa da davulcu ya da zurnacı olmalı" hesabı, "Bu milleti başıboş bırakmaya da gelmez" diye düşünmüşler.

Yani millete "Arif olan anlar" babından şunu diyorlar: "Bak oğlum, hakimiyet sizindir dediysek o kadar da değil! Hemen gaza gelme! Asıl hakimiyet dinsizliğin, yani bizim."

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'ndaki ifadenin Haricîler'in sloganından farkı, **Allahu Teala'nın konumunu (lafta) Türk milletine veriyor** olmasından ibaret.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Anayasası gereği "**dinsiz**" (dini olmayan, **laik**) bir devlet olduğu için, Allahu Teala'ya bir gıdımcık bile hükmetme hakkı tanımıyor.

Haricîler'in sözü, esas itibariyle doğruydu, o yüzden Hz. Ali, *"**Hak bir sözle batılı** kast ediyorlar"* demişti. (Burada, günümüz "**Haricîlik edebiyatçıları**"nın şeytanî yüzü de ortaya çıkıyor. Onlar da, Hz. Ali'nin hak sözü ile batılı kast ediyor, onun hak olan sözünü batıl bir maksatla istismar ediyorlar. Hak sözü söyleyen herkesin onunla batılı kast etmesi gerekmez, yani "**Hüküm ancak Allah'ındır**" diyen herkes Haricîler gibi düşünecek, onlar gibi bu hak sözle batılı kast edecek diye birşey yok.)

Anayasa'daki "Hüküm ancak milletindir" anlamına gelen ifadelere gelince, o ifadeler, Hz. Ali'nin yaklaşımı (daha doğrusu İslam dini) açısından bakıldığında, **"Batıl bir sözle batılın kast edilmesi"** demek oluyor.

Anayasa'nın millet iradesi/egemenliği vurgusu, İslam açısından **küfür ve şirk**ten ibarettir.

(**İslam açısından** diyorum vatandaş, müslüman değilsen, çağdaşsan ve ilericiysen seni ilgilendirmiyor. İslam'ın hükümleri, senin anayasandaki maddeler ile birebir örtüşseydi "Devlet, din kurallarına uydurulamaz" demenize gerek kalmazdı.)

*

Haricîler, (kimisi kötü niyetinden, kimisi geri zekâlılığından) hak sözü yanlış yorumluyorlardı, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ise, bu hükmetme yetkisini Allahu Azîmüşşan'a bile vermiyor, nerde kaldı ki Laz'a, Çerkez'e, Kürd'e vs. versin.. (Aslında, **"Şeriatçı"** olması durumunda Türk'e de vermiyor ya, neyse..)

Ve, içimizdeki "sınırlı sorumlu iman sahibi" birtakım sefih sapıkların ve münafıkların, buna karşı seslerini yükseltip, "**Nedir bu modern Haricîlik, nedir bu Haricî rejimi?**" dediklerine şahit olmuyoruz.

Onlar, Haricîler'i sadece Arabistan'daki Vehhabîler ve Selefîler arasında aramamızı istiyorlar.

İçinde yaşadıkları "**küfür ve şirk Haricîliği** rejimi"yle bir dertleri yok.. (Tabiî İslam açısından böyle, Türk milliyetçiliği açısından bu, çağdaş uygarlık düzeyini yakalamak anlamına geliyor.)

Asıl **dehşetli haricîler** burunlarının dibinde, fakat onları görmüyorlar.

Görmemek bir tarafa, bunlara **“yağ” çekmek**, Atatürk’ün İslam’a hizmetlerini sayıp dökmek için sıraya girmiş durumdalar. Hatta, sırada öne geçmek için birbirleriyle çekişiyorlar.

Tabiî **Recep Tayyip Erdoğan** da “Aziz Atatürk”ünün izinde.. İslam’a *(Atatürk’ün “sünnet”ine göre) hizmetin* sadece Türkiye ile sınırlı kalmasına gönlü razı olmadığı için gidip Mısır ve Tunus’a **“Şeriat yerine laiklik”** tavsiyesinde bulunuyor.

Ve de, aşırı sivri zekâya ve bizim bilmediğimiz türden bir *mantık bağından kurtulmuş akla* sahipler ya, bu “**küfür ve şirk Haricîliği** rejimi” için cephede savaşıp ölenleri, Cennet’i dünden hak etmiş hakiki şehitler ilan ediyor, bizim de buna inanmamızı bekliyorlar.

“YARIM PORSİYON İSLAM”LI TÜRK MÜSLÜMANLIĞI

Bediüzzaman Said Nursî, ***Sırr-ı İnnâ A’taynâ Risalesi*** adlı kitabında (İstanbul: Derin Tarih Kültür Yayınları, 2016) Mustafa Kemal, İsmet İnönü ve Fevzi Çakmak'ı bir "üçlü" olarak ele alıyor ve Fevzi'nin üçüncüleri olduğunu söylüyor (Eser, ***Derin Tarih*** dergisinin Ocak 2016 tarihli 46’ncı sayısının hediyesidir):

> “Üçüncüsü (Fevzi) zahiren İslamiyet taraftarı ve bir derece iman sahibi olarak kendini gösteren fakat ehl-i iman onun sûrî (şeklî, özden yoksun, sözde) diyanetine (dindarlığına) aldanıp, dizginleri öteki gaddarların eline verdiğinden o Fevzi dahi o cinayette hissede (hissedarlıkta) İsmet’e nisbetle … hisse alır.” (***A.g.e.***, s. 37.)

Demek istediği şu: Ehl-i iman, Müslümanlar, Fevzi'nin dindarlığına aldanarak, dizginleri onun birlikte hareket ettiği Mustafa Kemal ile İsmet'e vermekte beis görmediler.

"Dindar Fevzi de yanlarında olduğuna göre, onlarla birlikte hareket ettiğine göre sıkıntı yok" diye düşündüler.

Aldandılar.

Her ne kadar Fevzi, Kemalizm adına yapılan icraatın fikir babası veya teşvikçisi değildiyse de, yapılanlara itiraz etmediği için onların halk nezdinde meşruiyet kazanmasının aleti oldu.

"Bakın Fevzi Paşa gibi elinden ***Kur'an*** düşmeyen bir adam itiraz ediyor mu?.. Etmiyor!.. Demek ki sıkıntı yok!" denildi.

Böylece Fevzi, Mustafa Kemal ile İsmet'in "cinayet"inin ortağı olmuş oldu.

*

Fevzi Çakmak'ın, dindar bir insan olarak, yapılanlara itiraz etmesi gerekirdi.

Tabiî o dönemde birşeylere itiraz etmek kolay değildi. İnsan canı sudan ucuzdu.

Mesela birşeylere karşı çıkan Trabzon milletvekili **Ali Şükrü Bey**, "tesadüfen" Atatürk'ün muhafızı Topal Osman Ağa tarafından tuzağa düşürülüp boğdurularak öldürülmüştü.

Diğer milletvekilleri bu olaydan gerekli dersleri çıkarmışlardı.

Zaten Atatürk de, Yunan'ın denize dökülmüş olmasının getirdiği cesaretle "**İhtimal bazı kafalar kesilecektir**" diye konuşmaya başlamış durumdaydı.

Blöf yapmıyordu.

"Hakimiyet (egemenlik) ... hiç kimseye **ilim icabıdır** diye müzakereyle (fikir alışverişiyle), münakaşa (tartışma) ile verilemez, hakimiyet ... kudretle ve **zorla** alınır" diyordu.

Yani "Hayatta en hakiki mürşit ilimdir" mottosu aptalları aldatmak için söylenen bir avcı yemiydi.. "**Hayatta en hakiki mürşit, Zorba Hurşit**"ti.

Egemenlik panayırında ilmin değil "İhtimal bazı kafalar kesilecektir" diyen zorun borusu ötüyordu.

İskilipli Atıf Hoca'nın darağacındaki görüntüsü, her tür nutuktan daha etkileyici ve ikna ediciydi.

"Herşey, Fevzi Çakmak da yaşarken oluyor"du.

Kâzım Karabekir gibi isimlerin **İzmir Suikasti** davasında ipten nasıl kılpayı kurtulduklarını, **İsmail Canbolat** gibilerin ise 10 yıl hapse itiraz ettikleri için "Beğenmediniz mi, o zaman alın size yağlı ip!" denilerek asıldıklarını görmüştü.

Dindar Fevzi herşeyin farkındaydı ve bedel ödememek, emekli edilip Kâzım Karabekir gibi süründürülmemek için "zamanın ruhu" karşısında boyun eğmişti.

*

Ancak, bunun farkında olması Fevzi'nin dünyasını kurtarsa da ahireti için yetmiyor, vebalini azaltmıyordu.

En azından susması, kenara çekilmesi ve Kemal ile İsmet'in sessiz suç ortağı olmaması gerekirdi.

Bunu **Mehmed Akif** yapmış, soluğu Mısır'da almıştı.

Başının kıymetini bildiği için Kemal hakkında olumsuz bir çift laf bile söylemiyordu, fakat "Selamet der kenarest" diyerek kaçıp gitmişti.

Kemal hakkında konuşmak, **Sultan Abdülhamid**'e "herif" diye diklenmeye, sövüp saymaya benzemiyordu.

Abdülhamid'in Topal Osman Ağa gibi muhafızlarının bulunmadığını, onun, tahtını başına geçirmek için teşkilat kuranları "suikast" davalarıyla astırmak gibi kataküllilerinin olmayacağını biliyordu.

*

Abdülhamid'in kitabında suikast, **zehirleme**, uyduruk davalarla astırma, kafa kesmeyle tehdit edip susturma, kılık kıyafet için **adam asma** (mesela **şapka** muadili bir fes yada sarık için adam kesme), İstiklal Mahkemesi adıyla idam mangası oluşturma yoktu.

Dolayısıyla Abdülhamid'e aslan parçası cesur yürek yazar ve şairler kahramanca posta koyabilirler, ona tuzak kurup faytonunu ve pekçok vatandaşı havaya uçuran **ermeni teröristi** bile "Ey şanlı avcı, dâmını bîhûde kurmadın / Attın, yazık ki, yazıklar ki vurmadın" diyerek övebilirlerdi.

Abdülhamid'in bunu yazan densiz **Tevfik Fikret** gibileri suikast davasına iliştirip ipe göndermek bir tarafa, "terör işbirlikçisi, propagandacısı" diyerek hapse bile attırmayacağını biliyorlardı.

Dolayısıyla kendilerine fikir hürriyeti tanımayan despot Abdülhamid'e rahatça sövebilirlerdi.

Kemal Atatürk içinse ancak "**Kâbe Arab'ın olsun / Bize Çankaya yeter!**" türünden şiir adı verilen tapınmalarda bulunulabilirdi.

Memlekete tapınma ve kulluk hürriyeti, putperestlik özgürlüğü onun sayesinde nihayet gelmişti.

*

Mehmed Akif gibi susmayı tercih eden bir başka isim, Ankara'ya davet edilip âlâ-yı vâlâ ile karşılanan **Bediüzzaman Said Nursî** idi..

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi'nin aksine önceden istihbaratı bulunmadığı için Ankara'dakiler hakkında hüsnüzanda bulunmuş, fakat keskin zekâsı ve mütebahhir ilmi ile hemen durumun farkına varmıştı.

Bu yüzden Ankara'yı terk edip Van'a gitmiş, uzlete çekilmişti.

Fakat Kemal Atatürk, Sultan Abdülhamid değildi..

Bediüzzaman, Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi gibi Mısır'a kaçıp gitmediğine göre, ondan yakasını kurtaramazdı.

Bu yüzden onu sürgün ve hapislerle süründürdüler.

Oysa, siyasî konularda konuşmayı bırakmış durumdaydı.

Fakat değil mi ki "**iman** hakikatleri"ni anlatıyordu, imansızlığın ve laikliğin (siyasal dinsizliğin) tellallığını yapmıyordu, Ali Rıza ile Zübeyde'nin oğluna tapmıyordu, o, bir tehlike ve tehditti.

Susturulmalıydı.

Bu yüzden, sürgün ve hapis yetmiyormuş gibi defalarca **zehirlendi**. Fakat ölmedi.

Şeyh Es'ad Erbilî rh. a. onun kadar şanslı değildi.

“BİR YUSUF MASALI”

Hayır, İsmet Özel’in (hiç görmediğim ve okumadığım) şiir kitabından bahsetmiyorum.

Yusuf Kaplan’ın anlattığı masaldan söz ediyorum.

“**İki asırlık İngiliz-Yahudi nüfûzu sona erecek…**” başlıklı yazısına şöyle başlamış:

> “Anayasa değişiklik paketi, 339 Evet oyuyla geçti.
>
> “Devleti ele geçiren iki asırlık İngiliz-Yahudi güdümlü ittihatçı bürokratik oligarşi bitecek, dün olduğu gibi bugün ve yarın da herkese kol kanat gerecek Yeni Türkiye adım adım inşa edilecek biiznillah.”
>
> (https://www.yenisafak.com/yazarlar/yusuf-kaplan/iki-asirlik-ingiliz-yahudi-nufzu-sona-erecek-2035684)

İki asır geriye gidince, 1817 yılına ulaşıyoruz.

Ortada henüz **“ittihatçı” bürokratik oligarşi** yok.

Başka bir şey var. **Âyanlar** ülkeyi aralarında bölüşmüşler, gül gibi yönetiyorlar.

İttihatçı bürokratik oligarşinin ortaya çıkması için daha 90 sene geçmesi gerekiyor.

Olsun.. Ne de olsa bu bir masal.. Masallarda gerçeklik değil, hayal gücü zenginliği aranır.

Maşallah, Yusuf’ta da bu, ganî..

Yusuf'un masalına göre, **Sultan II. Abdülhamit** dönemi de, "İngiliz-Yahudi güdümlü ittihatçı bürokratik oligarşi"nin hükümferma olduğu bir zaman dilimi oluyor.

Ve bu, Osmanlı'da **Sultan II. Abdülhamit** döneminde de varlığını sürdüren "oligarşi", "laik" Türkiye Cumhuriyeti'nde başkanlık sisteminin gelmesiyle bitecekmiş..

Masal bu ya, oluyor böyle şeyler.. Masallarda herşey olur.

Sultan II. Abdülhamit'in "başkan"ın ta kendisi, hatta başkandan da fazla bir şey olması (çünkü 5 yıl için seçilmemişti), söz konusu bürokratik oligarşiye son verememişti, ama, **Recep Tayyip Erdoğan**'ın başkan olması, "oligarşi" vampirinin tam da kalbine kazık çakacakmış..

Yusuf'un masalında hem referandumda "evet" çıkması garanti, hem Recep Tayyip Erdoğan'ın "başkan" seçilmesi garanti, hem de Recep Tayyip Erdoğan'ın başkanlığının "İngiliz-Yahudi güdümlü ittihatçı bürokratik oligarşi"yi bitirmesi garanti..

Masalların güzelliği işte burada, çocukları mutlu edecek herşeyi içerir..

*

Ama, benim aklıma, şu "**bürokratik oligarşi**" lafı takıldı.

Demek ki, Yusuf'a göre, ülkemizde şu anda bir "bürokratik oligarşi" var..

İnsan ister istemez, tanıdığı bürokratları zihninden geçiriyor.

Ve bu bürokratik oligarşi, "**İngiliz-Yahudi güdümlü**" imiş..

Artık nasıl güdülüyorlarsa?..

Ajanlık mı yapıyorlar, gizlice talimat mı alıyorlar, bunun ayrıntısı, Yusuf'un yazısında yok..

Fakat bir müjde var, Recep Tayyip Erdoğan başkan seçilirse, bu bürokratların "oligarşi"sinden kurtulacakmışız.

Aslında Yusuf'un yazısı, önemli hakikatleri dile getirmiyor da değil..

Her masalda, gerçekliğe tekabül eden bazı unsurlar da bulunur. Yoksa, çocuklar, anlatılan masalı zihinlerinde canlandıramazlar.

Yusuf'un anlattığı masaldaki boşluk şurada: **Mısır'a, Tunus'a gidip Şeriat'e karşı laikliği tavsiye** eden Recep Tayyip Erdoğan'ın, bizi, *İngiliz-Yahudi güdümlü (ya da taklidi)* "**sistem**"den kurtarması mümkün mü?

Belki sözünü ettiği " İngilizlerin ve Yahudilerin güdümündeki **Balkan kökenli azınlıklar**"dan bürokrasiyi temizleyebilir, fakat "**ülkenin yerli çocuklarının**", İngiliz-Yahudi güdümündeki (veya icadı) **"sistem"in yeni devşirmeleri, misyonerleri ve lejyonerleri** haline gelmesine katkı sağlamayacağından nasıl emin olabiliriz?

28 Şubat Süreci ile birlikte, **Millî Görüşçü kadroların ve halk tabanının**, Erdoğan'ın katkılarıyla nasıl "dönüştürüldüğünü" hep beraber görmedik mi?!

*

Evet, Yusuf, ancak bir masal olarak kulak verildiğinde insanı memnun edecek şeyler yazıyor.

Neden böyle yapıyor?

Ortada iki ihtimal var:

Birincisi, Yusuf, çok saf biridir.. Çabuk ve kolay "gaza geliyor"dur.

İkincisi, Recep Tayyip Erdoğan'ı veya milleti çok saf zannediyordur.

Belki de Erdoğan'ı, böylesi yazılarla "gaza gelecek" kadar saf zannediyor.

Eğer öyle zannediyorsa, dünyanın belki en saf adamı kendisi demektir. Şu anda Türkiye'de, Erdoğan'la böylesi "kurnazlık"larla başa çıkabilecek adam yok. (Şimdiye kadar gördüğümüz şu, Erdoğan'ı kullanıyorum diye düşünenler, onun tarafından "ince siyasî taktiklerle" kullanıldılar. Kullanıldıklarının farkına vardıklarında ise, pabuçları dama atılmıştı.)

Ya da Yusuf, Recep Tayyip Erdoğan'ı değil de, milleti çok saf zannediyor, ve Erdoğan namına milleti "referandum"a hazırlıyor.

Eğer niyeti buysa, bu kadar abartmasına gerek yoktu. Başkanlık sisteminin bugünkü şartlarda ülke için daha hayırlı olacağını söylemekle yetinse, herhalde hem daha inandırıcı ve etkili olurdu, hem de kaleminin namusunu koruduğunu düşünürdük.

YERLİLİK/MİLLÎLİK EDEBİYATININ TÜKENİŞİ

Erdoğan bir zamanlar **Erbakan**'ı eli böğründe bırakıp "**Millî Görüş gömleği**"ni çıkardığında, hatta parça parça edip ayaklar altında paspas yaptığında, buna **Fethullah Gülen** çok sevinmiş, bundan büyük memnuniyet duymuştu.

Huylu huyundan vazgeçmez.. Keser döndü sap döndü, gün geldi devran döndü, Erdoğan bu defa "Cemaat gömleğini" parça parça etmeye başladı..

Fakat, hangi gömleğin ne zaman giyilmesi, ne zaman çıkarılıp paspas yapılması gerektiğini çok iyi bilen Erdoğan, oportünist ve pragmatik karakteri yüzünden (ya da sayesinde), ABD ve İsrail karşısında gerektiğinde geri adım atmaktan uzak durmuyor.

Erbakan karşısında geri adım atmamıştı.. Cemaat karşısında da atmayacak.. Ama **TSK** karşısında geri adım attı.. **MİT** karşısında geri adım attı.. İsrail karşısında geri adım attı.. ABD karşısında geri adım atıyor..

Vatandaş, kimlerin karşısında geri adım atması gerektiğini çok iyi biliyor.. Efeliği, yiğitliği, sadece gücünün yettiklerine..

Zayıflara..

Ya da, zayıf olduklarını zannettiklerine, düşündüklerine..

Karşısındakinin zannettiğinden güçlü olduğunu fark ettiğinde geri adım atmaktan yüksünmüyor..

*

Kendi ifadesiyle, Erdoğan'ın **sağı solu belli değil**..

“Bu adam herhalde sağ elle yiyip içer” diye düşünüyorsunuz ama, hayır, bu adam başka, işine gelince sol eliyle de “malı götürüyor”.

Erdoğan’ın bu özelliği yüzünden, “dalkavuklar” taifesi adeta helak oluyor.. Bir gün sağ dediklerine öbür gün sol, bir gün sol dediklerine öbür gün sağ demek zorunda kalıyorlar.

Fakat, liderleri o kadar keskin virajlar alıyor, o kadar serî, hızlı ve kıvrak dönüşler yapıyor ki, savrulup durmaktan perişan oluyorlar.

Bunca **Gazze** edebiyatından sonra birden bire **Ermeniseverliğe** geçişin yol açtığı baş dönmesinin etkilerini tasavvur edebiliyor musunuz!..

Yerlilik ve millîlikten, hiç geçiş taksimi yapmaksızın ansızın Ermenilerin acılarını paylaşmaya atlamanın, dalkavuklarda yol açacağı sancıları bir düşünün..

Evet, Erdoğan’ın ne sağı sağ, ne de solu sol.. Ne Millî Görüşçülüğü Millî Görüşçülük, ne Cemaatçiliği Cemaatçilik, ne millîliği millîlik, ne yerliliği yerlilik.. Sağı solu, yerliliği yersizliği belli değil..

Onun için, insanları “şaşırtmaya”, birilerini yarı yolda eli böğründe bırakmaya, gömleğini çıkarıp her gördüğü havuza atlamaya her zaman hazır..

“MİLLİ GÖRÜŞ”, MİLLİ PİYANGO KADAR MİLLÎ HALE GELİRKEN

Erbakan’ın “Milli Görüş” hareketindeki en önemli ve büyük sapma, Batı tipi laikliği savunmaya başlamış olmalarıydı.

Belki bunu başlangıçta takiyye kabilinden ve Batı tipi laiklik kavramına kendilerince “tevil ettikleri” bir anlam yükleyerek yapıyorlardı, fakat zamanla samimi bir şekilde savunmaya başladılar.

Necip Fazıl, onların bu laiklik söylemine karşı çıkmıştı, fakat dinletemedi.

Dinlemediler.

Şunları yazmıştı:

> “Hangi **millî görüş**?.. Çar Rusya’sı müjiği hangi millî görüşteydi ve bugün onun torunu hangi millî görüştedir? Bu efendiler bilmiyorlar mı ki, … “İdeolocya Örgüsü” eserimizde Meclisimin duvarında “**Egemenlik ulusundur**” yaftası değil, “**Hâkimiyet Hakkındır**” levhası vardır? …
>
> “Millî Türk Talebe Birliği’nin, yeni idarecilerini seçmek üzere büyük kongresini topladığı ve beni de kongrenin ruhunu gözetmek üzere çağırdığı bir gün kendisine söz verilen M.S.P. İçişleri Bakanı **Oğuzhan Asiltürk** (Ne asaletsiz bir isim!) kürsüye çıkmış ve hiç de sırası, yeri, yurdu, lüzumu yokken demiştir ki:
>
> “– **Devlet lâik olabilir; fertlerse olmayabilir.** Bunlar birbirine mâni değildir!
>
> “Yani:

“– Siz içinizden, isterseniz lâik olmayın! Ama **devletin laik olup olmadığına aldırmayın** ve onu kendi oluşu içinde tabiî görün!

“Herhangi bir rejimin **bâtını her neyse zâhirde onunla tecellisi esas** olduğuna göre, ona zıt kalbleri ancak kendi hücrelerinde **gizlenmeye dâvet** eden ve **rejimi kendi halinde serbest, hattâ haklı gösteren böyle bir Bizans ruhu**, açık küfrün bile tenezzül etmeyeceği bir idrak sefaleti arzeden ve balmumu adamları arasında bu çocuk sesli **sapık** Bakanı şiddetle suçlandırmayan, üstelik yeni Bakanlıklarla mükâfatlandıran **lider de [Erbakan da] aynı ruhu paylaşmış, hattâ önceden adamına telkin etmiş sayılabilir**.

“Mesele lâyisizmanın kıymet hükmüne değil, müslümanlık taslıyanların anlayış ve samimilik derecesini gösterme ölçüsüne bağlıdır. Bu tarzda bir laiklik savunması, **müslüman şöyle dursun**, bizzat laikler ve Allah inkârcıları tarafından bile kabul edilmez. …

“[Erbakan’ın hanımı] Refikaları Hanımefendi, Tepebaşı gazinosunda kadınlardan bir topluluğa hitap eder ve bu mevzuda hiçbir hikmet ve inceliğe sahip bulunmaksızın “Teaddüt-ü Zevcat: Dörde kadar zevce alabilme müsaadesi” aleyhinde konuşur ve bizzat Erbakan, [başka] **herhangi bir din kaidesi üzerinde hataya düşüp** bilhassa karşı cephelerden hücum yağınca “şaka ettim!” demekten başka cevap bulamaz. Keşke “ben bu dâvanın sadece şakacısıyım; sahicisi kimse buyursun!” diyebilse…

“Müslümanlığı, partilerinin temsil ettiğinden ve müslümanları kütüklerine kayıtlı olanlardan ibaret sayarlar ve “M.S.P.’li olmayanlar müslüman değil” demeye giderler. Bilmezler ve bir türlü anlamaya yanaşmazlar ki, **kendilerinden dâvacı küfür değil, bizzat müslümanlık ve gerçek müslümanlardır**.

"… "Şahıslarımıza haram olan partimize helâldir!" tesellisiyle bir zamanlar Sanayi Bakanlığını nasıl bir rüşvet tezgâhı haline getirdikleri, dost, düşman herkesçe malûm…."

(Necip Fazıl, ***Rapor 3/4***, 6. b., İstanbul: Büyük Doğu Yayınları, 2009, http://www.nfk.com.tr/erbakan.htm)

*

Necip Fazıl da, **Erbakan** da gitti, ebedî âleme göçtü..

Oğuzhan'ın laikliği bu sözde millî görüşün davası haline geldi.

Tayyip **Erdoğan**, Oğuzhan abisinden aldığı bayrağı daha yükseğe taşıdı, hatta Mısır ve Tunus'a bile ihraç etmeye kalkıştı.

Temel **Karamollaoğlu** (İslamsız müslümanlık vezninde) İslamcı değil müslüman olduğunu söylemeyi vird-i zeban haline getirdi.

Necip Fazıl gibi düşünenler ise günden güne azaldı.

Şimdi onun gibi düşünenler fanatik, aşırı, marjinal ve arkaik kabul ediliyor.

Evet, birileri **Büyük Doğu**cu olduklarını söyleyebiliyor, **Necip Fazıl adına "ödül törenleri"** düzenleniyor, fakat, adı istismar edilip kullanılırken davası, fikriyatı ve zihniyeti yok ediliyor.

Katlediliyor.

“İMANLI ÇILGIN TÜRKLER”MİŞ

“Erdoğan’dan yeni tanım: İmanlı çılgın Türkler!”

Bu ifade, ***Haber7.com***‘daki bir haberin başlığı..

“İmanlı yiğit Türkler” vs. gibi bir “tanım” değil..

Tabiî ki, burada, Turgut Özakman’ın hata ve çarpıtmalarla dolu “***Şu Çılgın Türkler***” kitabından esinlenme ve ona gönderme yapma durumu var..

Böylece, Kemalizm’e ya da Atatürkçülüğe de, bir selam gönderilmiş olunuyor.

İşin ilginç tarafı, darbeciler de, **15 Temmuz** darbecileri de, TRT ekranından okuttukları **darbe bildirisi**nde Atatürk vurgusu yapmış bulunuyorlardı.

Onlar, **iman**dan söz etmiyorlardı ve daha tutarlıydılar. Açıklamalarında, gerçekte imkânsız olan “zıtların bir araya getirilmesi” tuhaflığı yoktu.

*

İmanla çılgınlığı bir arada anmaya gerek yok. Ne iman çılgınlığın, ne de **çılgınlık** imanın mütemmim cüzü veya lazım-ı gayri mufarıkıdır.

İman, ancak **akıl, denge ve itidal**le bir arada anılmalıdır, çılgınlıkla değil.

İslam’la Atatürkçülük ise birbirine tamamen zıttır.

İslam, Atatürkçülük de dahil olmak üzere, **beşerin putlaştırılması**yla üretilen sahte dinlere geçit vermez.

İslam, Ali Rıza ile Zübeyde’nin ölmüş oğlu Mustafa gibi kullara kul olmamak, yalnız yerlerin ve göklerin yaratıcısı Allahu Teala’ya kul olmaktır.

Laikliğin Türkiye'de var olma nedeni işte budur: İslam ile Atatürkçülüğün bir araya gelmesinin mümkün olmayışı.

Devlet Atatürkçülüğe ait olunca, devlet ile dinin ayrılması gerekmektedir.

*

Burada din ile, **ed-Dîn**'i kastediyoruz.

Yoksa, **İslam'ın din tanımı açısından Kemalizm ya da Atatürkçülük, beşerî bir batıl dindir**.

İslam açısından, Türkiye Cumhuriyeti de bir din devletidir: Kemalizm dininin devleti.

Kemalizm açısından bakıldığında ise, Türkiye Cumhuriyeti, laik, yani dinler arasında tarafsız bir devlettir.

*

İslam ile Atatürkçülüğü, iman ile "şu Türkler'e" özgü çılgınlığı bir araya getirmek, bugünün yöneticilerine, daha geniş bir halk yelpazesinin desteğini almak için işlevsel görünebilir.

Fakat, Allahu Teala'nın rızasına uygun olmayacağını anlamak için çok fazla bir ilmî derinliğe gerek yok..

O "şu Türkler" de, Yunan'a karşı zafer kazanılıncaya kadar, İslam'a saygılı ve imanlıydılar. "**Çılgın**"lıkları zaferden sonra başladı.

Allahu Teala, her günahı affedebilir, şirk hariç.

(Onu da affeder de, tevbe edilmesi şartıyla.. Diğer günahları ise, dilediği kimseler için, tevbesiz de affedebilir.

Allahu Teala, dinine ekleme-çıkarma yapılmasını da affetmez.

(Bu da, şirkin bir çeşididir, çünkü, ekleme çıkarma yapan kişi, kendi şahsını hâşâ Allahu Teala'ya, **dinin muhtevasını ve sınırlarını belirleme hususunda ortak** kabul etmiş olur. Haramı helal, helali haram kabul etmenin küfür oluşu bundandır.)

*

İslam, Allahu Teala'yı yüceltme, insanları ise, kim olursa olsun, kul olarak, ait olduğu yerde tutmaktır.

Onun için, Kelime-i Şehadet'te, Peygamberimiz s.a.s.'in "O'nun kulu" (abduhû) olduğunu özellikle vurguluyoruz. Aynı zamanda, O'nun insanlara elçisidir.

Elçi olduğu için, kendiliğinden birşey yapma ve söyleme yetkisi de mevcut değildir.

> "De ki: 'Buna karşılık sizden bir ücret istemiyorum. Ve ben, kendiliğimden bir şey iddia eden kimselerden de değilim.' " (Sâd, 38/86)

Bir peygamberin bile, mesela, "**Muhammed (s.a.s.) ilke ve inkılapları**" diye "kendisine ait" birşey ortaya atıp, insanları ona itaat etmeye çağırma hakkı yoktur.

Bu, insanları kendisine **kul** yapmak anlamına gelir.

> "O, arzu ve isteklerine göre konuşmaz. O (söyledikleri), bildirilen bir vahiyden başkası değildir." (Necm, 63/3-4)

Atatürkçüler ise, Ali Rıza Efendi'nin Zübeyde Hanım'dan doğma oğlu Mustafa'nın, Allahu Teala'nın kullarından bir kul olduğunu, diğer kullardan bir farkının bulunmadığını, başka insanlar için "kendiliğinden, kendi kafasından" ilke ve inkılaplar icat etme yetkisinin olamayacağını kabul etmek istemezler.

*

Bir insanın kendi kafasından ilke ve inkılaplar icat edip bunları insanlara dayatması, kabul etmeyenleri (idam, yani öldürmek de dahil) zorla, baskıyla itaate mecbur etmesi, onları kendisine "kul" yapması değilse, kulluk nasıl birşeydir?

Atatürkçüler, bu mantıklı soruyu tartışmak istemezler. Böylesi sorularla karşılaştıkları zaman, "Acaba, bu konuda Atatürk'ü Koruma Kanunu'ndan istifadenin bir yolu olabilir mi?" diye düşünmeye başlarlar.

Çünkü, onların özgürlükçülükleri bunu gerektirmektedir.

Onlara göre özgürlük, tanrılaştırdıkları bir şahsın kendi kafasından ürettiği ilke ve inkılapları insanlara dayatabilmesi, kabul etmeyenleri öldürebilmesi, darağaçlarında sallandırabilmesi ve bunun o insanlar tarafından sorgulanmasının ve tartışılmasının bile müsamahayla karşılanmamasıdır.

Sorgulanmasının da suç kabul edilmesi, cezalandırılmasıdır. Sorgulayıp tartışanların başının acımasızca ezilmesidir.

Böylece, özgürlük gerçekleşmiş olmaktadır. **İnsanları kul haline getirme özgürlüğü**.

Onların özgürlükten anladığı budur.

28 ŞUBAT'TA SUSAN, ERGENEKON DAVASI'NDA KAHRAMANCA GÜRLEYEN ADAM: OĞUZHAN ASİLTÜRK

Yıllar önce, ***Yeni Şafak***'ın komik olmaya çalışan yazarı Salih Tuna, "**Kumpası herkesten önce gören adamın Musul uyarısı**" başlıklı bir yazı kaleme almıştı..

Şimdi, "Hangi kumpas, hangi gören adam, ne uyarısı?" diye soracaksınız..

Kumpası gören adam, **Oğuzhan Asiltürk**'müş..

Kumpas ise, **Ergenekon** davası imiş.. Asiltürk (merhum **Necip Fazıl** başka bir adlandırma yapıyordu), bu konuda herkesten önce, "Ergenekon Amerikan işidir" demişmiş..

Ergenekoncuların NATO'ya bağlı Gladio örgütlenmesi olduğunu, Amerikan projesi sayılabileceğini söylüyor değildi.

Türkiye mahkemelerinde görülen Ergenekon davasının Amerikan işi olduğunu iddia ediyordu.

Yani Anayasa'ya göre bağımsız olan yargının "dış güçlere bağlı yargı" olduğunu savunuyordu.

Kumpastan kastı buydu.

*

Salih Tuna, Asiltürk'ün geçmişi hakkında bilgi de vermiş..

Fakat… 1989-90 yıllarında patlak veren **Prof. Esad Coşan – Necmettin Erbakan** kavgasında katalizör rolü oynadığını yazmamış..

Aynı şekilde, Refah Partisi'nin **yenilikçiler – ak saçlılar** diye ikiye bölünmesi sürecinde, yenilikçi olarak ortaya çıkanların ayrılışını provakatif söylemlerle hızlandırdığını ve haklı hale getirdiğini de yazma gereği duymamış..

Benzer şekilde, **Numan Kurtulmuş**'un Saadet Partisi'nden kopması sürecinde "herkesten önce" devreye girdiğini de dile getirmemiş..

Salih Tuna, Saadet Partisi'nin tabela partisi haline gelmiş olduğunu da yazmış.. Fakat, tabela partisi haline gelişte Oğuzhan Asiltürk'ün yaptığı köklü ve **derin** katkıya dair bir şey söylemiyor.

*

Her neyse… Biz şu **kumpas** meselesine dönelim..

Ergenekon Amerikan işi idiyse, 17 Mayıs 2006 tarihinde gerçekleşen **Danıştay Baskını**'nın ardında ABD mi vardı?..

Ya da, bu Danıştay baskınını yapıp kayıplara karışmak ve olayı "**dinci**"lerin üzerine yıkmak isteyen şahsı, Amerikan polisi mi yakalamıştı?

Şayet o şahıs yakalanmasaydı, olay "dinci"lerin üstüne yıkılabilseydi, kendilerine Ergenekoncu diye kumpas kurulduğu söylenen kesim, "Bu baskın 'dinci'lerin işi değil.. Bu bir kumpas" mı diyeceklerdi?!

Akparti'yi kapatma davasını kim açmıştı?.. Kim açtırmıştı?

ABD mi?.. Yoksa, Ergenekoncu diye "kumpas" mağduru haline getirilen cenah mı?

Akparti'yi çerden çöpten boş gerekçelerle kapatmak isteyenlerin ardında ABD vardıysa, neden o kapatma davası "kumpas" değil de, Ergenekon davası kumpas?

Akparti'yi kapatma davası neden kumpas değil?

*

Akparti, hakkında kapatma davası açılmasını hak ediyordu da, Ergenekoncu diye bilinenler etmiyor muydu?

Bu ülkede Danıştay baskını diye bir olay yaşanmamış mıydı?!

Başbakanlık Müsteşarlığı, Milli Eğitim Bakanlığı, Çalışma Bakanlığı vs. gibi önemli görevlerde bulunmuş olan **Prof. Dr. Ömer Dinçer**, siyaseti bıraktıktan sonra bir gazeteye verdiği röportajda Akparti aleyhinde birçok darbe hazırlığı yapılmış olduğunu söylerken yalan mı söylüyordu?

Ömer Dinçer de kumpasçı mıydı?

Akparti aleyhinde bir sürü kumpas kurulmamıştı da, Ergenekoncu diye bilinenlere mi kumpas kurulmuştu?

Oğuzhan Asiltürk (Merhum Necip Fazıl başka bir şey diyor), Danıştay baskını sırasında da "herkesten önce" konuşup milleti aydınlatmış mıydı?

*

Gelelim Oğuzhan Asiltürk'ün, Salih Tuna'nın beğendiği uyarısına..

Demiş ki: "Bölgeyi karıştıranlar Türkiye'yi **İran**'la savaştırmaya çalışıyorlar. Buna dikkat edilmelidir."

Yerinde bir uyarı.. Yanlış değil..

Fakat, burada, ***Yeni Şafak*** yazarının "yerinde" olmayan bir kurnazlığı devreye giriyor.

Bu uyarı önemliymiş.. Çünkü, Oğuzhan Asiltürk, *"Ergenekon Terör Örgütü (ETÖ) demeyene kız verilmediği bir dönemde, 'Ergenekon, TSK içinde Amerikan karşıtlarını tasfiyedir' diyen adam"*mış.

Ergenekon davasına, TSK içindeki Amerikan karşıtlarını tasfiye işlevinin de yüklenmek istenmiş olması, onların tümden masum olduklarını kanıtlamaya yetmez..

Mesela **Deniz Gezmiş, Mahir Çayan** vs. gibi isimler de Amerikan karşıtıydı.. Onların güvenlik güçleri tarafından takip edilmiş olmaları, Amerikan karşıtlarının tasfiyesi için tertiplenmiş bir kumpas mıydı?

Amerikan karşıtı olmak, otomatikman her konuda masum olma sonucunu mu veriyor?!

Amerikan karşıtları suç işleyemez mi?!

*

Hayır.. **Ergenekon** davasında yargılananlar suçludurlar veya değildirler diye hüküm vermek bana düşmez.. Bu, mahkemelerin görevi..

Söylemek istediğim, ortada bir mantıksızlık ve çarpık bakış açısı var..

Öyle bir algı operasyonu yürütülüyor ki, Ergenekoncu diye bilinen taifenin, söz konusu davada haksızlığa uğramış olsalar bile, başka konularda ve başka yerlerde hiç de "masum" tavırlar sergilemediklerini söyleyemez hale geliyorsunuz.

İşte buyrun.. ***Yeni Şafak*** gazetesi ve onun boşyazarı bile, söz konusu taifenin adeta bir numaralı avukatı haline gelmiş durumda..

Tamam, **FETÖ** hain bir örgüt.. Fakat bu, "Düşmanımın düşmanı dostumdur" ilkesizliğiyle, onların karşısında olan herkesi "ak"lamayı, tümden "masum" görmeyi gerektirmez.

*

Yeni Şafak'ın boşyazarının bir başka kurnazlığı, Oğuzhan Asiltürk'ün İran'la savaş konusunda yaptığı yerinde uyarıyı bir yanlış için gerekçe haline getiriyor olması..

Bu boşyazara göre, "İran-Türkiye savaşına karşı tek güvencemiz her iki ülkenin de sağlam bir devlet geleneğine" sahip olmasıymış..

Bu "tek güvence"ye fazla umut bağlamamak iyi olur…

İki nedenle..

Birincisi… Şayet "devlet geleneği" bir işe yarasaydı, **Selçuklu** yıkılıp yerine, hiç "devlet geleneği" bulunmayan küçük bir aşiret topluluğu bir cihan devleti kuramazdı..

Örnekler çoğaltılabilir, fakat gerek yok..

İkincisi, **Atatürk**'ün kurduğu laik-Batıcı (çağdaş uygarlıkçı) Türkiye Cumhuriyeti'nin "sağlam" bir devlet geleneğine sahip olduğunu söylemek, gerçeklere gözünü kapatmak olur..

Türkiye Cumhuriyeti, **gelenek** yerine çağdaşlığı (ya da Batı taklitçiliğini) seçmiş durumda..

*

Atatürk Türkiyesi, henüz, kendisine özgü bir devlet geleneği oluşturabilmiş de değildir..

Önceki geleneğin sürdürülmesine ise, ancak kırıntı kabilinden izin vermektedir.

Eğer o sağlam devlet geleneğinden yararlanılabilmiş olsaydı, Türkiye'de ne PKK ne de FETÖ sorunu olurdu..

O devlet geleneği yaşıyor olsaydı, bu ülke “sömürge” (taklit) zihniyeti ile yönetilmez, şeriatçı insanlar Batı laikçiliğiyle (siyasal dinsizliğiyle) aşağılanmaz, ikinci sınıf insan ya da parya muamelesi görmezdi.

Ve o devlet geleneği yaşıyor olsaydı, İran’la savaşmayacağız diye **mezhep-siz-likçilik** yapılması gereği duyulmazdı..

*

Bugün Türkiye’de, **derin** mahfillerin mütedeyyin insanları birbiriyle tokuşturmak için perde arkasından körükledikleri cahilce mezhepçilik bir yana bırakılırsa, mezhepçilik mevcut değildir.

Fakat mezhepsizlikçilik akımı, dolaylı yoldan, Cumhurbaşkanı’nın ifadeleri çerçevesinde, en yetkili resmî ağızdan teşvik görmektedir.

Şayet Türkiye’de sağlam bir devlet geleneği bulunuyor olsaydı, İran’la savaşmamak için kendi mezhebini aşağılama anlamına gelecek bir tavır sergilemenin ciddi bir devlete yakışmayacağının farkına varılırdı.

Evet Türkiye’de, sağlam (bir başka deyişle köklü) bir devlet geleneği yoktur.. Sağlam devlet geleneğinin yerini almış Batı taklitçisi, çağdaşlık/yenilik takıntılı bir devlet geleneği vardır..

Bu geleneğin de en vazgeçilmez öğesi, laikliktir, laikçiliktir..

Dinler arasında tarafsız kalmaktır..

Yani “siyasal dinsizlik”tir.

Laikliğin mezhep düzeyindeki yansıması ise, hak-batıl demeden mezhepler arasında tarafsız kalmak, tarafsız kalma çağrısı yapmaktır..

*

Salih Tuna'nın ifadelerine dönersek… Ona göre, *"İran –Türkiye savaşına karşı tek güvencemiz her iki ülkenin de sağlam bir devlet geleneğine sahip olması ve 1639 Kasr-ı Şirin Antlaşmasından beri barış içinde yaşamayı başarmasıdır"*.

Boşyazar yanlış biliyor.. İran'la 1639'dan beri barış içinde yaşamış değiliz..

Bu tarihten sonra altı kez daha savaşıldı..

Kronoloji şöyle:

1723-27 Osmanlı-İran Savaşı,

1730-32 Osmanlı-İran Savaşı,

1735-36 Osmanlı-İran Savaşı,

1742-46 Osmanlı-İran Savaşı,

1775-79 Osmanlı-İran Savaşı,

1821-23 Osmanlı İran-Savaşı.

(Bkz. https://tr.wikipedia.org/wiki/Osmanl%C4%B1-%C4%B0ran_Sava%C5%9Flar%C4%B1)

*

Evet, İran'la savaşmamanın yolu, mezhepsizlik çağrısı yapmak değildir..

Türkiye'de asıl sorun mezhepçilik değil, mezhepsizlikçiliktir..

Eğer sorun olan bir mezhepçilik varsa, onun da **"derin" hormonlu** mezhepçilik olduğunu söylemek gerekiyor.

Bu mezhepçilik, hak ve hakikat aşkından değil, "**devletçilik**"ten ve Ehl-i Sünnet **istismar**ından kaynaklanıyor.

Mesele **hubb-u Ali değil, buğz-u Muaviye**..

Maksat hakkı savunmak değil, hakkı savunma maskesi altında "devletçi" emeller doğrultusunda aşırı bir **Şia ve Vehhabîlik** düşmanlığı yapmak..

Salih Tuna da, bir taraftan sözde mezhepçilikten şikayet ediyor, diğer taraftan da, mezhepçilikten başka bir anlama gelmeyen *"Vahhabi ve Safevi Şiası barışı, bölgeyi, ümmet kardeşliğini zehirliyor"* şeklinde bir cümle kuruyor.

Bu arada, **"Safevi" olmayan Şia**'ya göz kırpmayı da unutmuyor.

Asıl derdi "Vahhabi"likle..

İran'la savaşmayalım diyor, fakat yazdıklarına bakılırsa, neredeyse, "Onun yerine Suudi Arabistan'la savaşalım" diyecek..

*

Suudi Arabistan'ın savunulacak bir tarafı olmayabilir, fakat Ehl-i Sünnet olmak, anti-Safevî Şiası ya da anti-Vehhabî olmak değildir..

Ehl-i Sünnet açısından Vehhabîlik mi daha büyük sorundur, yoksa laiklik mi?! "Aziz Atatürk"lü Kemalizm mi?

Eski İslamcı yeni "laik Türkiyeci" Salih efendiler, önce bu soruya bir cevap vermelidirler.

SİNSİ KEMALİZM ÖLÜMLE TEHDİT EDİYOR

Kemalizm/Atatürkizm, işe, İslam'a **doğrudan savaş** açarak başlamıştı.

Nitekim **Selanikli deccal (çok yalancı) Mustafa Atatürk**, Kâzım Karabekir Paşa'ya açıkça *"Dini ve namusu olanlar kazanamazlar, fakir kalmaya mahkumdurlar. Böyle kimselerle memleketi zenginleştirmek mümkün değildir. Onun için önce **din ve namus telakkisini kaldırmalıyız**"* diyebilmişti.

Aslında "zenginlik" bahaneydi.

İngilizler ile müttefikleri Fransızlar ve İtalyanlar'dan öyle talimat almıştı.

Selanikli, onlara borçluydu, çünkü, **İsmet İnönü**'nün ifadesiyle *"İstiklâl mücadelesinin başarısı da esasında **İngilizlerin buna karar vermesi ve diğer müttefikleri de bunu kabule mecbur etmesiyle** mümkün olmuştur"*.

Selanikli, kendisine "başarı bahşeden" İngilizler ile müttefiklerinin sözünü dinlemek, ikiletmemek zorundaydı.

Bu yüzden dine (İslam'a) ve namusa savaş açtı.

Milleti namussuzlaştırmak için elinden geleni yapmaya başladı.

Bir ölçüde başarılı da oldu.

*

Cumhuriyet'in ilanını takip eden "korkunç yıllar", bu talimatın ürünü.

Ancak, İkinci Dünya Savaşı, Selanikli'ye "başarı ve cumhurbaşkanlığı" bahşeden İngiltere ile müttefiklerinin belini kırdı, havasını indirdi.

Bunlar önce **Hitler**'in karşısında paçavraya döndüler.

Daha sonra da kendilerini Hitler'in elinden alan ABD ile Sovyetler Birliği karşısında ezik hale geldiler.

ABD ile Sovyetler Birliği'nin başlattıkları **Soğuk Savaş** dönemi ve kurdukları "dehşet dengesi" Türkiye'de işlerin Selanikli ölü Mustafa Atatürk zamanındaki gibi devam etmesine imkân vermiyordu.

Bu yüzden Selanikli'nin "dine (İslam'a) ve namusa" karşı açtığı savaş kısmen akamete uğradı.

Türkiye'nin ABD'nin safında "**laikleştirilmiş-ılımlılaştırılmış İslam**" ile yoluna devam etmesine izin verildi.

*

Böylece Kemalizmin/Atatürkizmin İslam'a ve namusa karşı sürdürmekte olduğu savaşın strateji ve taktik düzeyinde revize edilmesi durumu ortaya çıktı.

Önceden yapılan şey, dinin ve namusun ülkeden kazınması esası üzerine kuruluyken, bu defa dinin içeriden **tahrif, tahrip ve tağyir** edilmesi, **defolu bir namus anlayışı**nın benimsetilmeye çalışılması süreci başlatıldı.

Ankara Üniversitesi **İlahiyat Fakültesi**'nin ortaya çıkışı da bu sürecin bir parçası.. Sonradan benzer ilahiyat fakülteleri açılarak "hizmet" yaygınlaştırıldı.. Kemalist dindarlık "**İslam enstitüsü**" değil **tengricilik/tanrısallık (ilahiyat)** fakültesi istiyordu.

İşte, Genelkurmay İstihbarat Dairesi Başkanlığı görevinde bulunmuş olan emekli **Korgeneral İsmail Hakkı Pekin**'in açıkladığı üzere **Fethullah Gülen** ve **Mehmet Şevket Eygi** gibi isimlerin Özel Harp Dairesi

tarafından **ajan** olarak işe alınıp istihdam edilmeleri de bu programın alt başlıklarından birini oluşturuyor.

Doğal olarak (bazen Türk Müslümanlığı/İslamı diye de adlandırılan) "Kemalist müslamanlık" sadece bu isimler ekseninde oluşturulmaya başlanmış değil.

Yeni Asya gazetesi camiasının lideri **Mehmet Kutlular**, 12 Eylül darbesinden sonra MİT'çi bir albayın kendisine gelip "**Atatürkçü Nurculuk**" sürecini başlatmaları talebinde bulunduğunu açıklamıştı.

Kendisi kabul etmemişti ama, kabul eden Nurcu hocalar, abiler, "Bediüzzaman'ın mutlak vekili" havalarında ortada dolaşan satılmış "cemaat liderleri" vardı.

*

1991'de Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte iç ve dış dengeler değişmeye başladı.

Soğuk Savaş'ın yerini "**Yeni Dünya Düzeni**" almıştı.

Yeni Dünya Düzeni çerçevesinde Batı'nın yeni düşmanı İslam'dı.. Bunu Batılı devlet adamları ve siyasetçiler açıkça dile getirdiler.

Aynı dönemde **Erbakan** liderliğindeki Milli Görüş hareketi de iktidara yürüme istidadı kazandı.

Barajı aşamayan bir parti olarak siyaset arenasında sürünmesinden kimsenin şikayeti yoktu. Bu, aynı zamanda rejimin demokrat görünmesini sağlaması bakımından da işlevsel görünüyordu, fakat iktidar olması içerideki Kemalist/Atatürkistler ile dışarıdaki "İslam düşmanları" açısından kabul edilebilir birşey değildi.

28 Şubat süreci bu yüzden yaşandı.. Dışarıdaki İslam düşmanları ile içerideki din düşmanları elele verdiler.

Erbakan siyasî yasaklı hale getirildi, hem kendisi hem de partisi tekerlekli sandalyeye mahkum edildi. Milli Görüş'ün partisi, tarihindeki en düşük oy oranına geriledi.. Aldıkları oy, tüm oyların zekâtı bile etmiyordu.

*

Eski İslamcılar, Erdoğan liderliğinde "ılımlı laik, dindar Kemalist" hale gelmiş durumdalardı.

(Bunu siyaset arenasına Anadolu'dan bakarken ya da medyadaki kayıkçı kavgalarını okurken farkedemezsiniz. Bu acı gerçekle ancak Ankara'daki siyasetçilerle ve bürokrasi ile temasınız olursa yüzyüze gelirsiniz.)

2000'li yılların başında artık hem dışarıdaki İslam düşmanları, hem de içerideki din düşmanları, Türkiye'de İslamî hareketi bitirmiş oldukları kanaatine varmış durumdaydılar.

Hizaya getirilemeyen üç beş kişi kalmıştı, onları da **havuç-sopa, zor-zer** değirmeninde öğütüp unufak etmek, en kötü ihtimalle 1990'lı yılların yöntemleriyle (**trafik kazaları ve zehirlemeler** de dahil olmak üzere) tereyağından kıl çeker gibi sessiz sedasız, kimsenin ruhu duymadan temize havale etmek çocuk oyuncağıydı.

Bu zafer sarhoşluğu, dışarıdaki ve içerideki İslam düşmanlarının **ganimet paylaşımında** anlaşmazlığa düşmelerine yol açtı.

Askeri, Emniyetçisi, MİT'çisiyle Kemalistler/Atatürkistler, İslamcılara karşı asıl mücadeleyi içeride kendilerinin verdiklerini, ellerini taşın altına koyduklarını, dolayısıyla **28 Şubat'ın bin yıl sürmesini**, memleket bankalarının içini diledikleri gibi boşaltabilmeyi, emekli olduklarında astronomik ücretlerle özel sektöre transfer edildikleri bir düzenin devam etmesini, Erbakan'ın (Erdoğan liderliğindeki) eski talebeleri ile Fethullahçıların 28 Şubat'ın meyvelerini toplamalarına izin verilmemesini istiyorlardı.

Ancak, **28 Şubat ihalesini** onlara veren dış güçler buna razı değillerdi.. Olaya dışarıdan baktıkları için daha serinkanlı ve "duygusallık"tan uzak düşünebiliyor, daha uzun vadeli çıkar hesapları yapıyorlardı. Böyle birşeyin Erbakan'ın eski takipçilerini tekrar **radikalleştireceğinin** farkındaydılar.. Bu yüzden, askerlerin Erbakan'a yaptıklarını Erdoğan'a da yapmalarına yeşil ışık yakmadılar..

MİT de bu süreçte darbecilik histerisi içinde kriz nöbetleri geçiren askerlere dirsek gösterdi. Muhtemelen, "müttefik" istihbarat teşkilatları onlara, uluslararası siyasal konjonktürün gereklerini hatırlatmaktaydılar.

Böylece, 28 Şubat'ın darbeci Kemalistleri tekrardan "**anti-emperyalist**" takılmaya başladılar.

Aslında anti-emperyalist falan değildiler.. Sadece ellerindeki yağlı lokmanın kayıp gitmiş olmasından dolayı dertlilerdi.

Kendilerini kullanan dış güçler tarafından satıldıklarını, kullanılıp kenara atıldıklarını düşünerek kahırlanıyorlardı.

*

Erdoğan, azmi, sebatı ve sabrı ile temayüz etmiş bir lider olan Erbakan'ın rahle-i tedrisinden geçmiş tecrübeli bir siyasetçi.

Uzlaşmaya açık.. Siyaset gezegeninin yörüngesini **"kazan-kazan" ilkesinin** oluşturduğunu düşündüğü anlaşılıyor.

Birşey almadan birşey vermenin Allahu Teala'ya mahsus olduğunu biliyor.. Bu yüzden, muhataplarından birşey alabilmek için elindeki pastayı paylaşmaya, bölüşmeye ve en katı düşmanlarıyla bile yeri geldiğinde masaya oturmaya razı oluyor.

Ancak, bunun da bir sınırı var.. Siyasî geleceğini tehdit edecek bir hareket gördüğünde herşeyi elinin tersiyle itebiliyor, masayı devirebiliyor. "**One minute**" olayının ardında bu vardı.

Aynı nedenle dönemin genelkurmay başkanı **Büyükanıt**'la mezar sessizliğindeki Dolmabahçe mutabakatını "imzaladı".

Ve aynı nedenle **Fethullahçılarla** karşı karşıya geldi.

2024 yılında yaşanan "Mustafa Kemal'in askeri **teğmenlerin kılıç çekme**" krizinde sergilediği tavır da bununla ilişkili.

Erdoğan'ın artık ölü olan, Anıtkabir'de sessiz sedasız yatan Mustafa Atatürk'le gerçekte bir sorunu yoktu.

Teğmenlerin Atatürkçülük/Kemalistlik yapması da pek fazla dert edeceği birşey değil.. Nitekim kendisi de yeri geldiğinde Atatürkçülük yapıyordu.

Ancak, kendisinin sergilediği bu Kemalistliğin karşılığı olarak Kemalistlerin de kendisini kabullenmelerini bekliyordu.

Fakat bunu göremiyordu.

Göremedi.

*

Ve göremeyecekti.

"Kazan-kazan çarkı"nın dişlileri burada dönmüyordu.

Çünkü Kemalizm/Atatürkizm, Selanikli'nin favori içeceği rakı gibi.. Şişede durduğu gibi durmuyor.. Cibilliyeti buna müsait değil.

Emin Gürses diye bir tip var.. Şu anda prof. unvanını taşıyor.. Bir zamanlar FETÖ'nün (Fethullahçı Takiyye Örgütü'nün) televizyon kanalı ***Samanyolu TV***'nin gediklisiydi diye hatırlıyorum.

Bakın ne diyordu:

> "Bu anayasada Türk kelimesini ister Tayyip Erdoğan, ister Peygamber, ister Atatürk gelsin, kim kaldırırsa **ölümünü beklesin**. Bak bunu açık söylüyorum. Bu memleketin hâlâ Atatürk'e bağlı, Mustafa Kemal'e bağlı **Kemalist silahlı adamları** vardır. Emniyet'de, MİT'te, Genelkurmay'da… Bunlar **sessiz** dururlar, çünkü bunlar **vatanın sahipleri**dirler. Ama bakarlar ki ipin ucu kaçıyor, kimseye **acımazlar**! Bunu burdan söylüyorum. Bunu kimse söylemez Türkiye'de! Biz Mustafa Kemal'den aldığımız talimatla söylüyoruz. Eğer anayasadan Türk milleti lafını çıkaracak biri varsa **mezarlığını** Türkiye'nin dışına hazırlasın."
>
> (https://x.com/search?q=emin%20g%C3%BCrses&src=typed_query)

Çok açık konuşmuş.. "Karşımızdakiler ahmak, ahmaklara lafın tamamını söylemek lazım" babından..

Keşke herkes Emin gibi açık konuşsa da "**sessiz**" duran "**sinsi**" alçakları, "**Kemalist haşhaşi tarikatı**"nın maskeli suikastçilerini bütün millet tanısa..

*

Bu nedir?

Bu şudur: Adına ister **Ergenekon** deyin, ister Engerekon, Türkiye'de, kendilerini vatanın gerçek sahipleri, başka herkesi de sığıntı böcek kabul eden, "**paralel devlet**" olma iddiasında bir "**illegal**, yasa dışı **hain ve katil çete**" var demektir.

Kendisini milletin, anayasanın, hukukun üstünde gören, devletin ve milletin imkânlarını kendi sapık zihniyetleri için istismar edip kullanan bir silahlı suç örgütü..

Burada resmen, isim de vererek mevcut cumhurbaşkanı **Erdoğan'ı ölümle tehdit** etme durumu var.

Ve bu tehdide, Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'e yönelik bir **edepsizlik** de eklenmiş durumda.

Küfür/dinsizlik anlamına gelen bir edepsizlik.

Bunu da ben söylüyorum.

Bunu turfanda Kemalist **Cübbeli Zahmet** de, **Müstafi İsyanoğlu** da, "aziz başkanım" diyerek Erdoğan'a yağcılık yapan tasavvufsuz tarikatçılar da söylemez.

Söyleyemez.

*

Evet, Emin efendi ölümle tehdit ettiklerinin arasına önce lütfedip ölü Atatürk'ünü de ekliyor..

Ölmüş koyunu sözde kurtla korkutuyor..

Fakat hemen arkasından Atatürk'e bağlı silahlı adamlardan, Mustafa Kemal'den alınan talimattan bahsediyor.

İşte, 2024 yılında Kara Harp Okulu mezuniyet töreninde "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" diyerek millete **kılıç çeken teğmenleri**n arkasında bu kafa var.

Adam kurnaz ya, denkleme bir de MİT'i, Emniyet'i, TSK'yı katarak bu kurumlardaki "suça meyilli" kişileri tahriki de tehdidine ekliyor.

Bunun adına **ajan-provokatörlük** denir.

*

Neymiş, Mustafa Kemal'den aldıkları talimat varmış.

Lan bu milletin de elinde Allahu Teala'nın talimatnamesi ***Kur'an*** var.

Gerektiğinde Allah yolunda savaşacak insanların sadece Afganistan'da, sadece Gazze'de olduğunu mu zannediyorsun?!

Şunun lafına bak: Mezarını, mezarlığını hazırlasınmış!

Alışmışlar **faili meçhullerle, trafik kazalı suikastlerle, zehirlemelerle** "putları Atatürk'e kulluk babından kendilerinin imtiyaz/ayrıcalık düzenine hizmet etmeyenleri" ortadan kaldırmaya.

*

Bu adamın söylediklerinin doğru olduğunu, böyle bir cinayet şebekesinin **sessiz/sinsi** bir şekilde faaliyet yürüttüğünü bilmiyor değiliz.

Gördük, görüyoruz..

Söyledik, söylüyoruz..

Fakat bunların dindar camiadaki **ajanları ve piyonları** "Vay paranoyaklar, vay kumpas destekçileri, vay kendilerini birşey zannedenler, yok böyle birşey" diye üstümüze salınıyor, konuşturuluyorlar.

Böyle nice satılmış tiple karşılaştık.

O ajanlara aldanan ya da aldanmak işine gelen menfaatperestler de onları onaylıyor.

Ama işte Allahu Teala adamı böyle konuşturtur, eteğindeki taşları ortaya döktürür.

Evet, dediğine göre, devlet kurumlarında **(akıl hastanelerindeki peygamberler, Mehdiler gibi) ölü atalarından talimat alan silahlı sinsi adamlar** varmış ve bunlar, birilerini mezara gönderiyorlarmış.

Adam daha ne desin!

Adam "Kör gözüne parmağım!" türünden açıklığın son sınırında konuşuyor.

"**Kemalist haşhaşi tarikatı**"nı ifşa ediyor.

Bunu biliyorduk, söylüyorduk, aramızdaki dost görünen düşmanlara ve ahmak dostumsulara anlatamıyorduk, Emin'in gür bir sesle ilan etmesi iyi oldu.

Bunu ondan duymak güzel.

28 ŞUBAT'TAN 15 TEMMUZ'A FETÖ, PERİNÇEK, VE ÇILGIN TÜRK KEMALİSTLER: "KASA HER ZAMAN KAZANIR"

Takvimler 2013 yılı sonlarını gösterirken ABD (CIA), dönemin ABD Büyükelçisi **Ricciardone**'nin "**İmparatorluğun çöküşünü izleyeceksiniz**" nidası eşliğinde FETÖ (Fethullahçı Takiyye Örgütü) kartını masaya açmıştı.

Nedeni, Erdoğan'ın özellikle **İsrail**'le ilişkiler hususunda ABD'nin belirlediği çerçevenin biraz dışına çıkmış olmasıydı.

Hizaya getirilmesi gerekiyordu.

İsrail'in Gazze Özgürlük Filosu içindeki altı gemiden biri olan **Mavi Marmara**'ya 31 Mart 2010 tarihinde yaptığı saldırıda dokuz Türk vatandaşı şehit edilmiş, birçok kişi de yaralanmıştı. Bunun üzerine Türkiye, İsrail'deki büyükelçisini geri çekmişti.

Ardından 2 Eylül 2011'de İsrail'le olan diplomatik bağlarının derecesini düşürmüş ve İsrail'le arasındaki **askerî işbirliğ**ini askıya almıştı.

*

Evet, Erdoğan'ın hizaya getirilmesi gerekiyordu.

ABD ve İsrail bunun için, **28 Şubat**'ta olduğu gibi Kemalist subayları ve MİT'çileri kullanamazdı. Çünkü Kemalist subaylar, **Ergenekon davası** ve **İzmir casusluk skandalı** gibi gelişmeler yüzünden takatten düşmüş durumdaydı.

Ayrıca, MİT'in başına da Erdoğan'dan **habersiz bir iş yapmayacak, yaptırmayacak** olan Hakan Fidan getirilmişti.

Fakat, ABD'ye postu serip **CIA'in kontrolü** altına girmiş olan Fethullah'ın FETÖ'sünü etkili bir **aparat** olarak kullanmak mümkündü. Yolsuzluk dosyaları bir "**şantaj**" yuları olmanın da ötesinde birer imha silahına dönüştürülebilir ve onlar vasıtasıyla AK Parti'nin üzerine "**yasalar çerçevesinde**" gidilebilirdi.

İşler "**yasalar çerçevesinde**" yürütüleceği ve "**dindar**" bir aparat kullanılacağı için operasyonun tereyağından kıl çekercesine gürültüsüz patırtısız ve kolayca sonuçlanacağı, herhangi bir direnişle ve kamuoyu tepkisiyle karşılaşılmayacağı umulabilirdi.

Ancak işler beklendiği gibi gitmedi, Erdoğan şapkasını alıp gitmeyi kabul edecek biri değildi ve üstelik ortam direnmesi için müsaitti.

Böylece olay **15 Temmuz**'a kadar geldi dayandı.. Eski **solcu-Marxist**, yeni **laik-Kemalist** taifeyle işbirliği yapılarak CIA'in yeni aparatı FETÖ'nün beli kırıldı.

*

Ancak FETÖ'nün yenilgisi ABD (CIA) için "**yaşamsal**" önem taşımıyordu, çünkü bu kumarın, **daima kazanan** olacak şekilde oyun kuran **kasa**sıydı.

Satranç tahtasında sahip olduğu tek taş FETÖ piyonu değildi.. Aparat portföyü zengindi ve hedefe bir **B ya da C planı** çerçevesinde farklı taktiklerle yürümesi mümkündü. Yedek ya da potansiyel aparatlar arasında Kemalistler de, Marxistler de, hatta Amerikan karşıtlığının bayraktarlığını yapanlar da yer alıyordu.

Görünüşteki farklı ideolojik tercihler ve karşıt söylemler önem taşımıyordu. Sahadaki gerçek, realpolitik eksenli çıkarcılık ve fırsatçılıkla beslenen pragmatizmden ibaretti.

O pragmatizm, 1990'lı yıllarda ABD'nin **Çekiç Güç**'ünün **Marxist** PKK'ya alttan alta yardım etmiş olmasını şaşılacak birşey olmaktan çıkarıyordu.

O PKK ki, en az (azılı İslam düşmanı mürted eski müftü **Turan Dursun**'u bir **medya fenomeni** haline getirmiş olan) **Doğu Perinçek** kadar Marxistti.

*

Bu karmaşık ve kaypak siyaset denkleminde Erdoğan, FETÖ'yle başetmek için, (**28 Şubat**'ta **İsrail ve ABD'ye sadakatle hizmet** etmiş olan ve son tahlilde ipleri ABD'nin elinde bulunan) Kemalist taifeyle uzlaşmakla, pratikte, **ABD'den yine ABD'ye sığınmış** oluyordu.

FETÖ'nün arkasında CIA'in bulunduğu bilindiği halde, Türk dış politikasının ABD ile ilişkiler faslında "FETÖ ihaneti öncesi ve sonrası" diye adlandırılabilecek bir farklılaşma ya da kırılma yaşanmadı.

Tam aksine, biraz gecikmeli de olsa, **İsrail**'le ilişkilerde gözle görülür bir "normalleşme" süreci hayata geçirildi.

Hatta **İsrail Cumhurbaşkanı İzak Herzog**, Mart 2022'de Türkiye'ye resmî bir ziyarette bulundu.

İlişkiler 2010 öncesindeki sıcaklığa tekrar kavuşamadıysa da, İsrail açısından tolere edilebilir bir çizgiye getirildi.

Kasa bir kez daha nihaî kazanan olmuştu. Zahmetsizce..

O süreçte ABD'nin tek kaybı, büyükelçisi **Ricciardone**'nin yıpranması olmuştu.

Bunun da bir önemi yoktu, mahkeme kadıya, büyükelçilik koltuğu da Ricci'ye mülk değildi.

*

Erdoğan FETÖ karşısında kazanır ve Ricciardone'nin müjdelediği "**çöküş**"ten kurtulurken, belki farkında olmadan, kendisiyle beraber ABD'ye de kazandırmıştı.

Çünkü, FETÖ tabanının devletten umut kesip tamamen dışarıya bağlanmasına yol açmış, üç beş kişiyi değil, çok büyük bir kitleyi Batı'nın kucağına itmişti.

İstemeyerek de olsa, o kitlenin tamamen "**mankurtlaşması**" sürecinin katalizörlerinden biri olmuştu. FETÖ'nün **tepe**sindeki mankurtluk, **taban**ın da temel bir vasfı haline gelmiş, görünürlük kazanmıştı.

Bu, hem ABD'nin, hem de Kemalistlerin bir ölçüde istediği şeydi.

O süreçte "**çılgın (ya da çıldırmış) Türk**" Kemalistler ile "***sol***uk ideolojik fırıldak" **Perinçek** ekibi de kazanan durumundaydı. (Doğu Perinçek'in oğlunun Dışişleri Bakanlığı'nda önü açık bir göreve atanmış olması "sembolik" öneme sahiptir.)

Marxist Perinçek ile ekibi, vatanseverlik retoriği tutkunu pusulasız saftirikleri **sahte** bir anti-emperyalizm söylemiyle yıllarca etkilemeyi ve aldatıp kuyruğuna takmayı başarabilmişti. Şimdi ise sahte anti-emperyalizmin bir alt başlığı olan **sahte anti-FETÖ'cülükle** AK Parti'ye akıl verme, **akıl hocalığı** yapma fırsatını yakalamıştı.

*

Devletler (rejimler), **sahici muhalif**lerini tespit etmek ve kontrol altına almak için, **ajanlarını** o hareketlere yerleştirir ve onlardan biri gibi görünmelerini sağlarlar.

Bunlar, arkalarında "derin" destek bulunduğu için, sıkça, muhalif hareketlerin **lideri** konumuna da gelirler.

Devletler, bunun yanısıra, "**sahici muhalif**" hareketlerin önünü kesip güdükleştirmek, beslendikleri kaynakları kurutmak, sahip oldukları potansiyeli istedikleri mecralara kanalize etmek için kendi güdümlerinde "**sahte muhalif**"

hareketler de (dernek, vakıf, parti, fikir kulübü, basın yayın organları vs.) oluştururlar. Bunun için **istihbarat teşkilatlarını (gizli servislerini)** kullanırlar.

Hedefe daha az masraf ve zahmetle varmayı sağlayan kısa ve kestirme yol ise, söz konusu hareketlerin **"sahici"** liderlerini yarı yolda **vaat, tehdit ve şantaj** gibi sihirli değneklerle büyüleyip satın alarak evcilleştirip uysallaştırmak ve tutup "rejim ahırı"na bağlamaktır.

Dolayısıyla, her sakallıyı dedemiz, her "**Amerikan karşıtı**" görüneni de sahici ABD karşıtı zannetmemeliyiz.

Amerikan karşıtlığının bayraktarlığını yapanlar içinde ABD'ye çalışanlar da kesinlikle bulunur.

Kesinlikle..

Hırsızların polis gibi gibi görünerek hiç umulmadık kişileri bile aldatıp dolandırabildikleri bir dünyada ajanların **Mevlana**'nın "Olduğun gibi görün" öğüdüne uymalarını bekleyemezsiniz.

Hiç bekleyemezsiniz.. Bu, istihbaratçılığın "doğa"sına aykırıdır.

*

Demek oluyor ki, bazılarının dilindeki anti-emperyalizm söylemi, kimi zaman, ahmakları avlamayı sağlayan bir tuzak olabilir. Emperyalistlerin adamları "**beşinci kol**" faaliyetini rahat yürütebilmek için bu maskeyi kullanabilirler.

Kullanırlar.

Aynı şekilde, (**her alçağın** en son sığınağı olduğu söylenen) **vatanseverlik edebiyatı** vatanseverliğin, **yerlilik-millilik** şamatası da yerli ve milli olmanın garantisi değildir.

Nasıl samimi yardımseverlik, yardımlarının ve yardımseverliğinin, samimi dindarlık ibadetlerinin reklamını yapmazsa, **samimi yerlilik ve millilik** de sessizdir, sessiz kalır.

Samimi vatanseverlik de öyle..

Sahiciliğin pek fazla para etmediği, "imaj"ın herşey kabul edildiği bir çağda "söylem"in ötesine geçmek, hakiki niyetleri çözmeye çalışmak gerekiyor (Buna firaset diyoruz).

Kime çalım atıldığı değil, hangi kaleye gol atıldığı önemli.

*

FETÖ'nün, bugün itibariyle (tabanının "duruş"u cihetinden de) "yerli ve milli" olarak nitelenemeyecek bir hareket haline gelmiş olduğu açıktır. Ulusal değil **uluslararasıdır (kozmopolittir)**. "Aidiyet" noktasından belirli bir "adres"i neredeyse kalmamış durumdadır.

(**Evrenselliğe** ve **uluslarüstülüğe** değil, farklı "ulusallık"lar arasında futbol topu gibi dönüp dolaşmaya karşılık gelen bir uluslararasılık bu.)

İslam anlayışlarını da ("**Siyasal İslam**" ve "**İslamcılık**" karşıtlığı ekseninde) Yahudi ve Hristiyanlar'ın onayını alacak şekilde **konjonktür**e göre ayarlıyorlar (Konjonktüre bağımlı olan, evrensel ve uluslarüstü olamaz).

Bundan dolayı, batıl, istikametten uzak bir "**modern mezhep/tarikat**" haline gelmiş oldukları söylenebilir.

Fethullah **tevbe etmeden, hatalarını itiraf edip düzeltmeden** öldüğü için geride kalanların da (Fethullahçı kaldıkları sürece) düzelmeleri ihtimali pek yok.

*

[Evet, Fethullahçılık için **mezhep ya da tarikat** tanımlaması yapılabilir.

Aslında Türkiye'deki dinî hareketlerin birçoğunun **"yeni icat" birer modern mezhep ya da tarikat** sayılmaları gerektiği inkâr edilemez.

Mesela, "özgün" (ya da "kendilerine özgü") kabulleri bulunması itibariyle "imam"ı **Abdülaziz Bayındır** olan bir "Bayındıriyye", **Mustafa İslamoğlu** olan "İslamoğluyye", **Cübbeli Ahmet** olan "Cübbeliyye", Muşlu Mehmet Doğan olan "Tahşiyye/Doğaniyye" vs. mezheplerinden söz etmek mümkündür.

Kendilerindeki bu "mezheplik" vasfını bazı gruplar açıkça dile getiriyorlar, mesela "Zamanımızda itikatta imam, **Matüridî** ya da **Eş'arî** değildir, filan zattır" diyebiliyorlar.

Bazıları da **yeni bir metafizik, Kelam sistemi, itikadî anlayış, fıkıh vs. geliştirmekten** söz ederek kendisinin "imam"lık için aday olduğunu dolaylı yoldan ilan ediyor.]

*

Demiştik ki, Fethullah tevbe etmeden, hatalarını itiraf edip düzeltmeden öldüğü için, geride kalanların da (Fethullahçı kaldıkları sürece) düzelmeleri ihtimali pek yok.

Ancak, bu tür topluluklara/cemaatlere dahil olan bireylerin o gruplardan ("Elle gelen düğün bayram" hesabı **kitlesel** kopmalar hariç) ayrılmalarının öyle kolay birşey olmadığını da unutmamak gerekiyor.

Çünkü bu, insanın bütün bir sosyal çevresini kaybetmesi, mazisini yaşanmamış ya da boşa yaşanmış sayması ve ihanetle suçlanması anlamına gelir, bunu göze alabilmek kolay değildir.

Dile kolaydır.

Böylesi **bireysel** kalkışmaları genelde ancak söz konusu topluluklara "**ajan**" olarak yerleştirilmiş olan "**görevli**"ler yapabilirler. Mesela **Hüseyin Gülerce**'nin durumu buydu.

Bununla birlikte, böylesi "çıkış"lar ajanlar için bile zordur, nitekim 1971 komünist darbesini önlemiş olan **MİT ajanı Mahir Kaynak**, teşkilatı tarafından deşifre edilmektense darbe heveslisi solcularla birlikte hapis yatmaya razıydı.

Evet, böylesi topluluklardan (**Malcolm X**'in yaptığı gibi) hak ve hakikat namına "tek başına" ayrılmak, herkesin göze alabileceği birşey değildir.

*

[Yurtdışına kapağı atma becerisi göstermiş olan FETÖ'cülerin (Ki kendilerini **diaspora** olarak adlandırıyorlar) hayal aleminde yaşadıkları görülüyor. İçerideki yandaşlarına "**rejim**"in kısa süre içinde çökeceği müjdesini veriyorlar. Rejim dedikleri de AK Parti iktidarı; rejim çökecek, memlekete demokrasi ve hukuk gelecekmiş.

AK Parti gitse bile kendileri açısından çok fazla birşeyin değişmeyeceğini anlamak istemiyorlar.

Fazla birşey değişmez, çünkü Türkiye devleti ve hükümeti ile ilişkilerini düzeltmek için yurtdışında "**lobi**" faaliyeti yürütüyor, **yabancı devlet ve hükümetlerin** Türkiye'ye baskı yapması sayesinde durumlarının düzeleceğini umuyorlar.

Tam da bu yaptıklarının kendi ayaklarına kurşun sıkma anlamına geldiğini farkedemiyorlar.

Bu işi yurtdışından, Türkiye devleti ve hükümetine "**yabancılaşarak**", yabancıları araya koyarak çözemezler. Sorunun kaynağı zaten Fethullah'ın ABD'ye yerleşmiş olması ve Türkiye'ye dön(e)memesiydi.

Fethullahçılar yurtdışında bu kadar güçlenmeselerdi, yurtiçindeki yandaşlarına yönelik baskı belki bu kadar uzun sürmeyebilirdi. Yurtdışındakilerin güçlenmeleri, palazlanmaları ve seslerinin çok çıkmasının cezasını içeridekiler çekmeye devam edecektir.]

*

Bununla birlikte, vatanseverlik edebiyatçısı **Kemalistlerin** "yerlilik ve millilik" açısından (zihniyet düzeyinde) FETÖ'den daha kötü durumda olduklarını ifade etmek gerekiyor.

Kesinlikle daha kötüler.. Mukayese kabul etmeyecek ölçüde..

28 Şubat darbesi bunun en açık kanıtıydı.. Öncesi ve sonrası da var.

Ve bu jakobenlik heveslisi **laik (siyasal dinsiz)** kitlenin zihniyetinde hiçbir değişiklik yok.

FETÖ'nün Türkiye'de tekrar güçlenme şansı bulunmuyor. Fethullah, arkasında, yerini alacak **karizmatik** bir "halife" ya da "varis" bırakmış da değil. Bu hareketin mitoz bölünme yaşaması beklenebilir, fakat bu, muhtemelen, çoğalıp güçlenmesi değil, giderek eriyip kaybolması sonucunu verecektir.

Doğal olarak ABD bunun farkında ve bu yapıdan (en azından kısa vadede) beklediği birşey yok.

Fakat FETÖ'cülerin, PKK'ya yönelik çözüm sürecine benzer bir "af" girişimi çerçevesinde Türk devletiyle barıştırılmasını istediği, ve bunun için, (hem kamuoyunun hazırlanması hem de devlet yetkililerinin ikna edilmesi gayesi doğrultusunda) sahadaki bazı "örtülü" aparatlarını devreye koyduğu anlaşılıyor.

*

[Merhum **Bediüzzaman**'ın "mutlak vekili" olma iddiası ile ortaya çıkanların **Gladio** gibi oluşumlarla ve **yabancı istihbarat teşkilatlarıyla** bağlantılı olduklarını söyleyenlerin, bu iddialarını ispat için sarıldıkları akıl yürütüş biçimini, **Doğu Perinçek** gibi isimler söz konusu olduğunda bir yana bıraktıkları görülüyor.

Bunların, birtakım verilerden hareketle "**mutlak vekil**" denilen adamlar hakkında bu kadar kesin konuşurken (Ki o verileri görmezden gelmemeliler), kendileriyle ilgili olumsuz veriler daha bol ve açık olan Perinçek gibilere sıra gelince birdenbire makas değiştirip "**müslüman-solcu diyaloğu**" çerçevesinde şirinlik yaptıkları, "**FETÖ'cü ahlâkı**"na sarıldıkları görülüyor.

Ya acınası müseccel saftirikler ya da samimiyetsizliği şiar edinmiş çifte standart simsarları olarak kendilerinden başka herkesi aptal zannediyorlar.]

*

Bununla birlikte bu tür yapılarla mücadelede "**hukuk**" dışına çıkmamak, ölçüyü kaçırmamak gerekir.

FETÖ ile mücadelede buna riayet edildiği söylenemez. Adalet mülkün (devlet otoritesinin) temelidir. **Hapisteki kadınlara tecavüze** kadar varan utanç verici zulümlerin yaşandığına dair beyanların dünya medyasında yer almış olması acıdır.

Yine, **15 Temmuz** darbe girişiminde yer aldılar diye **erlerin bile cezalandırılmış** olmaları anlaşılır birşey değildir.

Hiçbir şeyden haberi olmayan, ne olup bittiğini çözemeyen erlerin, **Erdoğan'ın bile darbeyi enişteşinden** öğrendiği bir alacakaranlık kuşağında komutanlarının emirlerine itaat etmekten başka hangi seçenekleri olabilirdi?!.

*

15 Temmuz'dan sonra FETÖ'cülerin yurtiçindeki televizyon (***Samanyolu TV / STV***), radyo ve gazeteleri (***Zaman*** vs.) kapatıldığı için bunlar kendilerini savunamaz hale geldiler ve bu yüzden haklarında rahatça her tür iftira atılabildi.

Tipik bir örnek, **Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan Hoca**'nın Avustralya'da öldüğü kazanın FETÖ'cülerin eseri olduğu iddiasının tedavüle konulmuş olması..

Kaza değil **suikast** olduğunu söyleme ihtiyacı duyanlar önce cinayetin **İngiliz istihbaratı / gizli servisi** tarafından CIA hesabına yapıldığı iddiasını ortaya attılar.

Aradan biraz zaman geçince ve de Erdoğan, iktidarının temellerini sağlamlaştırınca, "**Esad Efendi'nin ölümündeki Erdoğan faktörü**" hikayesinin yerini Dan Brown'vari ***Barnabas İncili*** masalı aldı.

Ancak, **15 Temmuz** olayından sonra katilin adresi bir kez daha değişecekti.

Barnabas İncili'nden umut kesilecek, cinayetin faili olma şerefi **günah keçisi** FETÖ'ye bahşedilecekti.

15 Temmuz, **laik-Kemalist-milliyetçi-ulusalcı "derin" çetelerin** işledikleri cinayetlerin, çevirdikleri dolapların, yaptıkları rezaletlerin bile "**günah keçisi FETÖ**"ye maledilmesinin, söz konusu katil odakların aklanıp paklanmasının bahanesi haline getirilmişti. Bütün yakın dönem faili meçhuller için çözüm hazırdı: FETÖ yapmıştır.

FETÖ'yle aynı akıbete uğramaktan korkan diğer cemaatler ile "**kripto FETÖ'cü**" olmakla suçlanmaktan çekinen "barış zamanı mücahiti" ve "kolay zaman kahramanı" yazar çizer taifesi de bu iftira ve yalan kampanyalarına inanmış görünmeyi, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından oluşturulan (tilkinin tilkiliğini anlatıncaya kadar postunun elden gittiği) dehşet ikliminde "emniyet ve selamet"leri için elzem gördüler.

Daha sonra ise, hiçbir somut/müşahhas delile dayanmayan bu uçuk kaçık iftiralara gerçekten inanmaya başladılar.

Ulusalcı-milliyetçi-laik-Kemalist derin çeteler için sicil düzeltme ve sabıka kaydı temizleme bayramı başlamıştı.

*

Bununla birlikte, FETÖ üyelerinin tümünün her açıdan "masum" oldukları da söylenemez. Bu topluluğa katılmış olanların birçoğunun bunu dinî değil **dünyevî saiklerle** yaptıklarını söylemek abartılı olmaz.

Çünkü FETÖ, uzun süre devlet tarafından desteklendi, kollandı, önü açıldı; ayrıca bu hareket, uluslararası alanda da, "**Terörist cihatçılara, radikal İslamcılara ve Siyasal İslamcılara karşı duran ılımlı müslümanlar**" olarak gösterildi.

Ve FETÖ'cüler, **28 Şubat**'ta darbeciler karşısında sergiledikleri tavrın gösterdiği gibi, kimi zaman, **zalim de olsalar güçlülerin yanında** yer almayı seçtiler. İçeride de, dışarıda da **güçlülerin yanında** yer aldıkları için adeta kendilerine "karada ve denizde ölüm olmadığını" düşünmeye başlamışlardı. Geleceğe güvenle bakıyorlardı.

Bir topluluğa, o topluluğun getireceği dünyevî faydaları da gözeterek dahil olanlar, o dühûlun yol açacağı dezavantajlara da razı oluyorlar demektir.

Dolayısıyla, uğradıkları hukuksuzluklar ve maruz kaldıkları iftiralar bir yana, devlet tarafından dışlanmış olmalarından şikayetçi olmaya pek fazla hakları yok.

*

ABD (etkili bir aparat olarak) FETÖ'den umudunu kesti. Buna karşılık, gelecekte **Kemalist laikleri** (28 Şubat'ta yaşandığı gibi) tekrar devreye koymayacağından emin olunamaz.

[CHP'lilerin yurtdışı odaklardan destek sağlama arayışları, Kemalistlerin buna daima hazır ve teşne olduklarını gösteriyor. Bu, onlara, partilerinin kurucusu Selanikli zamparadan miras kalmış refleks..

Selanikli, Mondros Mütarekesi imzalanıp da İstanbul'a gelince hemen ***Minber*** ve ***Vakit*** gibi gazetelerde İngilizler'e "yağ" çekmeye başlamıştı.

Türkiye'nin ikinci cumhurbaşkanı, Selanikli'nin sağ kolu, başbakanı, İstiklal Harbi'nin Batı Cephesi Komutanı **Orgeneral İsmet İnönü**, 1973 yılında, cumhuriyetin ilanının 50'nci yıldönümü vesilesiyle verdiği demecinde, onun İngilizler'le "anlaşmış", bir piyon olmayı kabul etmiş bulunduğunu açıklamıştı:

> "İstiklâl mücadelesinin başarısı da esasında **İngilizlerin buna karar vermesi ve diğer müttefikleri de bunu kabule mecbur etmesiyle** mümkün olmuştur."
>
> (***Milliyet Gazetesi***'nin 29 Ekim 1973 tarihli sayısından aktaran Fikret Başkaya, ***Paradigmanın İflası***, İstanbul: Yordam Kitap, 2018, s. 60.)

Aynı gerçeği İstiklal Harbi'nin Doğu Cephesi Komutanı **Kâzım Karabekir** de dile getirmiş bulunuyor:

> "Merhum Karabekir, bana bir gün, **Mustafa Kemal'in İngilizlerle anlaşarak Milli Mücadele'ye girdiğini**, İngilizlerin [komünist devrimini yapmış olan] Ruslara karşı Türkiye'den daha iyi bir mukavemet [direniş] cephesi kuramayacaklarını anladıklarını söylemişti."
>
> (Samet Ağaoğlu, ***Siyasî Günlük***, haz. Cemil Koçak, İstanbul: İletişim Y., 1992, s. 219.)]

*

FETÖ'nün beli kırıldı, buna karşılık ("Black Jumbo" kod zampara Atatürk'ten emperyalistlere uşaklık genini devralmış olan) Kemalist 28 Şubat kafası kenarda sinsice bekliyor, fırsat gözlüyor.

Diriler.. Çünkü, FETÖ'cülerinkine benzer bir darbe almadı, ihanetlerinin bedelini ödemediler.

Sosyal medyaya bakın, **"çılgın/çıldırmış Türk" Kemalistler** FETÖ'cülerin söylediklerinin aynısını söylüyor, ayrıca ilave olarak onların dile getiremedikleri her **tehdidi** savuruyor, parmak sallıyor, el hareketi yapıyor ve akla gelmedik hakaretleri sıralıyorlar.

Özgüven ve küstahlıkları yerinde..

*

Erdoğan sağlam durarak Büyükelçi'nin müjdelediği "**çöküş**"ten kurtulmuştu, fakat bu, yara almamış olması anlamına gelmiyordu.

Çünkü **FETÖ** ile olan bağların kopması, AK Parti tabanında bir gedik açılmasına yol açmıştı. Sadece FETÖ üyeleri değil, onların akrabaları, yakınları, dostları da AK Parti'ye karşı muğber hale gelmişlerdi. Sayıları milyonları buluyordu.

Bu, **AK Parti**'nin oy deposunun zemininde bir çöküntü yaşanması demekti, bedenin bir kısmının derisinin yüzülmesi ya da tırnakların koparılması gibi birşeydi.

"Çılgın" Kemalistler, (yeterince "laik / siyasal dinsiz" bulmadıkları FETÖ'cülerin defterini dürüyor ve kendi oy tabanının bir bölümünü kaybediyor, çılgınlaşıyor diye) Erdoğan'ı alkışladılar. Erdoğan da, "**İzmir Marşı**"nı söylemeye başlamadıysa da **Gazi Mustafa Kemal'li nutuklar** atarak ve "**çılgın Türkler**"i minnet ve şükranla anarak onlara karşılık verdi.

Kemalistleri de şemsiyesi altına alan "yerlilik ve millilik" söylemine sarılma modası yükselen trend haline geldi.

*

Araplar, "**İnsanlar hükümdarların (yöneticilerin) dini (zihniyeti) üzeredir**" derler. Erdoğan FETÖ'cüleri toptan "**siyasal tekfir**"e tabi tutunca, "hükümdarın dini"nden olmayı dünyevî selamet, ikbal ve parlak istikbal için vazgeçilmez kabul eden kitle birden bire (Kemalizmi aklama işlevi de gören) "yerlilik ve millilik" mezhebinin yılmaz savunucuları haline geldiler.

Sıranın FETÖ'den sonra kendilerine gelmesinden korkan diğer "dindar" cemaat ve gruplar da bu yeni "**din-i şahane**"yi hemen satın aldılar. Hatta, "**Gayrimilli bir dindara, milli ve yerli bir ateisti, laiki, vatansever Kemalisti tercih ederim**" diyen tuhaf ve "çılgın" "yurdum müslümanları" türemeye başladı.

Halbuki FETÖ, aynı FETÖ'ydü.. 1990'larda neydiyse şimdi de oydu.. Buna rağmen, önceden FETÖ'ye "yağ" çeken, Fethullah'ın adını "**hocaefendi**"siz ağzına almayan büyük bir kalabalık "The Cemaat"e günde beş vakit aşkla ve şevkle sövmeye başladı.

Hükümdarın "din-i şahane"si bunu gerektiriyordu.

*

Gerçekte asıl sorun, The Cemaat tabanının Fethullah'ı "**her sözü hikmetli büyük bir velî**" kabul etmeleri ve ona bir **peygambere itaat** edercesine bağlanmalarından ibaretti.. Sorgusuz sualsiz..

Oysa Fethullah, ne dünyevî otoritelere boyun eğmeyerek yalnız Allah'ın vahyine tabi olan "**masum bir peygamber**"di, ne de dünyevî kayba aldırış etmeyen **tavizsiz** bir "hakikat" savunucusuydu. Ömrü "**tâğût**"a hizmetle geçmiş cevval, zeki, çalışkan ve yetenekli bir din dolandırıcısı, kendisinin samimiyetine

inanarak peşine takılan insanların perişan olmalarına yol açmış bulunan bir din istismarcısı ve sahtekârdı.

Baştan beri **derin devlet laikliğinin (siyasal dinsizliğinin)** hizmetinde olmuş, İslam'ın (Batılılarca ve onların İslam dünyasındaki **"yerli-milli" acantaları**nca Siyasal İslam diye adlandırılan) hükümlerine karşı suret-i haktan görünen sinsi bir savaş açmıştı.

Eski efendisi "**CIA'in müttefiği laik (siyasal dinsiz) yerli-milli derin devlet**"in güdümünden çıkarak "**CIA'in, CIA'e şirk koşmayan adamı**" haline gelmiş, yerel (yerli-milli) tâğutî ligden küresel tâğutî lige atlama başarısı göstermiş bir "sivil toplum canbazı"ydı.

Ve ne yazık ki Türkiye'deki diğer birçok cemaat de, hocalarını, şeyhlerini, "abi"lerini, "lider"lerini **uçurup kaçırma, sorgulanamaz merci yapma** bakımından FETÖ'yü pek fazla aratmıyorlardı.

(Mesela, "hoca"larını yüceltme bakımından FETÖ ile, onun en kanlı-bıçaklı düşmanı kabul edilen **Tahşiye** grubu arasında çok fazla bir fark yok.. Tahşiyecilere göre de hocaları Muşlu Mehmet Doğan, merhum Hulusi Yahyagil üzerinden Bediüzzaman'ın "varis"i olarak "zamanın imamı" konumunda.. Dinî konularda tabi olunabilecek **tek** "alim". Fethullah'ın akıbetinden gerekli dersleri çıkarmış olduğu anlaşılan Mehmet Doğan'ın kendisiyle ilgili bu uçuk iltifatlara resmen sahip çıkmaması sonucu değiştirmiyor.)

*

Cumhuriyet döneminde cemaat liderlerinin aşırı yüceltilmiş olmasında, o gruplara sızmaya çalışan "derinler"in de katkısı var.

Çünkü bu "ajan"lar, cemaat liderlerinin gözüne girmek için onları yücelten **rüyalar ve kerametler** uydurmaktan kaçınmıyorlar. Bu aşırı yüceltmeci tavır, onlardan diğer cemaat üyelerine de bulaşıyor ve bir daha da izale edilemiyor.

Ayrıca bu "sızma yağ"cı derinler, rol ya da görev icabı son derece fedakâr, sadık ve itaatkâr davranabiliyorlar. Mesela merhum **Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan Hoca**'nın ölümünden önceki gurbet hayatında ona sakız gibi yapışan **S. G.** "kod"un durumu buydu. Almanya-Essen'de tripleks bir ev satın alıp (ya da kiralayıp) Esad Efendi'nin hizmetine sunmuş olduğu gibi, onun **Avustralya-Brisbane**'a yerleşmesi üzerine de tası tarağı toplayıp oraya kapağı sermişti.

Böylesi "sızma yağ"cıların bir başka özelliği "**işbitirici**" olmaları.. Derin bağlantıları onlara, cemaat liderlerinin karşılaştıkları bazı sorunları çözme ve böylece kendilerini "ispatlama" imkânı veriyor. Fakat bu, arkalarındaki **derin** destekten değil, kişisel beceriklilik, girişimcilik ve "**sosyallik**"lerinden biliniyor ve cemaatlerde ipleri ellerine alıyorlar.

Buna karşılık, sızılan cemaat içinde bunlara zorluk çıkaranlar aynı nedenle beklenmedik sıkıntılarla karşılaşabiliyor ve işlerinin anlaşılmaz bir biçimde çıkmaza girdiğini, sabote edildiğini, tekerlerine çomak sokulduğunu görebiliyorlar.

[Şunu da ekleyelim:

Maalesef "derinler", uğraştıkları cemaat ve gruplardaki **ahlâkî bozulma ve yozlaşmanın** da tetikleyicisi ve katalizörü olabiliyorlar.

Çünkü istihbaratçıların insanları kullanmak için başvurdukları yöntemlerden biri, **Epstein** vakasının herkese öğrettiği gibi, "**şantaj**"; o yüzden de şantaj yapmayı mümkün kılacak **tuzaklar** kurmaktan ve **fırsatlar** üretmekten geri durmuyorlar.

Fakat bunun etkisi, söz konusu "uğraşılan" gruplarla sınırlı kalmıyor, toplum genelinde ahlâkî çürüme, çözülme ve yozlaşma yaşanmasının önünü açıyor.]

*

FETÖ dışındaki "dindar" grup ve cemaatlerin, rejim nezdinde, (yurtiçi ve yurtdışı ayaklarıyla, kamusal ve sivil kanatlarıyla) Fethullah'ınki kadar büyük bir

"**imparatorluk**" kurmayı başaramamış olmak gibi önemli bir meziyet ya da fazileti var. Bu meziyet ve faziletleriyle "rejim"in "saygı"sını kazanıyorlar.

Ayrıca liderlerinin "yerli-milli derin devlet" tarafından bir şekilde hizaya getirilmeleri ve (satın alınmasalar bile) sıkı kontrol altında tutulmaları söz konusu. (MİT tarafından satın alınmak istendiğini açıklamış bulunan **iki cemaat lideri** var: **Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan Hoca** ve ***Yeni Asya*** gazetesi cemaatinin lideri **Mehmet Kutlular**.)

Kontrol altında tutuldukları için cemaat ve grup liderlerinin "küçük derebeylikleri"ne gözyumuluyor (Fakat Alparslan Kuytul gibi laf dinlemez olunca ve "biat" etmekten kaçınınca dayağı cömertçe yiyorlar).

Bu küçük derebeyliklerin birbirleriyle uğraşmalarının, birbirleri için sinsice kuyu kazmalarının, birbirlerini rejime gammazlamalarının sağlanması, rahatça yönetilmeleri için yeterli oluyor.

[Biraz palazlananlar, "akredite" bile olsalar, **İsmailağa, Menzil** ve Tahşiyecilerde görüldüğü gibi, devletin derin adamlarının da katkısıyla kendi içlerinde ayrı gruplara bölünüp parçalanıyor, kendi kendileriyle uğraşır hale geliyorlar.

Rejim, resmî ideoloji açısından mahzurlu gördüğü unsurları bölüp parçalayıp yönetmenin, gerektiğinde birbirine "kırdırma"nın bir yolunu buluyor.

İskenderpaşa'da böylesi bir kitlesel bölünme 1990 yılında "**Esad Coşan - Necmettin Erbakan ihtilafı**"nda yaşandı, önemli bir kitle cemaatten koptu. Hatta İskenderpaşa Camii'nin imamları bile Esad Efendi'ye sırt çevirdiler.]

*

Büyük resme bakıldığında ise, bütün bu süreçler sonunda kaybedenler kulübünün asıl sakinleri olarak Türk devleti ve milletinin boy göstermekte olduğu ortaya çıkıyor.

FETÖ gibi devletin ve milletin imkânlarıyla eğitilip yetiştirilmiş büyük bir kitle, gelinen noktada, devletine ve milletine küskün, Batılılar'a ise minnettar ve müteşekkir hale getirilmiş durumda.

Bu, Türk devleti ve milleti açısından sadece devasa maddî kayıp ve zayi olmuş emek anlamına gelmiyor, aynı zamanda muazzam bir "insan sermayesi" ve/veya "sosyal sermaye" kaybı söz konusu.

Bunun yanısıra, "potansiyel" bir tehdit olmaktan kısa vadede çıkmaları mümkün değil, çünkü, yabancı istihbarat servislerinin kolayca yararlanabilecekleri köprüler durumuna gelmiş bulunuyorlar.

(Bu tür hareketlerin, özellikle de yabancı devletlerin kontrolü altına girmeleri durumunda, **kronikleşmes**i riski vardır. Selçuklu ve Osmanlı dönemindeki birçok isyan hareketi iz bırakmadan tarihe gömülmekle birlikte **Safevî Devleti'nin uzantısı** olan hareketin mensupları bugün bile "**Şah**"lı türküler "çığırıyorlar".

Ortada ne Osmanlı kalmış, ne Safevîler, fakat bu "anakronik" mezar bekçileri hâlâ Şah'ı kurtarma derdindeler.)

*

Cumhuriyetin ilanıyla birlikte **Batı kumarhanesinin daimî müşterisi olma çağdaşlığını** yakalamış olan Türkiye kaybetmiş, kumarhanenin **kasa**sı Batı ise kazanmış durumdaydı.

Geçmişte ülke içinde işbirlikçi **kitle**ler ("**bireysel**" ajan değil) bulma imkânını elde etmiş olan **Safevî Devleti**'nin yerini bugün **ABD** ve **Avrupa** almış durumda (Hem Kemalistler, hem FETÖ, hem de PKK bağlamında).

(1990 öncesinde solcu-komünist hareket çerçevesinde **Rusya** da bu potansiyele sahip gibi görünüyordu fakat Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte bu defter kapandı.)

*

Düşman, bizi kendi insanımızla vuruyor. Derenin kuşlarını derenin taşıyla avlıyor. Maşa varken elini yakmıyor.

Batılılar, Birinci Dünya Savaşı sonrasında **Osmanlı Devleti**'ne öldürücü darbeyi Selanikli Mustafa Atatürk eliyle vurmuşlardı.

Bir zaman sonra **PKK** da benzer bir misyonu üstlendi.

Kasa, kazanmaya devam ediyordu. Kazanmak için yeni yollar buluyordu.

28 Şubat da aynı hikâyenin bir başka başarılı uyarlamasıydı. Kasa bir kez daha kazanmıştı.

*

Son söz Mehmed Akif'ten:

"Şudur cihânda beniim en beğendiğim meslek;

"Sözün odun gibi olsun, hakîkat olsun tek."

GAYRİMİLLÎ MİLLÎCİ VE ULUSALCILAR

28 Şubat darbesi ile Erbakan'ı gönderenlerin ve onlarla aynı zihniyeti paylaşanların, daha sonraki süreçte, **Tayyip Erdoğan**'a ve **Fethullah Gülen** Cemaati'ne karşı onu savunduklarını, "Ama o millî" demeye başladıklarını görmüştük.

Şayet Erbakan iktidarda olsaydı, millî olduğu hatırlanmayacak, en ağır hakaretlere maruz bırakılacaktı..

Tıpkı, Osman bilmem ne adlı ismi de, şahsı da önemsiz bir generalin Erbakan'a ve Suud Kralı'na uluorta küfretmesi gibi..

Evet, 28 Şubat, başarılı oldu.. Türkiye'deki İslâmî kesimin, **"İslâmî bir devlet ideali"**ni bitirdi, yok etti..

Erbakan'ın izleyicileri **"Millî Görüş gömleğini"** üzerlerinden çıkarttılar..

Fethullah Gülen ABD'ye yerleşti ve **diyalog** çalışmalarına hız verdi..

Bir zamanlar siyasete ilham vermiş olan Mehmed Zahid Kotku ve Esad Coşan efendilerin yolundan gittiklerini iddia edenler açıkça İslâmî değerlere karşı laikliği savunan bir parti kurdular..

İskenderpaşa Cemaati mensupları, ABD'de tahsil görmüş bir şahsın son tahlilde ticaretten ibaret olan faaliyetlerinin sadık müşterilerine dönüştüler.. Siyaset okyanusundaki sığındıkları son liman ise "**Bozkurtlar'a oy verme**" oldu..

*

Eski Erbakancılar ise, önce, Türkiye üzerinde etkili olan iç ve dış güçlere karşı bir denge politikası izlemeye çalıştılar..

İçeridekilere karşı, "İşte Millî Görüş gömleğini çıkarıp attık" dediler. **"Gizli gündemimiz yok, yani laiklik konusunda sizinle hemfikiriz"** diye konuştular.

Dışarıdakiler için de, 2003'te Irak Tezkeresi'ni çıkarmaya uğraştılar..

Aynı nedenle AB yanlısı politikalara hız verdiler..

İsrail ile Suriye arasında senelerce arabuluculuk yaptılar..

Ancak, bu politikayı sürdürmede bir noktadan sonra güçlük yaşadılar.. Çünkü İsrail, Gazze saldırısıyla Erdoğan'ı oyuna getirmek istedi..

*

O sıralarda Davutoğlu, kameralar karşısında öfkeyle yutkunarak, Gazze saldırısının, üç yıl boyunca emek verilmiş bulunan "**gizli diplomasi**"yi berheva ettiğini açıklıyordu.

Evet, üç yıl süren "gizli" diplomasi…

Kim için, kim adına?..

Erdoğan, Ankara'yı ziyaret edip ardından hemen Gazze'yi bombalayan İsrail yönetimine tepki göstermek zorundaydı.. Çünkü, hem içerde, hem de İslâm aleminde "**İsrail işbirlikçisi**" konumuna düşecekti..

İçerdeki, "Neden ABD bizim gibi köktenlaikçilerle değil de, bu yeni laiklerle çalışıyor, neden darbe yapmamıza izin vermiyor?" diye düşünen kısa yoldan iktidar olma meraklıları da, **sanki kendileri çok millî imiş gibi**, Erdoğan'ı daha yüksek bir tonda "gayrimillîlik"le suçlamak için pusuya yatmış bulunuyorlardı.

ABD, Türkiye'de herhangi bir iktidarı devirebilirdi, fakat istediğini iktidar yapamazdı; size oy verecek kitleyi bizzat sizin oluşturmanız gerekiyordu..

Bu yüzden Erdoğan, Davos'ta "One minute" diyerek kendisini aklamak zorunda kaldı..

ABD, bu kadarını anlayışla karşıladı..

Ancak, Erdoğan'ın öfkesi dinmemişti, Mavi Marmara'nın Gazze'ye gitmesine de dolaylı olarak yeşil ışık yaktı..

Fakat ABD, bu hamleye destek vermedi, bunu biraz fazla buldu..

ABD'de yaşamak zorunda bırakılmış bulunan Fethullah Gülen, istemeden de olsa bu konuda açıklama yapmak, dolaylı olarak İsrail'e destek vermek zorunda kaldı..

Türkiye hükümeti de, olayı "özür" tartışmasına bağlayıp bir bakıma unuttu, unutturdu..

Bunu yapmaya mecburdu..

*

Türkiye'de bugün yaşanan kavga, İslâmcılar arası bir mücadele değildir..

1923'te belirlenmiş olan Batılılaşma ve laikleşme hedefleri başarıya ulaşmış bulunmaktadır..

Türkiye'deki "Şeriatçı" siyaset damarı ve siyaset potansiyeli, 28 Şubat'la birlikte bitirilmiş, ortadan kaldırılmıştır..

Bu damar ve potansiyel, bir taraftan darbe türü yasadışı müdahaleler, diğer taraftan mevcut yasaların sınırlamaları, öbür yandan dış güçlerin oyunları, beri yandan da Türkiye'nin derin odaklarının **İslâmî kesime yönelik itibarsızlaştırma faaliyetleri** ile yok edilmiştir..

Daha birkaç yıl önce, Aczmendilik faciasının baş rol oyuncusu Müslüm Gündüz'ün televizyon ekranlarından **laikliğe karşı Şeriat'i savunduğuna** bile şahit olduk..

Doğruları en yanlış adamlara savundurmak suretiyle itibarsızlaştırmak, bu hilekârlıkta sınır tanımayan odakların en vazgeçilmez taktiklerinden birini oluşturuyor ne yazık ki..

*

Şimdi birileri çıkmış, uluslararası bir komplodan bahsediyorlar..

Fakat bunlar, kendilerinin 28 Şubat Süreci'nin bir parçası olarak iktidar olmalarının, geçmişteki uluslararası komplolarla olan ilişkisini sorgulamaya yanaşmıyorlar..

Uluslararası komplolar sayesinde gelince iyi, gitme tehlikesiyle karşılaşınca kötü…

Öyle mi?..

*

Türkiye'deki kavga, millîlik-gayrimillîlik kavgası değil, dış güçlere yaranma yarışına girip de bunu kaybedenlerin rakiplerini "gayrimillîlikle" suçlama kurnazlığından ibarettir.

O rakiplerini gayrimillî hale getirenler de aslında kendileridir. İki kat suçludurlar..

Fethullah Gülen grubuna, ağanın kâhyası olan "derin devlet" şu mesajı vermektedir: "Maraba olduğunu unutma, ağaya doğrudan yanaşmaya çalışma.. Arada ben varım, doğrudan ağaya gitmeyecek, bana geleceksin."

Kavganın özü bu.. Kâhya, kâhyalığının tehlikede olmasından rahatsız..

Ortada, üçüncü bir kitle daha var: Bu sahte millîlik-gayrimillîlik kavgasında **o iki kat suçlu olanları** millî zannedecek kadar ahmak olanlar ya da ahmak görünmeyi seçenler..

Ve bunların kavgası, hak-batıl kavgası değil..

Hakkı savunmak gibi bir dertleri yok..

Yaptıkları şey, İslâm'ın ilk ortaya çıktığı devirde tutup "millîlik" davası gütmek, bir başka deyişle, Mekkecilik ya da Kureyşçilik yapmak türünden birşey..

Evet, şu anda mütedeyyin kabul edilen kesim böylesi beyinsiz, ahlâksız, şerefsiz ve satılmış tiplerle dolu..

Bunlar, Ebu Cehilci bir Kureyşçilik ya da Mekkecilik adına "millîcilik" yapıyor, Şeriat gibi en yüce bir değeri bile itibarsızlaştırmak için çukur gizli servislerin hizmetine giriyorlar..

Hem de alenen.. Açıkça.. Gönüllü biçimde..

ÇÖKEN SİYASAL İSLAM DEĞİL, SİZSİNİZ

Habere göre, 11. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, "yıllar sonra ilk röportajını" vermişti.

Karar gazetesi yazarları Ahmet Taşgetiren, Elif Çakır ve Yıldıray Oğur'a konuşmuştu.

Röportaj şöyle bitiyordu:

> ***"Yıldıray Oğur:*** AK Parti tecrübesi dindar insanların, İslami hareketlerin demokrasiyle bir araya gelebileceği tecrübesi İslam dünyasındaki ülkelere ve İslami hareketlere de model olmuştu.
>
> ***"Abdullah Gül:*** Bu söylediğiniz çok doğru. Benim de en önem verdiğim konulardan biridir. Dindar insanların ve siyasi hareketlerin özgürlükçü olabilmesi olağanüstü önemi haiz bir konu. **İslami kimlikli siyasi hareketler demokrat** ve özgürlükçü **olduklarında**, temel insan haklarını **evrensel anlam**da benimsedikleri ve uyguladıkları takdirde, iktidara geldiklerinde de iyi yönetişimi gerçekleştirmiş olurlar. Bunun **örneğini ilk dönemimiz**de verdik ve dindar insanların devlet yönetimini nasıl **rasyonel esaslar**a göre yönetebildiklerini sergiledik. Bu başarı tüm İslam dünyasına ve hatta İslami hareketlere bir dönem ilham kaynağı oldu. Şimdi Siyasi İslam'ın çöküşü diye çok tartışmalar var.
>
> ***"Yıldıray Oğur:*** **Siyasi İslam'ın çöktüğünü mü düşünüyorsunuz?**
>
> ***"Abdullah Gül:*** Öyle, tüm dünyada. **Biz bunu görüp, paradigmadan kopuşu gerçekleştirmiştik**, ama sürdürülemedi."

Böylece Abdullah Gül, hem kendisinin hem de AK Parti'nin **ciğer röntgeni**ni sergilemiş oluyor.

*

Siyasî İslam çökmedi, çökmez:

> "Ümmetimden bir taife **hak üzere** (Allah'ın yolunda cihad ederek) **savaşmaya** devam edecektir. Onlara düşmanlık edenlere galip gelecekler! Hatta onların sonu, Mesih Deccal ile savaşırlar!" (***Ebu Davud***, 2484)
>
> *
>
> "Zeyd bin Eslem babasından şöyle rivayet ediyor: Rasulullah **(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)** şöyle buyurdu: *"Gökten yağmur yağdıkça cihad tatlı ve hoştur. İnsanlar üzerine, **Kur'an**'ı çokça okuyanların, 'Bu zaman cihad zamanı değildir!' dedikleri bir zaman gelecektir! Kim, bu zamana ulaşırsa, bilsin ki, bu ne güzel bir cihad zamanıdır."*
>
> Sahabeler: −Ya Rasulallah! Bunu söyleyecek kimse var mıdır?
>
> Rasulullah **(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)** şöyle buyurdu:
>
> *"Evet, bu kimse, Allah'ın, meleklerin ve bütün insanlığın lanet ettiği kimsedir!"*
>
> (İmam Nevevî, ***Tağribu'l-Tezhib Şifa-i es-Sudur Meşariu'l-Eşvag ila Mesari el-Uşşağ***; http://www.sahihhadisler.com/yazdir.asp?id=4144)
>
> *
>
> Seleme bin Nufeyl el-Kindi **(Radiyallahu Anh)** şöyle dedi: Rasulullah **(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)**'in yanında oturuyordum, bir adam şöyle dedi:

−Ey Allah'ın Rasulü! İnsanlar atlarını salıverdiler, silahlarını da bıraktılar ve şöyle diyorlar:

−(Artık) Cihad yoktur! Kuşkusuz ki harp ağırlıklarını bırakmıştır.

Bu söze müteakiben Rasulullah **(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)** yüzünü o kimseye çevirdi ve şöyle buyurdu:

*"- Yalan söylüyorlar! İşte şimdi **savaş** zamanı geldi. Ümmetim içinden öyle bir cemaat olacak ki onlar hak yolunda (cihad ederek) savaşacaklar. Allah da bir kısım insanların kalplerini onlara meylettirecek ve onlar yüzünden diğerlerine rızık verecektir. **Kıyamet kopup Allah'ın vaadi yerine gelinceye kadar hatta Ye'cuc ve Me'cuc çıkıncaya dek bu böylece devam edecektir.** Kıyamet gününe kadar atların alınlarında hayır vardır. Rabbim bana vahyederek bildirdi ki çok geçmeden ruhum kabzolunacaktır. Sizler benim yoluma uyacaksınız, bir kısmınız da bir kısmınızın boynunu vuracaktır ve mü'minlerin esas yurdu da Şam (Ürdün'ün kuzeyinde kalan bölgeler) olacaktır."*

(***Neseî***, 3544; Ahmed bin Hanbel, ***Müsned,*** 4/104; ***İbni Hibban***, 7307; Taberanî, ***Mu'cemu'l-Kebîr,*** 6357, 6358, 6359; İbnu Sa'd, ***Tabakat,*** 7/427)

*

Abdullah Gül ve Akpartililer Siyasal İslam'ın çöktüğünü görmüşlermiş ve "**paradigma**"larını (yani **dünya görüşleri**ni) değiştirmişlermiş.

Abdullah efendi alengirli konuşmayı seviyor, **Erdoğan** olayı çok daha somut/müşahhas ve anlaşılır bir şekilde özetlemiş, "**Millî Görüş gömleğini** çıkardıklarını" söyleyerek herkesin anlayacağı biçimde konuşmuştu.

Paradigmalarının değişmesi, "**savaş**"tan vazgeçmeleri anlamına gelmiyor, **cihat**tan (cihat yapmaktan değil, cihat kavramına saygı duymaktan) vazgeçmiş durumdalar.

Mısır ve Tunus'a **Şeriat** yerine **laiklik** tavsiye edenler, Suriye'ye de Amerikan tipi "**evrensel anlam**"da "**demokrasi**" götürmeye karar vermişlerdi.

Bunun için savaşmaya her daim hazırlar.

*

Bazıları **Abdullah Gül tipi "evrensel anlam" ve "demokrasi"** vadisinde de durmadılar, işi **ulusalcılığa** kadar vardırdılar.

Bu, Abdullah Gül'ün sözlerine de yansımış durumda:

> ***"Yıldıray Oğur:*** Eskiden bu komplo teorilerini **ulusalcılar** dillendirirdi, şimdi muhafazakârlar dillendiriyor.
>
> ***Abdullah Gül:*** Evet öyle, aslında **muhafazakârlar ulusalcılaşıyorlar**."

Bu nevzuhur ulusalcılığa **"yerlilik ve millilik"** diyorlar.

Evet bu adamlar, "Siyasal/siyasî İslam" **paradigması**ndan kopmuşlardı.

Ancak bu, "**siyaset**"ten kopmaları anlamına gelmiyordu.

"Siyasal'ı alalım, İslam kalsın" demeye başlamışlardı.

*

Siyasal İslam'ın en zayıf olduğu dönem, şüphe yok ki, Resulullah s.a.s.'in İslam'ı ilk tebliğ etmeye başladığı zamanlardı.

Müslümanların **Mekke**'de **siyasal** hiçbir ağırlığı yoktu.

Bu yüzden, henüz Medine seçeneği ortada yokken, birçok müslüman vatanını terk edip **Habeşistan'a hicret** etmişti.

"**Siyasal**lık varsın Mekkeli müşriklere kalsın, bize **İslam** yeter" diyorlardı.

"Müslüman olduğumuz için siyasal alandan sürüldük, dışlandık, öyleyse **İslam'ın paradigmas**ını bırakalım, **zamanın ruhu**nu anlayıp **evrensel** çizgiye gelelim" demiyorlardı.

Dünya hayatını ahirete tercih etmedikleri için, **İslam'ın paradigmas**ını benimsedi, iman ettiler.

Dönemin "**evrensel anlam**"ına teslim olan ve (çağdaş ekonomi düşüncesinde **rasyonel**liğin, **çıkar**ını maksimize etmek olarak görülmesine benzer şekilde) "rasyonel" düşünen ve **siyasal-ekonomik menfaat hesabı** yapanlar ise İslam'dan uzak durdular.

Aynı durum, Hz. İbrahim döneminde çok daha yalın ve keskin bir biçimde kendisini göstermişti.

Siyasal İslam'ın gerçekten zayıf zamanlarıydı:

> Ve (İbrâhîm onlara) dedi ki: "(Siz) ancak **dünya hayâtında aranızdaki meveddet**ten (dayanışma, sevgi ve çıkar ortaklığından) dolayı, Allah'dan başka birtakım putlar edindiniz. Sonra kıyâmet günü bazılarınız bazınızı inkâr edecek ve birbirinizi lâ'netleyeceksiniz. Varacağınız yer ise ateştir; sizin için hiçbir yardımcı da yoktur!"
>
> (Ankebut, 29/25)

*

Bugüne ve Türkiye'ye gelirsek..

Çöken **Siyasal İslam** değil, **Erbakan'ın siyasal hareketi**dir.

Bu hareket, öyle sanıyorum ki iyi niyetle başladı. Fakat zamanla araçlar ile amaçlar yer değiştirecek şekilde bir **ahlâkî dönüşüm** yaşandı, birçokları için "**demokratik**" **meveddet yoluyla** dünyevî imkânlara (makam mevki, para pul, şöhret alkış) ulaşmak asıl hedef halini aldı.

Bu arada birileri baktılar ki, "**eski söylemler**" ya da "**eski paradigma**", bu dünyevî hedeflere ulaşmalarına hizmet etmiyor, tam aksine ayak bağı oluyor.

Böylece, "**paradigmadan kopuş**" ya da amiyane tabirle **gömlek çıkarma** ve Amerikan tipi "**altına hücum**" **rasyonelliği** kadar "**evrensel anlam**" taşıyan "dünyevî çıkarlara ve iktidar nimetlerine hücum" furyası başladı.

İlk başta işler fena gitmedi, vadide herkese yetecek kadar altın rezevi var gibi görünüyordu.. Fakat bir zaman sonra, çıkarılan altın madeni miktarı azalmaya başladı. Ayrıca gözünü hırs bürüyen birileri, mümkün olduğunca daha fazla altını ele geçirme hesapları yapmaya ve başkalarına zırnık koklatmamak için yoldaşlarına "kelek atmaya" başladı. Böylece altın arayıcıları arasında gruplaşmalar, rekabet ve menfaat kavgaları ortaya çıktı.

Evet, çöken Siyasal İslam değil, **Erbakan hareketi ve uzantıları**dır.

Sadece gömlek çıkaranlar değil, eski gömleğe talim edenler de o gömleğin **ruhunu** yitirdiler.

"İslamcı değilim, müslümanım" diyen **Temel Karamollaoğlu** ile Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan arasında çok fazla bir fark kalmamış durumda.

SİYASAL PARTİLER, CEMAATLER VE ŞİRK

Odatv'nin haberine göre, **CHP** Çorum Belediye Meclis Grup Başkan Vekili Tuncay Yılmaz, **AKP** Çorum Belediye Meclis üyesi Reşit Keleş'in "***Diyanet****'i eleştiren* ***Kemalistlere*** *yönelik"* tepkisine cevap vermiş.

Tuncay Yılmaz'ın şöyle bir ifadesi de var:

> "Eeee **dinini unutan**, kibir çukuruna düşen, **kula tapan, şirk koşan** bu Diyanet'e ve size dini hatırlatmak küçük gördüğünüz, hakaret ettiğiniz **Kemalistlere** düştü."

Diyanet camiasında ve Erdoğancılık tarikatında kula tapan, şirk koşan, dinini (İslam'ı) unutan tipler bulunabilir mi?

Bulunabilir.. Fakat hepsini **toptan** müşrik ve kula tapıcı ilan etmek, Kemalist densizliğin ta kendisidir.

Dinini unutma, kula tapma ve şirk koşma bakımından **CHP,** AKP'ye nal toplatır, fakat bu bahse girmeyelim.

Merhum Allâme Elmalılı **Muhammed Hamdi Yazır** hoca, yukarıya mealini almış bulunduğumuz ayet-i kerîmenin tefsirinde şunları yazmış bulunuyor:

> "Zararlı olan geri kalanlardan önemli bir kısmın durumuna bakalım O kimseler ki, kendilerine zulmederlerken melekler dünyada canlarını alacak veya ahirette kendilerini yakalayıp mahşere süreceklerdir, kuşkusuz melekler onlara siz ne durumda idiniz, dininizle ilgili ne iş yapıyordunuz? diye azarlayıp soracaklar. Onlar da, "biz bu yeryüzünde, şu bulunduğumuz yerde zayıf sayılmış kimseler idik" diyecekler, yani **başkalarının ezici gücü ve mağlubiyet altında acizlik ve güçsüzlüğümüzden dolay**ı bir şey

yapamıyorduk, zayıf sayılıyorduk diye özür beyan edecekler. Melekler de bunlara "Allah'ın yeryüzü geniş değil miydi. -Mesela, Medine'ye Habeşistan'a göç edip kendilerini kurtaranlar gibi- yeryüzünde başka bir tarafa göç etseydiniz ya!" diyecekler ve mazeretlerini kabul etmeyeceklerdir. İşte böyle **bulundukları yerde görevlerini yerine getirmelerine engel olan bir zulüm ve hakimiyet** altından çıkmak ve az çok uygun bir tarafa gidebilmek gücünü olsun taşıdıkları ve dolayısıyla tam anlamıyla aciz ve zayıflardan olmadıkları halde, kendilerini tamamen aciz sayıp yerlerinden kımıldamayanlar, bu şekilde yapabilecekleri görevlerini terketmiş, **küfür ve zulme yardımcı** olmuş olacaklarından bunların varacakları yer cehennemdir. Ve bu gidiş ne fena bir gidiştir veya o cehennem ne fena yerdir.

"Bu âyet Mekke'de müslüman olmuş ve hicret farz kılındığı sırada hicret etmemiş olan bazı kişiler hakkında inmiştir. Demek ki, hicret vacip iken kâfirlerin suyunca gidip oturmak doğrudan doğruya küfür değil ise de her halde bir günah ve nefse bir zulümdür. Tefsircilerin açıklamasına göre bu âyet bir yerde dinini yaşama imkanı bulamayan bir adamın oradan göç etmesi gerektiğini göstermektedir. Hz. Peygamber (s.a.v.)'in bir hadisinde sahih olarak şöyle gelmiştir: *"Her kim dini uğruna bir yerden kaçarsa, gittiği bir karış yer de olsa cennete girmeye hak kazanır. Babası İbrahim'in ve peygamberi Muhammed'in yoldaşı olur."* Rivayet olunduğuna göre, bu âyet inince Resulullah (s.a.v.) bunu Mekke müslümanlarına göndermiş, Cündüb b. Damre (r.a.) de oğullarına: "Beni bir şeye yükleyiniz. Çünkü ben ne güçsüzlerden, ne de yolu bilmeyenlerdenim. Allah'a yemin olsun, bu gece Mekke'de yatmam." demişti. Oğulları bunu bir sedyeye koyup Medine'ye gitmek üzere taşıdılar. Çok yaşlı bir zat idi, yolda vefat etti.

"Demek oluyor ki, gerektiğinde hicret de bir tür cihaddır. Kâfirlerin zulmü altında ezilip kalmak ve hak dinin yayılmasına hizmet edememek,

neticede çok kötü bir başkalaşıma neden olabileceğinden az çok gücü varken bundan kaçınmamak nefse bir zulümdür.”

*

İslam’da, **“Mevzubahis olan vatansa …”** türünden bir vatanperestlik (vatana, toprağa tapıcılık) şirki ve putperestliği yoktur. **“Mevzubahis olan Allahu Teala’nın emri ise …”** imanı vardır.. Ancak, asıl konumuz bu olmadığı için bu bahsi geçelim.

İnsanlar, kendi **tercihleri** söz konusu olmadan bir aile ya da milletin (Burada milletten kastımız **ırk**) mensubu olarak dünyaya gelirler. Bunu değiştirebilmeleri mümkün değildir.

Bu yüzden, ailelerinden veya ırklarından dolayı sorumlu tutulamaz ve suçlanamazlar.

Fakat, **değiştirme imkân ve iktidarına** sahip oldukları hususlarda sorumlu olurlar.

Ve bu imkân ve iktidarın büyüklüğü ve derecesi de şahıstan şahısa değişir.

*

Asıl mevzuya gelelim..

İnsanlar bir **partiye veya cemaate** mensup olmak zorunda değildirler. Kendi **hür iradeleri ve tercihleri** ile bir mensubiyet ya da aidiyet ilişkisi kurarlar.

O yüzden, bir parti ya da cemaat **adına** yapılmış açıklamalar, onunla aidiyet ilişkisi içinde olanları bağlar.

Söz konusu **CHP**‘linin **AKP**‘lilere yönelttiği “**dinini unutma, kula tapma ve şirk koşma**” suçlamasına bakalım..

CHP’li şahıs, iddiasını ispat sadedinde AKP’lilerin bazı beyanlarını da sıralıyor.

İlke olarak (**hukuk ilkesi** olarak), herhangi bir sıradan AKP'linin beyanı, diğer AKP'lileri bağlamaz.

Fakat, AKP Genel Merkezi'nin, parti başkanının (**Erdoğan**'ın) ve parti **sözcü**sünün beyanları, partinin **resmî** söylem ve politikaları, üyeleri bağlar. (**Cemaatler** için de aynı durum geçerlidir.)

Sıradan bir partilinin partisi adına dile getirdiği ve Genel Merkez'in **itiraz etmediği** (düzeltmediği) açıklamalar da aynı hükme dahildir. (Mesela **Erdoğan**, zamanın TBMM Başkanı **İsmail Kahraman**'ın laiklik konusundaki sade suya tirit önemsiz bir açıklamasına bile seyirci kalmamış, hemen **laikçi ve Şeriat karşıtı "ayar"**ı basmıştı.)

Parti (ya da cemaat) yönetimi İslam'a göre mahzurlu bir açıklama yaptığında, bir partilinin (ya da cemaat mensubunun), (şayet müminse) söz konusu açıklamaları **onaylamadığını alenen deklare** etmesi, kendisinin farklı düşündüğünü açıklaması gerekir.

Bunu yapmaması durumunda, söz konusu sakıncalı beyanları onaylamış kabul edilir.

Şayet itirazını dile getirebiliyor, muhalefetini hür bir biçimde göstermeye devam edebiliyorsa, partiye olan aidiyet ya da mensubiyetini sürdürmesinden dolayı belki suçlanamayabilir.

Fakat, parti politikalarına **yön verme** konumunda olmadığı, tabiri caizse **sürünün peşinden giden bir koyun** durumunda bulunduğundan, herşeye rağmen parti yönetimine **güç vermeye** devam etmiş olur.

O yüzden hadîs-i şerîfte, ***"Kim bir kavmin (****topluluğun****) karartısını (****kalabalığını****) çoğaltırsa, o, onlardandır***" buyurulmuştur.

Yani vebalden ve sorumluluktan kurtulmak o kadar basit bir iş değildir.

*

Bu dediğimiz, parti (veya cemaat içi) muhalefetin mümkün olması durumuna vabeste..

Genelde bu mümkün olmaz.. Parti üyelerine düşen, **kayıtsız şartsız itaat ve onay**dır (Nitekim İsmail Kahraman da hemen çark etmişti). Bunun sağlanması için de "**sadakat, vefa** vs." türünden yaldızlı laflardan üretilmiş haplar (çağdaş haşhaş türevleri) ile üyeler narkozlanır.

Lidere/şeyhe gassalın (ölü yıkayıcının) elindeki mevta gibi teslim olma bakımından partiler ile cemaatler arasında bir fark, ne yazık ki, yoktur.

Başa dönersek, bir partide (yönetim düzeyinde) **"dinini unutma, kula tapma ve şirk koşma"** durumu ortaya çıkmışsa, üyelerin artık orada bir gün bile durmamaları, oradan derhal **hicret** etmeleri gerekir.

Aksi takdirde söz konusu dinini unutma, kula tapma ve şirk koşma eyleminin (ya da söyleminin) ortağı haline gelmiş olurlar.

ŞAHSİYETLİ İÇ POLİTİKA

Yıllar önceydi..

Ankara'dan bir müsteşar yardımcısı beni arayıp, bir bakanlığın başında olan bir siyasetçi için bilgi notu istemişti.

Söz konusu siyasetçi, **Alevî** vatandaşlarımıza hitap eden bir radyo kanalına davet edilmişti, benden istenen, dinleyici kitlesine uygun konuşma malzemesi hazırlamamdı.

O yıllarda siyasetçiler arasında **"Alevîlik Hz. Ali'yi sevmekse ben de Alevîyim"** demek modaydı.

Hazırladığım bilgi notunda, bu tür ifadeleri kullanmanın yanlış olduğunu söylemiştim.

Birincisi, bunun muhataplarda bir karşılığı yoktu. Yani onlar, **"Sünnîlik Peygamberimiz'in sünnetini sevmekse biz de Sünnîyiz"** demeye tenezzül etmiyorlar, burunlarından kıl aldırmıyorlardı.

İkincisi, bunu siyasî bir taktik, bir aldatma girişimi, bir **takiyye** olarak algılıyorlardı. Bu yaklaşımı **samimi** bulmuyorlardı. Ters tepiyordu.

Dolayısıyla, yapılması gereken, bir şekilde Alevî olduğunu söylemek değil, Sünnîliğini uygun bir dille vurgulamak olmalıydı.

"**Ben Sünnîyim** ama, bu, Alevî kardeşlerimizle kavga etmemizi gerektirmiyor" gibi bir ifade ile söze başlamak en uygunuydu.

Bilgi notunda yazmamış olsam da, bunun daha **şahsiyetli/kişilikli** bir tavır olacağı açıktı.

*

Benzer bir durumu şu **Nazım Hikmet** şiirleri okuma furyasında da görüyoruz.

Malum, Nazım Hikmet, kendi zamanının **Fethullah Gülen**'i kabul edilebilecek bir isim..

Biri **ateist Sovyetler Birliği**'ne kapağı atmıştı, diğeri hristiyan-laik ABD'de..

Ama, kabul etmek gerekiyor ki, Fethullah Gülen Amerikalılar karşısında kendisini Nazım Hikmet kadar alçaltmadı..

1951 yılında çıkarılan **genel af** sayesinde tahliye edilen Nazım Hikmet, bir Sovyet şilebi ile Sovyetler'e kaçmıştı.

Moskova havalimanına indiğinde kendisini karşılayan Rus resmî haber ajansı İnter Tass'a şu demeci verdi:

> "O kadar bahtiyarım ki! Ben bütün hayatımı, idealimi, aşkımı bu muazzam şehre borçluyum. Ben Sovyetler Birliği'nin çocuğuyum. Bugün memleketimin halkı Amerikan Emperyalistlerinin elinde esirdir. Türk Halkı, Amerikan üniforması giydirilerek Kore'ye katil olmaya gönderilmektedir. (…) Stalin benim için çok mühimdir. Gözümün ışığı, fikirlerimin kaynağıdır. **Beni Stalin yarattı**. Her şeyimi ona borçluyum…"

*

Artigercek.com'da Doğan Özgüden "**Nazım'ın anısına çullanan akbabalar…"** başlıklı bir yazı yayınlamış bulunuyor:

> "TÜRKEŞ VE ERDOĞAN'IN NAZIM HİKMET SÖMÜRÜSÜ
>
> Bugünkü yazımda esas üzerinde durmak istediğim konu, Nazım Hikmet'e uygulanan sansür kadar vahim olan, büyük komünist ozanımızın belli

şiirlerinin azılı anti komünist, **ırkçı ve ümmetçi siyaset bezirganları tarafından kendi propagandaları için saygısızca kullanılması**…

Bunun ilk örneği 1960'ın NATO güdümlü darbecisi, **faşist MHP ve Ülkü Ocakları**'nın kurucusu **Alparslan Türkeş**'in 1993 yılındaki parti kongresinde Nazım Hikmet'in Kurtuluş Savaşı Destanı'ndan dizeler okumasıydı.

Bunu, Nazım Hikmet'e saygısından, onun düşüncelerini bir nebze olsun paylaştığından değil, Kürt muhalefetini yok etmeye sağın tek başına gücü yetmediği için, Türk solunun bir kesimini de yedeğe alma hesabıyla yapmıştır.

Nedenini daha sonra medyaya verdiği demeçte açıkça söylemektedir: *"Bölücü gruplar Türkiye'nin birliği ve dirliğini tehdit ediyor. Ben Nazım'dan İstiklal Savaşı ile ilgili bu şiiri okuyarak **Milli Sol**'a mesaj veriyorum, onlarla yakınlaşmaya çalışıyorum. Bu şiir **Milli Sol**'a uzattığımız bir zeytin dalıdır. Milli olan bütün değerleri benimsiyoruz. Nazım'dan şiir okumanın temel sebebi budur."*

Ya Recep Tayyip Erdoğan? O da, son yıllarda Kürt ulusal direnişine, sol harekete, laikliğe ve bilcümle demokrasi güçlerine karşı her türlü baskı ve komployu kullanarak topyekun imha harekâtı yürütürken, denk düştükçe **Nazım Hikmet'in şiirlerini de beyin yıkama aracı olarak kullanmakta** tereddüt etmiyor.

Güneydoğu illerinde Kürt çocukları kendisinin komuta ettiği resmî ve de örtülü kolluk güçleri tarafından katledilirken **Erdoğan geçen 2017'nin 23 Nisan kutlaması sırasında Nazım Hikmet'in Hiroşima katliamı üzerine yazdığı Kız Çocuğu şiirinden dizeler okuma cüretini gösterebilmiştir.**

Orada da kalmamış, **2018'in 11 Şubat'ındaki bir AKP toplantısında Nazım Hikmet'in Güneşi İçenlerin Türküsü'nü, 12 Ağustos'ta Trabzon'daki bir toplantıda Davet şiirini, son olarak da 29 Aralık'ta Cem Karaca'nın bestelemiş olduğu Bana İstanbul'u Anlat şiirini okumuştur.**

Aynı Erdoğan **19 Aralık'ta Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ndeki Kültür Sanat Büyük Ödülleri** töreninde bir yandan "Toplumların kutsallarını, inançlarını küçümseyen, hafife alan yahut ideolojik siparişlere göre köreltmeye çalışan kişinin yaptığı işin adı kültür veya sanat değildir" diye tüm sol ve demokrat sanatçılara saldırırken **"Türkiye'nin ihtiyaç duyduğu" sanatçılar listesinde milliyetçi ve dindar şair ve yazarların arasında Nazım Hikmet'in de adını zikrederek büyük şairimizin adını bir kez daha istismar etmiştir.**

NAZIM'IN ADINI SÖMÜRENİN AKPINAR, GEZEN VE AZİZ'E ETTİKLERİ!

Sözüm ona Nazım Hikmet'e sahip çıkan Tayyip'in gerçek sanatçılara ne denli saygı duyduğu ise son günlerde Metin Akpınar ve Müjdat Gezen'e karşı kişisel saldırılarıyla, onları adliye koridorlarına sürükletmesiyle ayan beyan ortadadır.

Hele tesettürlü bir grubun saldırısına tepki gösteren sanatçı Deniz Çakır'ı doğrudan hedef alması, kendisini sanatçıya saygılı olmaya ve Mozart dinlemeye çağıran Rutkay Aziz'e de "Cumhurbaşkanı'nı Mozart dinlemeye zorlamak faşistliğin dik âlâsıdır" diye saldıran bir despotun Nazım Hikmet'in adını ağzına almaya hakkı var mıdır?

Evet, Alparslan Türkeş, Recep Tayyip Erdoğan ve benzerleri kendi faşizan tutumlarını kamufle etmek için Nazım Hikmet'in anısına çullanan akbabalardır.

Tüm bu iğrençlikleri medyadan izlerken sadece Moskova'da yatan Nazım Hikmet'i değil, Paris'teki Père Lachaise'de yatan Yılmaz Güney'i, Ahmet Kaya'yı düşünüyorum. Külleri hem Atlantik Okyanusu'nun hem de Boğaz'ın sularına savrulan uluslararası ün sahibi bilim adamımız Fahrettin Petek'i düşünüyorum.

Özellikle Nazım Hikmet için onyıllardır dillerden düşürülmeyen Türkiye toprağında "bir çınar ağacının gölgesi" yakınmalarını…

Yüzsüzlükte tavan yapanlar yarın Putin'le anlaşıp Nazım Hikmet'i, Macron'la anlaşıp Yılmaz Güney'i, Ahmet Kaya'yı da Türkiye'ye getirmeye, bunu kendi faşizan uygulamalarını kamufle etmek için kullanmaya kalkabilirler.

Tıpkı bugün **Nazım Hikmet'in şiirlerini alabildiğine kullandıkları** gibi…"

*

Evet, Doğan Özgüden bunları yazmış.

Yazdıklarını okuyunca, aklıma, merhum **Erbakan**'ın **"şahsiyetli dış politika"** sloganı geldi.

Ancak, merhum **şahsiyetli iç politika** bahsine hiç girmezdi.

Yine de, **Atatürk'ün izinde** olduğunu vs. söylemek gibi birşey yapmamıştı.

CHP ile **Atatürkçülük** yarışına girmemişti.

İnönü **Atatürk'ün resimlerini** devlet dairelerinden kaldırttı, paraların, pulların üzerinden çıkarttı vs. dememişti.

Bununla birlikte, sadece bu kadarının **sahsiyetli iç politika** iddiasında bulunmak için yeterli olmadığını düşünmüş olsa gerek ki, böylesi iddialı laflar söylememişti.

Fakat söylemeliydi..

Bir ideal olarak dile getirmeliydi.

*

Halis ve samimi **Nazımcılar**, hiçbir yabancı gücün emrine girmemiş, **Stalin** gibi zalim despotlara yağcılık yapmamış olan şahsiyet abidesi **Necip Fazıl**'ın şiirlerine dönüp bakmaya tenezzül etmiyor.

Bir **İranlı**, benim de bulunduğum bir ortamda, Nazım'ın ülkesinde tanındığını söylemiş, gerçekten büyük bir şair olup olmadığını sormuştu.

"Dili kullanmayı bilen biri, bazı güzel mısraları, başarılı şiirleri var, fakat ideolojik nedenlerle abartılıyor; çok büyütülecek, önemsenecek bir kalitesi yok" demiştim.

Mesela Erdoğan'ın okuduğu o İstanbul konulu şiir.. İş yok.

Fakat sorun sadece boncuğa elmas muamelesi yapılması değil..

Mesele, şahsiyetli iç politika meselesi..

“MÜSLÜMANLIK BUYSA BEN MÜSLÜMAN DEĞİLİM”MİŞ

2023 seçimleri öncesinde, **Meral Akşener**‘in CHP’yle ittifak konusunda temel şartının HDP’ye karşı konulacak tavır olduğu konuşuluyor.

Yani Akşener’in böyle bir kırmızı çizgisi vardı.

Peki **Saadet Partisi**, CHP’ye bu İstanbul Sözleşmesi gibi mevzularda tavır koyar mı?

“Bizim de kırmızı çizgilerimiz var, bu yüzden AK Parti’ye tepki gösteriyoruz, birisi İstanbul Sözleşmesi faciası” der mi?

Diyor muydu?

*

Bugünkü Saadet Partisi’nin, bir zamanların **MSP**‘si ile fazla bir alâkası kalmamış gibi görünüyor.

Bunda, bazı duayen isimlerin de rolü oldu.

Bir **Oğuzhan Asiltürk**‘ün neye hizmet ettiği belli değildi.. **Ergenekon davası davası** sırasında 28 Şubatçıların avukatı gibi meydana inmekten kaçınmadı.

O süreçte birtakım kumpaslar da rol oynamış olsa bile, **28 Şubatçıları**n birden bire tövbekâr olup eski **“İrticanın başı her halükârda ezilecektir, tanklarımız yürümeye hazırdır, gerekirse şu kadar kişi öldürülür”** demekten vazgeçmiş olduklarına inanmak için su katılmamış bir aptal olmak gerekiyor.

Ne yazık ki, bir başka “eski” isim, Saadet’in eski genel başkanı **Karamollaoğlu** da Asiltürk’ü fazla aratmıyordu. “**Müslümanım, İslamcı değilim**” şeklindeki zırvayı seslendirebilmişti.

Laikler "**Laikim, laikçi değilim, laikçilik bir ideolojidir**, o yüzden de kötüdür" demiyor, demeye tenezzül etmiyor.

Türkçü, "**Türk'üm, Türkçü değilim, milliyetçi hiç değilim; Türkçülük, milliyetçilik birer ideolojidir, bunlara karşıyım**" diye konuşmuyor.

"**Ben sanat icracısıyım, sanatçı değilim, sanatçılık ideolojidir**" zekâ düzeyindeki bir IQ ile yapılan siyasetten bu millete ne hayır gelir, bilmiyorum.

*

Karamollaoğlu'nun vecizeleri arasında şunlar da yer alıyordu:

> "İnsanlar, kendilerini Müslüman olarak tanıtanların, İslam'ın özünü teşkil eden ahlâki değerlerden yoksun kalmalarını bir tehdit olarak görmeye başladılar. **'Müslümanlık buysa ben Müslüman değilim' diyen insanlar çıkmaya başladı.** Hem yalan söyleyecek hem denetlenmeyecek hem kamu malına zarar verecek. Yolsuzluğu, israfı, rüşveti kural haline getirecek nerdeyse. Fakirin garibanın derdiyle dertlenmeyecek. Adalet umurunda bile olmayacak, ondan sonra da diyecek ki 'Ben Müslüman'ım, İslam'ı ihya etmek istiyorum.' Yok ya! Böyle Müslümanlık olmaz. Müslümanlık, önce bu kaidelere uymakla olur."

"Müslümanlık buysa ben müslüman değilim" diyen insanlar çıkmaya başlamışmış..

Niye bu geri zekâlıların avukatlığını yapıyorsun?

Peki, birtakım zulümlere bakarak "**Atatürkçülük buysa ben Atatürkçü değilim**" diyen kaç Atatürkçü var?

"Türklük buysa ben Türk değilim" diyen kaç Türkçü-milliyetçi var?

"Vatanseverlik buysa ben vatansever değilim" demeye cesaret eden var mı?

“Laiklik buysa, ben laik değilim” diyeni duydunuz mu?

Güçleri İslam’a yetiyor. İslam söz konusu olunca dilleri çok uzun, pabuç gibi. Cesaretleri yerinde, mangalda kül bırakmıyorlar.

*

Böylesi geri zekâlıların **‘Müslümanlık buysa ben müslüman değilim’** demeleri şaşılacak birşey değil.

Çünkü bunların dili, **“İslam Allah’ın kitabındaki hükümlerdir, Resulü’nün sünnetidir”** demeye varmıyor. *“İslam falanca kişinin şiirlerindeki hümanizmdir, filancanın deyişlerindeki hoşgörüdür, insan sevgisidir; falanca liderimizin, reisimizin, ağamızın paşamızın paraladığı edebiyattır”* diye düşünüyorlar.

Birilerinden menfaatlendikçe, onların hatırına müslümanlar.. Menfaat gidince de gelsin “Bunun yaptığı müslümanlıksa ben müslüman değilim” çemkirmeleri..

O müslümanlığını beğenmediğin kişi de, sen de, bu dünyada müslümanlık imtihanında değil misiniz? Onun yaptığı müslümanlık değilse niye sen gerçek müslümanlığı söz ve davranışınla gösterip ona örnek olmuyorsun?

Müslümanlığı onun babasının tapulu arazisi mi sanıyorsun?

Yoksa, derdin müslüman olmadığını bir şekilde ilan etmek de, bunun için şunu bunu mu **bahane** ediyorsun?

Yoksa ne?

Sen kimin kulusun, Allahu Teala’nın mı, Tayyib’in mi? Seni kimin yarattığına inanıyorsun?

“Tayyib’den, AK Parti’den bize ne, onların sevabı günahı bizi bağlamaz; biz ***Kur’an*** ve Sünnet’i biliriz” niye diyemiyorsun?

ÇANLAR HRİSTİYANLAR İÇİN ÇALAR

28 Şubat sürecinin meyvelerini verdiği yıllar..

1990'lı yılların sonu, 2000'lerin başı..

Görüştüğüm insanlara, **gelecekle ilgili tahminlerimi** anlatıyordum.

Türkiye'deki İslâmî hareketin bir **tükeniş** yaşadığını, kendisini İslamî hareket olarak görmeye ve adlandırmaya bile cesaretinin kalmadığını vurguluyordum.

Temel ilke ve iddialarından vazgeçmeye başladığını, "İslâmî bir düzen" idealinin, yerini artık, "mevcut **laik düzende** insan hak ve hürriyetlerini elde ederek varlığını sürdürme" hedefine bırakmış olduğunu söylüyordum.

Batılılar'ın, bundan sonraki süreçte, bu **"ehlileştirilmiş" müslümanları tekrar radikalleştirmemek için, askerleri desteklemeyi bırakacaklarını** tahmin ettiğimi ifade ediyordum.

Çünkü, **Türkiye'de askerlerin sahip olduğu ayrıcalıklı konum**, Batılılar'ın, *kendisini İslâm Dünyası'nın lideri, temsilcisi, hâmisi ve koruyucusu gören* ***bir nizamın, bir İslam devletinin*** bu topraklarda tekrar kurulmasını istememelerinden kaynaklanıyordu.

*

Bana göre, Batılılar, siyasî dehasıyla tanınan Almanya Başbakanı **Bismarck**'ın politikasını uyguluyorlardı.

Bugünkü Almanya'nın mimarı olan Alman Şansölyesi Bismarck, 1864 yılında Avusturya'yı **yanına alıp** Danimarka'ya savaş açmış, ondan kopardığı Schleswig'i

topraklarına katmış, Holstein'ı ise, **hizmetinin karşılığı** olarak Avusturya'ya bırakmıştı.

Ancak, Avusturya'nın yardımıyla Danimarka'yı ezmiş olan Bismarck'ın önündeki **yeni hedef şimdi bizzat Avusturya**'ydı.

Bir yıl sonra, önce **Fransa ve Rusya'nın tarafsızlığını** sağlamış, sonra da Avusturya'nın eline bıraktığı Holstein'ı işgal etmişti.

Ertesi yıl, yani 1866'da Sadowa'da Avusturya ordusunu yenilgiye uğrattığı zaman, hiçbir direnci kalmayan Avusturya'nın başkenti Viyana'yı işgal etmesini isteyen **generallerinin talebini geri çevirmiş**, gelecekle ilgili planları için bu devletle **anlaşma** yolunu seçmişti.

Nitekim, 1870'te bu defa **Avusturya ve Rusya'nın tarafsızlığını** sağlayarak **Fransa** üzerine yürümüş, 1871'de bu devletin elinden hem Alsace ve Lorraine bölgelerini almış, hem de ona savaş tazminatı ödettirmişti.

Bana öyle geliyordu ki, Bismarck politikası izleyen **Batılılar**, Türkiye'de **askerler** eliyle İslâmî kesimi "terbiye" ettikten sonra, bu defa **onların yardımı**yla **askerlere ders** vermeye başlayacaklardı.

*

Bu tür **"strateji" ve politikalar** ne Bismarck'ın tekelinde ne de Batılılar'ın..

Batılılar'dan ve onların **yeni** işbirlikçisi **The Cemaat**'ten darbe yiyen "**eski/kadim işbirlikçiler**", ona karşı, "baş düşman olarak görüp ezdikleri Erbakan"ın yetiştirmesi Erdoğan'la işbirliği yaptılar.

Erdoğan'dan bunun ardından bekledikleri ise, "**laikliğe biat** etmeyen", derin devletin ve **MİT'in doğrudan güdümü**ne girmeyen, **İslamî idealleri savunma**ya devam eden bütün "dindar/dinci" yapıları bir şekilde ezmesiydi..

2000'li yılların başlarının aksine "dış desteği"ni yitirmiş, hatta onlarla ters düşmüş olan Erdoğan'ın, içeride de "zinde güçler"in gazabına uğramamak için, kendisinden bekleneni yapmak istediği anlaşılıyordu.

Alparslan Kuytul'un "ibret-i âlem" hali malum.. Bu, onun gibi hareket etmeyi düşünecek olan cemaat/grup liderlerini sessizce yutkunma moduna geçirmeye yetip de artacak bir **ders**..

Nurettin Yıldız gibi "grup lideri" isimler ise, **laikçiler**in hoşuna gitmeyen İslamî hükümleri **söylemeye** bile cesaret edemez hale geldiler. Nerde kaldı ki **İslamî bir düzen** hayali kursunlar!

*

28 Şubat Süreci'nde Erdoğan'ın, **Erbakan**'ı siyasî yasaklı yapmakla yetinmeyip, başında bulunduğu siyasî hareketi de (MSP-Refah-Fazilet çizgisini de) bitirmek isteyen dış güçler ile onların içerideki işbirlikçileri tarafından desteklendiği, önünün açıldığı bir sır değil.

Erdoğan, iktidar olmasını bu iç ve dış desteğe, ve onlar tarafından **Erbakan**'ın elinin ayağının bağlanmasına, kolunun kanadının kırılmasına, kendisine "oyun alanı" açılmasına borçluydu.

Bununla birlikte, onun bu destekten yararlanarak kitlelerin oyunu alma becerisini gösterecek bir **siyasî tecrübe, dinamizm, enerji, motivasyon, gayret ve yeteneğe** sahip olduğu kesindi.

Erdoğan, beklenenin üstünde bir performans gösterdi, **Numan Kurtulmuş** ve **Süleyman Soylu** gibi kendisine rakip ya da alternatif olabilecek isimleri bile yanına çekmeyi ve onlardan faydalanmayı (kullanmayı demeyelim) bildi.

*

Ancak, iktidar olmasının zeminini hazırlayan **dış ve iç güçler**le olan ilişkilerindeki "**denge**", bir zaman sonra bozuldu.

Çünkü, başlangıçta kurulan ortaklık ya da işbirliği sırasında herkesin kendisine göre bir gelecek hesabı ve beklentisi vardı, ve bunlar arasındaki **uyumsuzluk** bir zaman sonra halının altına süpürülemez ya da sümen altına itilemez hale geldi, gün yüzüne çıktı.

Böylece, Erdoğan ile müttefikleri arasındaki işbirliği bozuldu.

Erdoğan'ın, bırakın Süleyman Soylu ve Numan Kurtulmuş örneklerinde olduğu gibi haricî rakiplerini bertaraf etmeyi, kendi yanında yöresindeki **Ali Babacan** ve **Ahmet Davutoğlu** gibi eski yakın adamlarıyla bile başedemediği, onları etkisizleştiremediği, durduramadığı görüldü.

Çünkü, bir zamanlar Erdoğan'ı **Erbakan düşmanlığı** icabı destekleyen dış ve iç çevreler, artık desteklerinin yönünü Erdoğan karşıtlarına çevirmiş durumdalardı.

Dış çevrelerin adamı denilebilecek isim, Babacan'dı..

Davutoğlu ise, **MİT'in has adamı** kabul edilebilirdi.. Onlarla çok iyi anlaştığı ya da anlaşabildiği de, **2014 yılının Mart ayında** şu malum "güvenli oda"da sarfedilen "Süleyman Şah türbeli" ses kaydı ile ortaya çıkmıştı.

Şu açık.. Erdoğan'ı Erbakan'a karşı destekleyen **MİT**, Davutoğlu gibi isimlere karşı desteklemedi.

*

Hatta, **Kılıçdaroğlu**'na karşı bile desteklemedi. Kılıçdaroğlu'nun geçmişteki iddiaları doğru kabul edilirse ortada şöyle bir durum var: Erdoğan **CHP**'ye karşı MİT'i ne zaman kullanmak istese, yapılan planlar (görevlendirilen kişilerin isimlerine kadar) Kılıçdaroğlu'na bir şekilde haber verildi.

(Anadolu tabiriyle, “Ben Kılıçdaroğlu’nun yalancısıyım”. Erdoğan’ın Kılıçdaroğlu’nu mahkemeye verip, “Partinle uğraşmak için görevlendirilmiş MİT’çilerin isimlerini bile bildiğini iddia ediyorsun, o zaman o isimleri açıkla da senin aleyhinde dava açsınlar” demesini beklerdim. Demedi.)

Demek ki, Erdoğan doğruyu söylüyorduysa, MİT’i siyasî rakiplerine karşı kullanması söz konusu değildi.

Buna karşılık Kılıçdaroğlu doğruyu söylüyorduysa, MİT’çiler, kendilerini kullandırmamak için gereken “sızdırma”yı yapıyorlardı.

SEN BU TARLAYA ARPA EKTİN, BUĞDAY BİÇEMEZSİN

Ahmet Taşgetiren, bir ara "küçük" bir adam (Cem Küçük) eliyle aşağılanmış, ağır hakaretlere maruz bırakılmıştı.

Bu küçük adamın, küçük tetikçinin kimlerden emir ya da cesaret aldığını tahmin etmek zor değil.

Birileri, maşa varken ellerini yakmamak için bu tür tetikçileri kullanmayı işlevsel buluyorlar.

Böylece, sözde ağızlarını bozmamış, efendiliklerini sürdürmüş oluyorlar.

*

Ahmet Taşgetiren'in suçu neydi?

Bana göre, suçu büyük.. Yanlışa senelerdir bile bile destek oldu..

Tecahül-i arifane sanatı yaptı.. Yanlışın yanlış olduğunu anlamıyormuş gibi davrandı.

Hakkı ve doğruyu söyleyenlere suizanda, batılı diline pelesenk edenlere ise hüsnüzanda bulundu.

Hakkın batıla karıştırılmasına ve böylece batılın revaçta tutulmasına seyirci kaldı. Hatta destekledi.

Onu aşağılayanlara göre ise, yanlışa "kayıtsız şartsız" tam teslim olmadı.. Ara sıra mırın kırın etti.. Halbuki, tam teslim olmalı, mutlak itaat sergilemeli, mırın kırın etmemeliydi.

Yukardan gelen işarete göre hemen çark etme esnekliğini gösterebilmeli, "Ne oluyoruz? Dün şöyleydi, bugün böyle? Kafam karıştı" dememeliydi.

Yukarıdan gelen emirlere gökten gelmiş vahiy muamelesi yapmalıydı. "Tabiî ki sizinleyim ama…"lı cümleler kurmamalıydı.

*

2003 yılında, Ahmet Taşgetiren'in de aralarında bulunduğu ***Yeni Şafak*** yazarlarına topluca e-mailler göndererek onlara bazı uyarılarda bulunmuştuk.

Anlamadılar.. Tepkileri çok çirkin oldu.

Doğruya doğru, eğriye eğri demek işlerine gelmedi.

Sonra ektiklerini biçtiler. Çünkü, onların o günkü "teslimiyetçi", hakkı ve hakikati umursamayan tavrı sonlarını hazırladı.

*

2003 yılında ***Yeni Şafak*** yazarlarına gönderdiğimiz mesajlardan birinde şu ifadeler de yer alıyordu:

> "Komplo teorisine prim vermemenin ancak iki açıklaması olabilir: Birincisi, komplo teorisi karşıtının siyasetin doğasını anlayamayacak kadar saf olması. İkincisi ise, komplo teorisi karşıtının komplonun bir parçası olması, komployu gizlemek için çaba sarf etmesi.
>
> "Siyasetin doğasında komplo vardır. En azından Batılı bakış açısından bu böyledir. Maurice Duverger, "***Politikaya Giriş***" adlı eserinde siyaseti bir **çıkar mücadelesi** olarak tasvir eder ve "**yönetenlerin kendi imtiyazlarını meşru gösterecek ideolojiler üreterek" çıkarlarını garanti altına aldıklarını**, o ideolojilerin birer "**kamuflaj**"dan ibaret olduğunu ifade eder.

“Kamuflajın kendisi bizzat bir komplodur.

“Öte yandan, biliyoruz ki, “harp hiledir”.

“Savaş siyasetin (diplomasinin) başka araçlarla sürdürülmesidir” diyen Clausewitz’e Batılılar’ın verdiği önem göz önüne alınırsa, onların siyaseti de hile olarak gördükleri sonucuna varmak gerekir. Ve böyledir de.

“Biz müslümanlar ise, normal durumlarda hilenin, yapana zarar vereceğini biliriz. Fatır Suresi’nde “kötü hilenin yapana zarar vereceği” belirtilir. Bazı mealler bunu “Kim bir kuyu kazarsa kendisi düşer” şeklinde veriyorlar. Ayetin devamında, Allah’ın sünnetinde bir değişiklik olmayacağı vurgulanıyor.

“Bu yüzden de, genellikle komplolar ters teper ve istenilen sonuç, alınan sonuçtan farklı olur. **Akparti olayının da böyle ortaya çıktığını sanıyorum. Bana kalırsa, “derin şahsiyet”in amacı, Recep Tayyip Erdoğan’ı mağdur ve mazlum hale getirip daha fazla ilgi odağı yapmak, bu arada belediye başkanlığı seçeneğini de yok ederek onu farklı bir kulvara itmekti.** O içeri girince, “**derin şahsiyet**”in içimizdeki adamları en vefalı dostları olarak ona sahip çıktılar ve yönlendirdiler. “**Operadaki hayalet**” de, iki taraf arasındaki köprülerin atılması rolünü üstlendi, amacına ulaşınca sustu. “Derin şahsiyet”in gayesi, **RP kitlesini Akparti eliyle demokratlaştırmak ve laikleştirmek, rejimin istediği çizgiye çekmek**ti. Bu yeni söylem taktik icabı ortaya sürülse bile bir şey değişmeyecekti. Çünkü, İhsan Fazlıoğlu’nun geçenlerde bir yerde rastladığım ifadesiyle, “Taktik bir yalan cahiller elinde önce stratejik yalana, sonra hakikate dönüşür”….

AK PARTİ LAİKÇİLİĞİNİN VE "MÜSLÜMANLARI LAİKLEŞTİRME" "HİZMET"İNİN TARİHİNDEN BİR KESİT

Genel yayın yönetmenliğini Prof. Dr. **Yasin Aktay**'ın yaptığı ***Stratejik Düşünce*** adlı derginin Ocak 2013 tarihli sayısında zamanın dışişleri bakanı Prof. Dr. Ahmet Davutoğlu'nun bir konferansının metni yer alıyordu.

Konferans, 27 Aralık 2012 tarihinde gerçekleştirilmişti.

O günlerde Davutoğlu, AK Parti'nin "**superman**" kabul ettiği bir isimdi..

Dışişleri bakanıydı, istikbal vaad ediyordu, ve gelecekte başbakan olacağını kendisi de dahil kimse bilmese de, hemen herkes onu Türk siyasetinin parlak beyinlerinden biri kabul ediyordu.

Ancak, konferansta ortaya atmış olduğu fikirlere bakıldığında, onun, **"batılılaşma" ideolojisi bestesini** yerli-milli kabul edilen enstrümanlarla aranje etmeye ve "içselleştirme"ye çalıştığını kabul etmek gerekiyordu.

*

Davutoğlu söz konusu "stratejik" derinlikteki konferansında şöyle demiş bulunuyordu:

> "[Siyasal gelişmelere] Bir analiz içinde bakmak lazım ve **ilkesel tutarlılık** içinde bakmak lazım. Hatta bazen devlet adamları daha **pragmatik** olabilirler. Entelektüellerin devlet adamlarını daha **idealist** olmaya zorlamaları lazım. Şu veya bu gerekçeyle **daha realist** bir politikaya yönelebiliriz. Ama entelektüel camianın, o tarihî akış ve **ilkesel duruş** noktasında bizi uyarması lazım."

Dışişleri Bakanı, bunları söyledikten sonra, kendilerine sadece **hata arama** dürtüsüyle yaklaşıldığını, son iki yıldır karşılaştıkları eleştirilerde, sözü edilen türden bir **ilkesel duruş**un mevcut olmadığını belirtiyordu.

Ancak, genelde siyasal iktidardan daha fazla **pragmatik ve realist** olan, neredeyse hiçbir **ideal ve ilke kaygısına** sahip bulunmayan Türk "entel"lerinde **ilkesel duruş** aramanın, kaplumbağalardan yarış atı olmalarını istemek gibi bir ham hayale karşılık geldiğini anlayamamış gibiydi.

Bununla birlikte, Davutoğlu'nun sözlerinden, **pragmatik ve realist** hareket ettiklerine, ideal yoksunluğuyla malul bulunduklarına dair bir **vicdan muhasebesi** içinde olduğu çıkarımı da yapılabilirdi.

*

Sözünü ettiğimiz konuşmasında yer alan başka ifadeleri, gerçekten de bir "**ideal krizi**" yaşadıklarını gösteriyordu.

Mesela şöyle diyordu:

> "Tunus'taki sıradan bir genç, Mısır'daki sırada bir genç, şimdi Suriye'deki sıradan bir genç niye ayağa kalktı? Şu **diktatör** gitsin de, bu diktatör gelsin diye mi ayağa kalktı? Şu **mezhebî** grup gitsin de, bu **mezhebî** grup gelsin diye mi ayağa kalktı? Şu **dinî** gruba karşı, şu **dinî grubun totaliter sistemini** kuralım diye mi ayaklandı? Hayır, istedikleri, talep ettikleri şey, çok basit, **anlaşılır ve insanlık onuruna yakışan** şeylerdi."

Davutoğlu'nun bu lafları, **kavramsal çerçeve** *(conceptual framework)* açısından, **onursuz "onur yürüyüşü"** düzenleyen LGBT'cilerin entelektüel "derin"liğiyle paralellik gösteriyordu.

"Entel"lik düzeyi bakımından aynıydı.

Bu “derinlik” düzeyi, pratikte, **“Bir hayata çattık ki. hayata kurmuş pusu”** dedirtecek şekilde, bütün yüce ve değerli idealleri süslü laflardan imal edilmiş kör bıçaklarla boğazlama **ideal**ine karşılık geliyordu.

*

Çünkü, Davutoğlu’nun bu lafları ne **ilkesel ve idealist** bir nitelikteydi, ne de gerçek anlamda entelektüel bir derinliğe (hikmete, hakîmane düşünceye) dayanıyordu.

Herşeyden önce, birtakım ön kabuller ya da zımnî varsayımlar üzerine kurulu basmakalıp ve ezbere yargılardan, içi boş sloganlardan ibaretti.

Buna göre, birincisi, Suriye halkının herhangi bir **dinî talebi yok**tu.

İkincisi, varsayımsal olarak, siyasal düzeyde, **din ile totalitarizm** aynı şeydi. Davutoğlu’nun “ezber”i çerçevesinde totalitarizm, dinî sistemin ayrılmaz bir özelliği oluyordu.

Üçüncüsü, ***dinî talepler* anlaşılır ve insanlık onuruna yakışan** şeyler olmaktan çıkıyor, onursuzluk haline geliyordu.

Dördüncüsü, *anlaşılır ve insanlık onuruna yakışan şeyler,* **dinî** nitelik taşımamak zorundaydılar.

Davutoğlu’nun lafları, “anlaşılır” **dil ve mantık kuralları** çerçevesinde bunlardan başka bir anlam taşımıyordu.

*.

Halbuki, **şöyle birşey demesi, hem daha idealistçe, hem de daha realist ve gerçeğe uygun olurdu**:

“Mısır’daki sıradan bir genç, şimdi Suriye’deki sıradan bir genç niye ayağa kalktı? Şu **laik diktatör** gitsin de, bir başka laik diktatör gelsin diye mi ayağa kalktı? Şu

mezhebî grup gitsin de, **laiklik** gelsin diye mi ayağa kalktı? Rusya ve İran'a karşı **ABD'nin laik totaliter sistemi**ni kuralım diye mi ayaklandı? Hayır, istedikleri, talep ettikleri şey, çok basit, anlaşılır ve **insanlık onuruna yakışan** şeylerdi. Onlar, **müslümanca** yaşayabilmek, Hama'da şurada burada **katliama tâbi tutulmamak**, inançlarından dolayı **sürgüne gitmemek, hapishanelerde işkencelere katlanmak zorunda kalmamak** istiyorlardı."

Davutoğlu böyle söyleseydi, tam da **vakıayı**/gerçekliği dile getirmiş olurdu.

Ama öyle yapmamıştı.

Şu veya bu ***dinî* grubun** totaliter sistemi gelmesindi, onun İslam dünyası için temennisi ve onda görmekten mutlu olacağı şey buydu..

Peki **ne** gelsindi?..

Davutoğlu'nun sözlerinde bu babda **müşahhas**, elle tutulur hiçbir şey yoktu..

*

Suriye'ye gelebilecek tek dinî sistemin ne olabileceği malumdu: **İslam**..

Allah'ın kulları için seçtiği din, AK Parti ideoloğu Davutoğlu'nun türrehatı çerçevesinde totalitarizme karşılık geliyordu..

Konuşmasındaki bir başka sorunlu alanı, bizzat **ilke anlayışı** ve "**halk"** vurgusu oluşturuyordu.

Onda **hak** kavramı yoktu, **halk** vardı.

Şöyle konuşmuştu:

> "Ben Esed'le son yaptığımız görüşmede üzerinde mutabık kaldığımız 14 maddelik bir plan vardı. Orada şunu çok açık bir şekilde kendisine iletmiştim; "Geçmişte birçok ülke size baskı yaparken, biz sizin yanınızda

yer aldık. İzolasyonlara karşı yanınızda olduk ve yine baskı olursa yine yanınızda oluruz. Geçmişte o ülkelerle karşı karşıya kaldığınızda komşunuz olarak yanınızda olan bizler, eğer bir gün siz şunu derseniz, **halk**la karşı karşıya gelip '**Ya halkı seçin ya da bizi seçin**' diye bir tercih sunarsanız, bir dakika bile tereddüt etmez, Suriye halkını seçeriz. Çünkü **liderler** geçicidir, **halklar** bakidir."

Davutoğlu, halkların da liderler kadar geçici olduğunu idrak edememiş bir insan gibi konuşuyordu..

Şunu anlayamıyordu, bir liderin gidip diğerinin gelmesi gibi, bir nesil gider, bir başkası gelirdi.

Nehir aynı nehirmiş gibi görünse de, su hiçbir zaman aynı su olmazdı.

Halk, **soyut** bir kavramdı, müşahhas olarak düşünüldüğünde, halkı oluşturan her bir **birey**in, **geçicilik ve kalıcılık** bakımından lidere bir üstünlüğü yoktu.

Halkı seçmek ve tutmak değil, **hakkı** seçmek ve tutmak önemliydi.

*

Suriye'de o sırada halkın haklı olması, her durumda halkın haklı olmasını ve **halktan yana** olmanın bir **ilke** olarak savunulmasını gerektirmezdi.

Bazen yabancı güçler, ülke içinde **beşinci kol** faaliyetleri ile halkı yanıltabilirlerdi.

Hatta halkı isyana sevkedebilirlerdi.

Mesela **Sultan Abdülhamid** böylesi bir bahtsızlığı yaşamıştı.

Sultan Abdülhamid'i geçtik, **Hz. Osman** gibi halkın karşısına asker dikmeyen, modern tabirle tankının namlusunu halka çevirmeyen (halkı ordusunun oklarına

hedef yapmayan) bir zatı bile “halk”, evine kadar girerek taciz etmiş, hatta öldürmüştü.

Onun merhametini ona karşı kullanmışlardı.

Hz. İbrahim‘in (a.s.) halkının karşısında tek başına kalması, **Peygamber Efendimiz** s.a.s.’in **Mekke halkı**nın çoğunluğu tarafından dışlanması, bir kusur değildi.

Mekke’de Resulullah s.a.s.’in karşısında Ebu Cehil’in, Mekke’de Hz. Musa a.s.’ın karşısında Firavun’un halk desteğini arkalarına almış olmalarının bir kıymeti yoktu.

Hitler‘in ardındaki muazzam halk desteğine zerre kadar bir kıymet atfedilemezdi.

Haklıdan yana olmak, **ilkesel** bir duruştu. **Halk**tan yana olmak ise, saf ve yalın bir **pragmatizm**di.

Faydacılık ve menfaatperestlikti.

Oportünizmdi, fırsatçılıktı.

*

Ve, AK Parti’nin “parlak” ismi Davutoğlu, bunu anlayamamıştı, ya da anlamazlıktan geliyordu.

Tıpkı diğer AK Parti ileri gelenleri gibi.

İSTANBUL SÖZLEŞMESİ'NİN KADROLU VE SÖZLEŞMELİ AVUKATLARI

Abdurrahman Dilipak'ın **MİT'le ilişki** bağlamında öteden beri dedikodusunun yapıldığı bilinmeyen birşey değil.

Hayatındaki bazı mutlu **tesadüfler** (özellikle FETÖ'cüler tarafından) **karîne** gibi gösteriliyordu: **28 Şubat'ın "pim"ini çeken Kudüs Gecesi**'nin organizatörlerinden olduğu halde bedel ödememiş olması, **Mavi Marmara gemisine** hastalık nedeniyle son anda binemeyişi gibi..

Millî Görüş cenahı da bu tür imalarda bulunmuyor değillerdi.

Bir zaman sonra, **İstanbul Sözleşmesi** çerçevesinde Erdoğancılar tarafından aynı türden suçlamaların konusu yapıldı.

*

Mesela **Cübbeli** (Z)Ahmet..

Odatv'nin naklettiğine göre, şunları söylemiş:

> "Ayasofya'nın açılması nedeniyle Cumhur İttifâkı'nın yaptığı hizmetin bütün dünya Müslümanları nezdinde sevinçle karşılanması ve bu vesileyle **halkın tekrar Cumhur İttifâkı'na desteğinin artması** bâzılarını tedirgin ettiği için kimileri **hadlerini aşan beyanlar**da bulunarak bâzı konularda konularda **ortalığı karıştırmak ve fitne çıkartmak** istemektedir. Bundan dolayı **îtidalli hareket** ederek ifsâdımızın ıslâhımızı geçmemesine dikkat etmemiz gerekir ve **kötü niyetle** millî ve mânevî dâvâlara zarar vermek için plan yapanlara âlet olmamak îcâb eder.

> “Bizim İstanbul Sözleşmesi’ne karşı olduğumuz yıllardır yaptığımız konuşmalarla sâbittir. Zâten yıllardır bizim İslâm’a muhâlif konulardaki beyanlarımız sizler tarafından dikkatle tâkip edilmektedir, ama **bu güne kadar İslâm’a ters düşen birçok konuda çıtı çıkmayıp şimdi Ayasofya’nın açılmasıyla oluşan olumlu havayı dağıtmak için** bâzı merkezlerin çaba gösterdiği müşâhede edilmektedir.
>
> **“Bu zamana kadar şer’-i şerîfe uymayan bunca hüküm hakkında hiçbir yorum yapmayıp** da Ayasofya’nın açılışından sonra **gündem değiştirmek** için bu konuyu **köpürten** kimselerin iyi niyetli olduğunu düşünmek de herhalde safdillik olur.”

*

Peki bu konuyu kimler “köpürtüyor”du?

İlk akla gelenler **Abdurrahman Dilipak, Yusuf Kaplan, Ergün Yıldırım** ve de ***Millî Gazete*** yazarları.. (Belki ***Yeni Asya***cılar da yazıyordur, bilmiyorum.)

İmdi, bu isimlerin “bu zamana kadar” **şer’-i şerîfe uymayan bunca hüküm hakkında hiçbir yorum yapmadıklarını** söylemek mümkün müdür?

Değildir.

Ha, **Doğu Perinçek** cenahı için bu söylenebilir, fakat onlar da, İstanbul Sözleşmesi’ne **Şeriat** namına karşı çıkmıyorlar, söylediklerine göre dertleri **anti-emperyalizm**, millilik/yerlilik vs..

*

Cübbeli Ciddiyetsiz gibi konuşan bir başka isim **Süleyman Özışık**’tı..

Odatv onu da atlamamış.. Yazısından alıntılar yapmış:

"Yazılan yazıları, kullanılan cümleleri, okuyorum. Bakıyorum ki **yok, dert İstanbul Sözleşmesi falan değil.** Birileri İstanbul Sözleşmesi üzerinden **sanki başka şeylerin hesabını** görmeye çalışıyor.

…, nice zamandır savaş ilan ettiğiniz, bitirmeye çalıştığınız KADEM üzerinden Erdoğan'a vurmak da neyin nesi? KADEM'e vuracağım diye **AK Partili kadınların neredeyse tamamını "fahişe"ye benzetmek** de neyin nesi?

Nedir, ne anlatmaya çalışıyorsunuz?

AK Partili kadınlar fahişe ise onların fahişeliğine göz yuman kimdir?

Açık açık söyleyin de bunu biz de bilelim olmaz mı? …

Barolar Allah'a, Peygamber'e, ***Kur'ân***'ın ayetlerine hakaret ederken tepkisiz kalacaksınız. CHP'liler camilerde müzik çaldırırken "Sultanahmet'i de müzeye çevirelim" önerisinde bulunurken ve sala okuyan imamlara, müezzinlere saldırırken sessiz kalacaksınız. CHP'nin desteklediği her türlü sapıklığa ve sapkınlığa ses etmeyeceksiniz.

Ama bulduğunuz ilk fırsatta Erdoğan'a İstanbul Sözleşmesi üzerinden başka hesaplar yaparak saldıracaksınız?"

*

Abdurrahman Dilipak, "fahişe" derken AK Partili kadınları kastetmediğini söyledi.

Şahsen ben de öyle anlamadım.

Sözleri şöyle:

> “AK Parti içindeki AKP’liler, FETÖ’nün zihniyet ikizi gibi davranıyorlar. Hem uluslararası fonlarla destekleniyorlar hem de kamu fonlarını kullanıyorlar. Malum “Yeşil Sermaye” de bunlara sponsor olabiliyor. Koç kadar, Sabancı kadar, Eczacıbaşı kadar bizim “Yeşil sermaye” davasına sadakat gösterip, bu fahişelere ve onların türevlerine karşı seslerini yükseltebilecekler mi? Konfeksiyoncu, gıda zinciri, finans kuruluşu, ses ver Türkiye! Ne bekliyorsunuz!”

Bununla birlikte, bu sözlerin, **anlam karışıklığına ve dolayısıyla istismara açık** olduğu da ortada. Ayrıca, **Akpartili olmayıp** da İstanbul Sözleşmesi’ne destek veren herkes için **“fahişe ve türevleri”** nitelendirmesi yapılamaz.

Dolayısıyla, Abdurrahman Dilipak’ın hem yanlış anlamaya meydan verdiği, hem de aşırı bir genelleme yaptığı için **özür dilemesi** uygun olurdu. Bunu yapmaması ikinci bir hata..

*

Evet, **Cübbeli** Felaket ve **Süleyman Özışık** gibi isimler (ve de onlar gibi düşünenler), **Abdurrahman Dilipak**‘a (ve dolayısıyla **Yusuf Kaplan** gibi yazar çizerlere) **art niyet** ya da kötü niyet atfediyor, olayı, AK Parti’nin itibarsızlaştırılması bağlamında geliştirilmiş bir **komplo** olarak görüyorlar.

Yani olayı izah tarzları ve yaklaşım biçimleri bir **komplo teorisi** niteliği taşıyor.

Şahsen, olaya böylesi bir “**komplo**” ihtimali çerçevesinde baksaydım, Dilipak’ın “**fahişe**” kelimesini **bilinçli** bir biçimde böyle yanlış yorumlanacak ve aleyhte kampanyaya yol açacak şekilde kullanarak, **İstanbul Sözleşmesi’ne olan muhalefeti** zor duruma düşürdüğünü, itibarsızlaştırdığını, hücumdan savunma pozisyonuna geçirdiğini, **rüzgârın tersten esmesine yol açtığını** düşünürdüm.

Ve, Cübbeli Felaket ile Süleyman Özışık gibi isimlerin de bilerek veya bilmeyerek **bu “oyun”da rol alan figüranlar** olduğunu kabul ederdim.

AK PARTİ YANDAŞLARI LAİKLİĞİN HATIRINA HAYRETTİN KARAMAN'I DA MECZUP İLAN ETTİ

Hayrettin Karaman'ı meczup ilan eden kişi, ***Star Gazetesi*** yazarı Ardan Zentürk..

Nedeni şu: Hayrettin Karaman, bir yazısında, özetle, **daracık elbiseli ve sigara içen başörtülüleri** yermiş..

Ne yazık ki Hayrettin Karaman, pekçok konuda yanlış düşünceleri savundu..

Hatta, İmam-ı Azam'a söylemediği şeyleri söyletip, ona Türkiye'yi zımnen darü'l-İslam bile ilan ettirdi.

Ömrü, Erdoğan'ın ve yandaşların yalan yanlış laflarına **kulp** takmakla geçti..

Fakat yine de, yandaşlara yaranmayı başaramadı gibi görünüyor..

Bir defacık "sürçmesini" bile bağışlayamadılar.

*

Hayrettin Karaman'a ilk taşı, "dönme dolap" Mehmet Metiner attı..

1980'lerin başında bu Mehmet, acayip bir "**İrancı radikal**" gençti..

1990'lardan itibaren Cin Ali'nin topacı gibi dönmeye başladı..

Herşey oldu: Kürtçü, demokrat, liberal, yerli-milli, PKK yandaşı partili, Refahçı, Akpartili…

Bir tek adam olamadı.

*

Fırıldak Metiner, Saray çevrelerinden bir işaret gelmeden, Hayrettin Karaman'ı eleştirme riskini göze alır mı, alabilir mi, gerçekten bilmiyorum..

Ancak, ortadaki "yandaş yazar" dayanışması, çığırtkanlık korosu, insanı ister istemez kuşkulandırıyor.

Mesela Ardan Zentürk, topu Fırıldak Metiner'in ayağından alıyor, *"... birinin yazdığı sigara içen türbanlı kızlar yazısına **Mehmet Metiner** gereken cevabı vermiş, ekleyeceğim lafım da yok"* diyor.

Fakat, her farfaracı ve palavracı gibi, kendisini yalanlıyor, bir sürü laf ekliyor.

"İki de bir kadının kıyafeti için ortalığa dökülen o meczuplara da bir sözüm var" diyerek, başörtülülerin kıyafetini tartışma konusu yapan Karaman'ı "meczup" yapıyor.

"Din alimiysen, ulema olarak adlandırılıyorsan…" diyerek lafa girip, bir sürü demagoji ve mugalata eşliğinde saydırıyor.

Evet, bu Ardan Zentürk (Böylesi tuhaf isimler **Yalçın Küçük'**ün ilgi alanına giriyor), suret-i haktan gelerek, hak söz ile batılı kastederek, resmen yanlışı savunuyor.

Şöyle diyor:

> **"Din alimiysen, ulema olarak adlandırılıyorsan, bu dünyadaki bütün teferruatı bir kenara bırakıp Müslüman coğrafyanın tamamındaki trajediyle hemhal olup, dikkatini dağıtmayacaksın, ümmet yıkılmış, buradan söylediğimiz "yüzyıllık hesaplaşmanın" kanlı anaforunda zelil olmuş, biz neler tartışıyoruz?..**İki de bir kadının kıyafeti için ortalığa dökülen o meczuplara da bir sözüm var, İslam adına hayırlı bir iş mi yapmak istiyorsun, bak sınır orada, ötesinde Türkmen tugayları var, al

> silahı eline katıl onlara, şehitlik mertebesi için vur kendini cepheye, ne diye Maçka Parkı'nda kadın taciz ediyorsun?…"
>
> (http://www.star.com.tr/yazar/islam-adina-konusacaksan-hayata-don-bir-bak-yazi-1243656/)

Şimdi bu densize, bu cahil ukalaya, bu edepsize ne demek lâzım?..

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

> "Müminlerin hepsinin toptan sefere çıkmaları doğru değildir. Onların her kesiminde bir gurup dinde (dinî ilimlerde) geniş bilgi elde etmek ve kavimleri (savaştan) döndüklerinde onları ikaz etmek için geride kalmalıdır. Umulur ki sakınırlar. (Tevbe, 9/122)"

Şimdi bu beyni işlevsiz büyük laf meraklısı Ardan, ne diyecek?

"Allah isen, Tanrı isen, herkesin savaşa gitmesi gerektiğini söyleyeceksin" mi diyecek?..

Diyebilir..

Kafayı kullanmadan yazmayı başarabilen bu tür edep yoksunlarından herşey beklenir.

*

Evet, normal bir insan bir taraftan yürüyüp bir taraftan konuşabilir.

Yürürken konuşamıyor, konuşurken de yürüyemiyorsa, bu iki işi birden yapamıyorsa, o insan **sorunlu** demektir.

Başörtülülerin kıyafetinin Allahu Teala'nın tesettür emrine uygun olması gerektiğini söylemek, cihada engel midir?

Bu ikisi birden yapılamaz mı?

Bu ikisinin birden yapılabileceğini anlayamaması için insanda nasıl bir ruhsal sorun, nasıl bir zihinsel engellilik, nasıl bir gönül sakatlığı, nasıl bir manevî körlük, nasıl bir izansızlık, ne boyutlarda bir entelektüel gerilik olmalıdır?

Müslümanın Allahu Teala'ya karşı, Türkmen tugaylarının safında savaşmak dışında başka bir sorumluluğu yok mudur?

Böyle bir demagojiyi, böyle bir mugalatayı, böyle bir çarpıtmayı yapabilmek için insandaki utanmazlık, densizlik, dinsizlik, ahlâksızlık, münafıklık, imansızlık ve şerefsizlik katsayısının kaç olması gerekir?

Şeytan, bu Zentürk gibilerin yazılarına bakıp, "Artık emekli olma zamanı geldi, bunlar beni geçti" diye düşünüyor olabilir mi?

*

Allah Resulü s.a.s.'in hayatı tebliğ ve **cihat**la geçti, ve o, bu arada kadınların tesettürü meselesini de açıkladı.

Ekran savaşçısı zır cahil ve beyinsiz şeyhülislam Ardan Zentürk hocaefendi hazretlerine göre ise, Hz. Peygamber s.a.s.'in, "İşimiz cihat, bunun için de önce **Türkmenleri** arayıp bulmamız gerekiyor; kadınların kılık kıyafetleri konusunu işe karıştırmayın arkadaşlar, meczupluğun sırası değil" demiş olması gerekiyor. (Aslında burada örnek aldıkları kişi "ulu önder" kabul ettikleri Atatürk.. Bediüzzaman'a "Namazdan bahsedip aramıza ikilik sokuyorsun" demişti. Savaştan sonra Meclis'teki dindar kanadı tasfiye edip birliği sağladı. Birileri uyandığında iş işten geçmişti. Biz bu filmi kaç defa izleyeceğiz?)

Sonra, neden aynı şeyi Gazi vs. diyerek yere göğe sığdıramadığınız Atatürk için söylemiyorsunuz?

“**Gazi isen, paşa isen,** Millî Mücadele’den sonra tutup kadının kıyafetiyle uğraşmayacaktın. Millete şapkayı dayatmayacaktın? Şapka giymiyor diye insanları astırmayacaktın, öldürtmeyecektin” diyebiliyor musun?

Hayır, demez..

Diyemez değil, demez..

Çünkü, böylesi sahtekârlar için Müslümanlar, istismar edilecek, dinî duyguları kullanılacak bir budalalar güruhudur.

Allahu Teala’nın (c.c.) emri imiş, Hz. Peygamber s.a.s.’in ikazı imiş… Bunları boş vermek gerekir.. Fakat, “**Ulu önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk**“ün her yaptığı kutsaldır, mübarektir, yerindedir.

Sahtekâr adam, sen Hayrettin Karaman’a akıl vermeyi bırak da, müslüman mısın, imanın var mı, onu söyle!..

Seninki imansa, küfür nedir?

*

Ardan Zentürk denen adamın hilkat garibesi yazılarının durumu bu da, Hayrettin efendi çok doğru şeyler mi söylüyor?

Hayır..

Önce, yanlış anlaşıldığını söyleyip özür diledi..

Ardından, ikinci yazıda da şunları dile getirdi:

> “TC. vatandaşlarının siyasi, ideolojik, dînî, ahlaki… bakımlardan ikiye değil, daha fazlasına bölünmüş bulunduğunu görmeyenler ya kördürler, ya da belli bir maksatla gerçeği örtmek istiyorlar.

> “Biz bu gerçeği görüyoruz, mevcut çağda ve ülkemizdeki rejimde bir grubun, diğerlerini zorla kendisi gibi yapmasının mümkün olmadığını, İslam’ın da bunu istemediğini, böyle bir davanın peşinde koşanların asla başarılı olamayacaklarını, ama ülkeye ve millete zarar verebileceklerini defalarca yazdık.”
>
> (http://www.yenisafak.com/yazarlar/hayrettinkaraman/cephe-hucuma-gecti-2039492)

Böylece, **meczup** olmadığını kanıtlamış oluyor.

Kim bilir belki, Ardan Zentürk gibi efendilerinden tekrar aferin almayı başarır.

Evet, İslam, kimsenin zorla müslüman yapılmasını istemez. Bu anlamda **“Dinde zorlama yoktur”**.

Fakat adam müslümanmış gibi ortaya çıkıp, mugalata ve demagoji eşliğinde Allahu Teala’nın kelamına ve Resulü’nün tebligatına zıt şeyleri savunuyor, **İslam’ı içerden yıkmaya** uğraşıyorsa, bu adama gerekli cevap verilmeyecek midir?

Verilmemeli midir?

Bunlara şunu diyemeyecek miyiz:

“Arkadaş, kâfirsen, seni zorla müslüman yapmaya çalışmıyoruz. Bu ülkede ateist, dinsiz, imansız vs. olduğunu ilan edenler var, sen de istiyorsan bunu açıkça dile getirebilirsin. Ama öyle hem müslümanlık taslayacak ve İslam’ı içinden yıkmaya çalışacak, hakkın söylenmesini de meczupluk diye tahkir edeceksen, hak ettiğin cevap sana verilir.”

Hayrettin efendinin bunu demesi gerekirken, meczup lafının üstüne bir bardak su içiyor.

Hâlâ yaranma derdinde..

*

Mursi'nin İhvan'ının iktidarı ele geçirdiği Mısır'a, zamanın başbakanı **Recep Tayyip Erdoğan** laiklik tavsiye edebilmişti. Orada Türkiye'deki gibi bir **"Laiklik mi, İslam mı?"** tartışması bulunmadığı halde..

Ve, ilahiyatçı **Hayrettin Karaman**, Erdoğan'ın bu İslamî açıdan cinayet olan tavsiyesine kulp takabilmek için ***Yeni Şafak*** gazetesindeki köşesinde akla ziyan teviller yaptı.

Sonra zaman geldi, ektiği tohumlar meyve verdi, **Alevî'ye kız verme** konusunda verdiği fetva bile yüzüne vuruldu. Sanki Karaman'ın fetvasını "takan" varmış, ya da onun fetvası Medenî Kanun'un yorumu kabul ediliyormuş, bir bağlayıcılığı varmış gibi.

Hayır, "Biz Karaman'dan farklı düşünüyoruz" demiyorlar, **"Karaman da bizim gibi düşünecek"** diyorlar.

Bu alçaklar bu aklı ve cesareti nerden alıyorlar dersiniz?..

Hiç şüpheniz olmasın, **"derin"**lerden.

Sen bu alçaklara, "Şayet müslümansan, senin için ***Kur'an*** ve Sünnet, birşey ifade ediyorsa, bu böyle.. Müslüman değilsen, benim dinime karışma haddini bilmezliği, densizliği ve azgınlığı yapma, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp otur. Üstelik, müslüman olmak zorunda da değilsin. İstersen Alevî de olabilirsin, kendi bileceğin şey" bile diyemiyor, "İşte biz çocukken Alevî-Sünnî diye ayırmazdık, gül gibi geçinir giderdik" filan diye özür dilemeci ifadeler kullanıyorsun, fakat bunu da yeterli görmüyorlar.

Sen ona, "Sen de benim gibi müslüman olacaksın!" demiyorsun, diyemiyorsun, fakat o sana, "Senin inancın, tam da benimki gibi olacak" diyor.

Geldiğimiz nokta bu..

Siz, Alpaslan Kuytul gibi kıldan tüyden garibanlarla uğraşın, süründürün, Nureddin Yıldız gibilere höykürün, kabadayılık yapın, derinlerden akredite **Uşşaki Nurullah** gibi saman altı prefabrik şeyh taslaklarını ise resmî törenlerinize bile davet edip ağırlamaya devam edin bakalım, nereye varacaksınız?

Ha, **Temel Karamollaoğlu** daha mı iyi?.. Hayır, o da aynı yolun yolcusu.. Tayyip Erdoğan'ı pek aratmaz.

Tabiî ki **Kılıçdaroğlu** da, bunlardan daha doğru çizgide değil. Fakat, Türkiye müslümanlarının itikadına ve zihniyetine verdiği zarar, yaptığı tahrifat, bunlarınkinin yanında devede kulak.. Tunceli'li bir Alevînin, gedikli bir solcunun, cenazelerde hatasız Fatiha bile okuyamayacak bir "din cahili" şahsın dinî fetvalarına kim kulak verir?! Dinî konularda onu kim referans alır?!

Pirincindeki beyaz taştan kork..

BUDALALAR KUMPANYASININ BREMEN TİPİ MIZIKACILARI

*“CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu’nun türbanlı danışmanı Nuray Çepni **dikkat çeken açıklamalarda** bulundu.”*

Odatv haberi böyle vermişti.

Evet, Kılıçdaroğlu’nun akıl yoksunu danışmanı şunu söylemiş:

> “Bir kadın düşünün hayatının her adımında toplum tarafından oluşturulmuş haksızlık çemberine sarılan kadınları düşünün. Bir cinsiyete mensup kişiler tarafından güven, namus, ölüm ve eşit yaşama hakkından mahrum bırakılma, dayatmaya maruz bırakılan kadınları düşünün. İğne iplikle ördükleri iple kendini asan kadınları düşünün. ’Ben ölmek istemiyorum’ diyen ve kocası tarafından öldürülen **Emine Bulut**’u ve ‘anne ölme’ diyen kızını düşünün.”

Bu ülke neden geri zekâlılık bakımından bu kadar zengin Allahım?

Neden bu ülke budala beyinsizler cenneti?

Bu aptal kadın ne sanıyorsa?..

A geri zekâlı, o adını andığın **Emine Bulut**, İstanbul Sözleşmesi yürürlükteyken öldürüldü.

Cinayet işlemeye, müebbet de olsa ceza almaya razı olmuş bir adamı, İstanbul Sözleşmesi nasıl durduracak, aptal?

Yani, cinayet işleyenler şöyle mi düşünecekler: Böyle yaparsam İstanbul Sözleşmesi’ne aykırı hareket etmiş olurum. Ayıp olur.. Yapmayayım..

*

T24.com denilen rezalet ise, yayınladığı haberine şöyle bir başlık atmıştı:

> "Kadınlar, İstanbul Sözleşmesi için bir araya geldi: **Emine Bulut**'un çocuğu önünde öldürülmesi aile yapısını bozmuyor mu?"

Evrim Teorisi denilen zırvaya inansaydım şöyle derdim: **Bu maymun torunları** (***T24*** editörleri ve haberleştirdikleri kadınlar) bedensel görünüm bakımından evrim geçirmişler fakat kafalarının çalışma düzeninde bir gelişme yaşanmamış.

A geri zekâlı angutlar çetesi, Emine Bulut cinayeti, *bu hükümet "Emine Bulut öldürülsün" diye yasa çıkardığı için* öldürülmedi?

Ayrıca bu cinayet, İstanbul Sözleşmesi denilen paçavrayı bu **AK Parti Hükümeti** başımıza bela etmeden bir gün önce de işlenmedi?

Bu tür cinayetler İstanbul Sözleşmesi imzalandıktan sonra kesilmiş olsaydı, bu türden laflar söylemeniz mantıklı olabilirdi.

*

Evrimcilerin "bilimsel" kabul ettikleri anlayışa göre **maymun torunu olan bu kişiler**den (Ki muhtemelen önemli bir bölümü maymun torunu olduklarına inanıyorlardır, dolayısıyla biyolojik torun değilse de "**manevî torun**" durumundalar) mantıklı düşünmelerini beklemek abes olur.

Ancak, İstanbul Sözleşmesi meselesinde **asıl suçlu** bunlar değil..

Bunların bütün yapabildikleri **sokaklarda maymun gibi bağırmak**tan ibaret.

Millete tabiri caizse "asıl kazığı" atan, AK Parti Hükümeti.

AK PARTİ'NİN SİYASAL DİNSİZ (LAİK) DİNCİLİĞİ

Bediüzzaman Said Nursî'nin ***Sünuhat*** adlı kitabındaki şu ifadelerinin çokça istismar edildiğini görüyoruz:

> "Dediler: "Dinsizliği görmüyor musun, meydan alıyor. Din namına meydana çıkmak lâzım."
>
> "Dedim: "Evet, lâzımdır. Fakat kat'î bir şartla ki, muharrik (etken), **aşk-ı İslamiyet ve hâmiyet-i diniye** (din savunuculuğu) olmalı. Eğer muharrik veya müreccih (tercih etkeni), **siyasetçilik veya tarafgirlik** ise, tehlikedir. Birincisi hata da etse, belki ma'fuvdur (afvolunmuştur). İkincisi isabet de etse, mesuldür (sorumludur)."
>
> Denildi: "Nasıl anlarız?"
>
> Dedim: "Kim fasık (günahkâr) siyasetdaşını, mütedeyyin (dindar) muhalifine, su-i zan bahaneleriyle tercih etse, muharriki siyasetçiliktir. Hem umumun mâl-ı mukaddesi (genelin kutsal zenginliği) olan dini, inhisar (tekelcilik) zihniyetiyle kendi meslektaşlarına daha ziyade has göstermekle (göstermek suretiyle), kavî bir ekseriyette (kuvvetli bir çoğunlukta) dine aleyhdarlık (karşıtlık) meyli uyandırmakla (dini) nazardan (gözden) düşürmek ise, muharrik-i tarafgirliktir (İslam aşkıyla değil tarafgirlikle harekete geçmektir).
>
> Mesela, iki adam dövüşürler. Biri, zayıf düşeceğini hissederken, elindeki Kur'an'ı kavîye (güçlü olana) uzatmakla himayesini davet edip, kavî bir ele vermek lâzımdır. Ta (ki kendisiyle) beraber çamura düşmesin, (güçlü olan) Kur'an'a muhabbetini, hürmetini göstersin. Kur'an'ı, Kur'an olduğu için sevsin. Eğer kavînin karşısına (kendisini savunmak için) siper etse, himayet damarını tahrik etmeye bedel (karşılık olarak), hiddetini celb eder. Kur'an'ı

kavî bir hâdimden (hizmetçiden) mahrum bırakmakla, zayıf bir elde beraber yere düşerse, o (kimse) Kur'an'ı kendi nefsi için sever demektir.

Evet, dine imale etmek (meylettirmek) ve iltizama (dine yapışmaya) teşvik etmek ve vazife-i diniyelerini ihtar etmekle (hatırlatmakla) dine hizmet olur. Yoksa "Dinsizsiniz" dese, onları tecavüze sevk etmektir. Din dâhilde (ülke içinde) menfi (olumsuz) tarzda istimal edilmez (kullanılmaz). Otuz sene halife olan bir zat (tarafından din), menfi siyaset namına istifade edildi zannıyla şeriata gelen tecavüzü gördünüz. Acaba şimdiki menfi (olumsuz tarzda hareket eden) siyasetçilerin fetvalarından istifade edecek kimdir, bilir misin? Bence İslâm'ın en şedit hasmıdır (şiddetli düşmanıdır) ki, hançerini İslâmın ciğerine saplamıştır."

*

Bu ifadeleri doğru anlamak lâzım..

Herşeyden önce, Bediüzzaman, din namına siyaset yapmayı "mutlak" olarak reddetmiyor. **Aşk-ı İslamiyet ve hâmiyet-i diniye** şartına bağlıyor.

Yani, muharrik, insanı harekete geçiren asıl etken, kişisel ihtiraslar, makam, mevki, şöhret, iktidar ve para sevdası olmamalıdır.

Artı, **din namına siyaset** yapanlar tarafgirlik ve grupçuluk/particilik yapmamalıdırlar.

Kendi grubundaki fasığı, mütedeyyin/dindar muhalifine tercih etmemelidir.

Dini kendi tekelinde görüp, kendisinin yanında yer almayı müslümanlığın şartı haline getirmemelidirler.

*

Bediüzzaman'ın bu ifadelerini iyi anlamak gerekiyor.

Aşk-ı İslamiyet ve hamiyet-i diniye şartını bir tarafa bırakarak, "**Din adına ya da din için asla siyaset yapılmamalıdır**" şeklinde yorumlamak, ya kıt akıllılıktan ya da din düşmanlığından ileri geliyor olabilir.

Şayet Bediüzzaman öyle birşey demiş olsaydı, sapıtmış olurdu.

"Din namına meydana çıkmak lâzımdır" diyene, "Hayır, lâzım değildir, olmasa da olur" demiyor. "Evet, lâzımdır" diye cevap veriyor.

Günümüze gelince…

Din adına siyaset yapma iddiasıyla ortaya çıkanların, Bediüzzaman'ın dile getirdiği vartalara düştüklerine şahit olduk.

Daha kötüsü de oldu.. Bazıları, dindar olduklarını fakat din adına siyaset yapmadıklarını söyleyerek ortaya çıktılar.

Böylece, dolaylı biçimde, aslında iktidar, güç, makam, mevki, şöhret ve servet için siyaset yaptıklarını itiraf ve ikrar etmiş oluyorlardı.

Aynı zamanda da dindar olduklarını söylüyorlardı.

Peki, dindar oldukları halde kendilerinde neden din adına ya da din için siyaset yapmalarını sağlayacak bir aşk-i İslamiyet ve hamiyet-i diniye yoktu?

Din istismarı yapmadıklarını söylüyorlardı fakat **dindarlık istismarı** yapıyorlardı.

Dindar olduklarını gözümüze sokuyorlardı.

Böylece, dolaylı olarak din istismarı yapmış oluyorlardı.

Ve, başkalarının kendilerini dindar ve dine hizmet eden insanlar olarak görmelerini, bu noktadan asla eleştirmemelerini istiyorlardı.

*

Yani, din adına ya da **din için siyaset** yapmıyorlar, fakat "İstemez, yan cebime koy!" kabilinden, onların din için ya da dinin yararına siyaset yaptıklarının kabul edilmesini istiyorlardı.

Devekuşu politikası güdüyorlardı.. Uçmaları istenilince deve, yük taşımaları istenilince de kuş oluyorlardı.

Onları din açısından sorguladığınızda, "**Biz din adına ortaya çıkmadık ki**…" diyorlardı..

"**Bunlar din adına ortaya çıkmadılar.. Aslında dertleri din değil**" dediğinizde de, buna razı olmuyor, onların "kerameti kendinden menkul" "dindar"lıklarının öne çıkarılmasını, kutsanmasını ve onaylanmasını istiyorlardı.

Onları din adına eleştiremezdiniz.. Tam aksine, sizin kendi dindarlığınızı onlarınkine endekslemeniz gerekiyordu..

*

Din adına ortaya çıkmadıklarını söyledikleri halde, dini kendi tekellerine alıyor, kendilerine din adına hesap sorulmamasını sağlayacak şekilde, kendi "dindarlık"larını herkese "**standart**" olarak kabul ettirmek istiyorlardı.

Yola, "Din adına siyaset yapmıyoruz" diyerek çıkmışlardı. Fakat dönüp dolaşıp, "**Aslında dinin, tam da kendilerinin uyguladığı siyaseti gerektirdiğini**" söyleme noktasına geldiler.

Birtakım ilahiyatçı, fıkıhçı vs. bilinen TSE damgalı isimler, bin dereden su getirerek bu iddianın doğruluğunu kabul ettirme çabası içine girdiler.

Hz. Ömer'in ifadesiyle, yaşadıkları gibi inanmaya başladılar.

Yaşamları, inançları haline geldi.

BAZI AK PARTİ YANDAŞLARININ İSLAMCI OLMAYAN FAKAT LAİK (SİYASAL DİNSİZ) OLABİLEN MÜSLÜMANLIĞI

Yeni Şafak gazetesinin haddini bilmez bir yazarı şunları yazabilmişti:

> "Hep birlikte "kurtuluş savaşı" mevzilerine gireceğiz.
>
> Öyle **papyon** takmakla, **mini etek** giymekle, **rakı** içmekle "**Atatürkçü**" olamazsın; "kurtuluş savaşının" neresindesin, onu söyle sen!
>
> Aynı şekilde…
>
> Öyle şalvar giymekle, **sakal** bırakmakla, **tespih** çekmekle "Müslüman" olamazsın; kurtuluş savaşının neresindesin; yanında mısın karşısında mı, mesele orda."
>
> (http://www.yenisafak.com/yazarlar/salihtuna/kardeslerim-bu-yaziyi-da-namluya-surun-2034455)

*

Böylesi tipler, bugüne kadar, **Şeriatçı** ve **İslamcı** gibi kavramlara savaş açmalarını haklı göstermek için suret-i haktan görünüyor, ayet-i kerimede **"Ben müslümanlardanım diyenlerden daha doğru sözlü kim olabilir?!"** buyurulmuş olmasını milletin gözüne sokuyorlardı.

Ancak, ayyaş Bektaşî mantığıyla, ayet-i kerimenin baş tarafını atlıyor, **"Allah'a iman eden, salih amel işleyen"** kaydını gözlerden saklıyorlardı.

Tesbih çekmek; Allahu Teala'yı anmak, zikretmek anlamına gelmektedir ki, bir ayet-i kerimede, **münafıkların** vasfı olarak Allah'ı **az** zikretmeleri gösterilir (Nisa, 4/142). Allahu Teala'yı anmak için tesbih çekmek, salih amellerin en başında gelir.

Bunların müslümanlıktan anladığının ise, **imansız ve salih amelsiz bir müslümanlık** olduğu görülüyor.

Öyle bir müslümanlık ki, **Atatürkçülük'le "değer" olarak eşit**..

Ve bunların gözünde, Allahu Teala'yı anmak, mini etek giymeye denk..

Sakal bırakmak, rakı içmekle aynı değerde..

Gayrimüslim Batılılar'ı taklit edip papyon takmak, tesettüre uygun olsun diye şalvar giymekle aynı düzeyde..

*

Adamlar tezgâhı iyi kurmuşlar…

Müslümanlar sadece kendileriyle uğraşacak, kendilerini düzeltme derdinde olacak, kendi kendileriyle hesaplaşacaklar..

Fakat Şeriat'in, yani Allahu Teala'nın emir ve yasaklarının toplumsal hayatta yürürlükte olmasını talep bile etmeyecekler..

Bırakın uygulamayı, uygulanması talebini bile dile getirmeyecekler…

Dertleri toplumsal "taban" olacak, "tavan"a karışmayacaklar.. Dam akıyormuş, üstlerine çöküyormuş… Umursamayacaklar..

Müslüman olacak, İslamcı olmayacaklar; küfür düzenlerinde küfrün hakimiyeti altında, küfürbazların seveceği "munis ve itaatkâr vatandaş"lar olarak İslam'ı mütekebbir ve mütegallip laikçi efendilerine sevdirmek için şirinlik sergileyecekler.

İslamcı olmayacak, ama dibine kadar devletçilik yapacaklar..

Devlet diyecek, başka da birşeyi düşünmeyecekler.. Devlet putu için Allahu Teala'yı unutacaklar..

*

Ulemamızın kitaplarında, şer'an vacip olan hususlarda, yapalım mı yapmayalım mı kabilinden istişare olamayacağı anlatılır.

Çünkü, Allahu Teala'nın ve Allah'ın Resulü'nün sözünün üstüne söz söylenemez.

İstişare, mübah (ya da yapılması da yapılmaması da caiz) olan hususlarda geçerlidir.

İşte, Şeriat'le ilgili bütün hususlar böyledir..

Şeriat isteyelim mi, istemeyelim mi? Şeriat acil mesele midir, değil midir?..

Bunlar, müslümanın, imanı olan bir insanın konuşabileceği şeyler değildir.

Şeriat'in hükmü söz konusu olduğunda, istişare, tartışma, kişisel görüş vs. söz konusu olamaz.

Şeriat, ilmi ve kudreti herşeyi kuşatan Allahu Teala'nın, rahmet ve şifa olan hükümleridir.

Fertler de, toplumlar da, Allahu Teala'nın emir ve yasaklarına uydukları nisbette huzur ve felah bulurlar.

Şeriat'in beğenilmediği bir toplumda neler yaşanacağını görmek için çevremize bakalım, kâfidir.

> **"De ki: "Allah'a koştuğunuz ortaklarınızdan hakka iletecek olan bir kimse var mı?" De ki: "Hakka Allah iletir." Öyle ise, hakka ileten mi uyulmaya daha lâyıktır, yoksa iletilmedikçe doğru yolu bulamayan kimse mi? Ne oluyor size? Nasıl hüküm veriyorsunuz?"** (Yunus, 10/35)

**

Yıllardır, zihniyet dünyamızdaki kaymaya ve savruluşa dikkat çekmeye çalışıyoruz.

Yandaşlar ise, **Afganistan mücahitlerinin** ne kadar ilkel insanlar olduklarını, Afrikalı müslümanların, çöpe atılmış boş bir pet şişesini bile alıp kullandıklarını, bu kadar geri ve sefalet içinde olduklarını anlatıyorlardı.

Türkiye ise, gelişmiş, kalkınmış, alıp başını gitmişti.

Özellikle mevcut iktidar sayesinde.

O halde, İslamî değerler adına, mevcut iktidarın eylem ve söylem düzeyindeki affedilmez hatalarına, yozlaştırıcı katalizörlük rolüne dikkat çekmemek gerekiyordu.

Çünkü, suyu pet şişeden içip şişeyi çöpe atabiliyor, Afganistan'daki ilkelliğin aksine refahın ve gelişmişliğin keyfini çıkarıyorduk.

"Erdoğan tipi laikliği" benimsemeli, Şeriat'ten vs. bahsederek insanların huzurunu bozmamalıydık.

Onların anlayamadığı gerçek şuydu: Afganistan'daki o "ilkel yaşamlı" müslüman için, dolardaki değer artışının hiçbir önemi yoktu.

İSLAM, YÖNETİCİLERE YALAN SÖYLEME İMTİYAZI YA DA AYRICALIĞI VEREN MAKYAVELİST BİR İDEOLOJİ DEĞİLDİR

Bazıları, devlet adamlarının sözlerinin her zaman doğru olmasının gerekmediğini ileri sürüyorlar.

Onlara göre, devlet adamlığı ya da devlet yönetimi bunu gerektiriyor.

Bu yaklaşım, **Makyavel**'den beri revaçta olan "modern" (Batılı ve batıl) siyaset anlayışı çerçevesinde makul kabul edilebilir, fakat **İslam** açısından, savunulamaz niteliktedir.

Aslında İslam, Batı'daki anlayışın aksine, devlet adamlarından, halka göre daha fazla **dindarlık**, daha fazla **ilim** ve daha fazla **ahlâk (özellikle dürüstlük)** ister.

*

Evet, her doğruyu her yerde ve her zaman söylemek doğru değildir. Fakat bu, bazen **susmanın** konuşmaktan daha iyi olması anlamına gelir.

Yoksa, doğrular yerine yalanlar söylensin demek değildir.

Her doğruyu bile her yerde söylemek çirkin olursa, yalan söylemek ne kadar çirkin ve yanlış olur, düşünmelidir.

Yukarıda aktarılan sözün tamamı aslında şöyledir: "**Her söylediğin doğru olsun**, fakat her doğruyu her yerde söylemek doğru değildir."

Ancak, doğruluktan nasibi bulunmayan birilerinin, bu sözün ilk kısmını atarak, yalancılığa ve yalanlara mevzi kazandırmaya çalıştıklarını görüyoruz.

*

Devlet adamları, yönettikleri ülkelerin mesela **askerî** durumuna ilişkin bazı bilgileri **sır** olarak saklayabilirler.

Ya da, bir **savaş** veya mücadele durumunda, hasımlara karşı algı operasyonu yapabilirler.

Dışarıya karşı bunları yapmak gerekebilir.

Fakat, devlet adamları, içeride, yönettikleri insanları, halkı, yalanlarla oyalayamaz ve aldatamazlar.

Bunun savunulabilecek hiçbir tarafı yoktur.

Nitekim, sahih bir hadiste şöyle buyurulmaktadır:

> **"Allah Teâlâ kıyamet gününde üç kişiyle konuşmaz, onları temize çıkarmaz, suratlarına bile bakmaz; üstelik onlar korkunç bir azâba uğrarlar. Bunlar; zina eden ihtiyar, yalan söyleyen devlet reisi, kibirlenen fakirdir."**
>
> **(Müslim,** Îmân 172; **Tirmizî**, Cennet 25; **Nesâî**, Zekât 75, 77.)

*

İslam, "**biat**" edilecek devlet reisi (müminlerin emiri, **müslüman topluluğun lideri**) için "yüksek öğrenim diploması" şartı getirmez. Fakat "**adil**" ve "**dinde *fakih* olma**"yı bir şart olarak ortaya koyar.

Yalan söylemek, "adalet" şartını daha baştan ortadan kaldıran çirkin bir haslettir.

Dinde fakih olmaya gelince…

Hamasi nutuklar, kendi kendini temize çıkarıp övmeler başka bir şey, dinde fakih olmak başka birşeydir.

*

Evet, İslam, devlet adamına, halktan farklı olarak doğrular yerine yalanlara sarılma **imtiyazı** tanımaz. Tam aksine, yalancı devlet reisini **Allahu Teala'nın korkunç azabı** ile müjdeler.

Vatandaşlık hakkı kazanmak için "adil" ve "fakih" olmak gerekmez, fakat **müslümanların lideri** olmak için bunlar gereklidir.

En azından, "biat" edilmeyi hak eden bir insan olabilmek için..

Tabiî ki bu, **İslam**'a (Şeriat'e) göre böyle, laik demokrasi ya da diktatörlüklerde durum farklıdır.. (İslam, isteyenin keyfine göre yorumlayıp şekillendirebileceği ideolojilerden bir ideoloji değildir, Allahu Teala'nın hak dinidir.)

Laik demokrasilerde yetenekli demagoglar ve usturuplu yalanlarla kitleleri peşinden sürükleyebilenler makbul liderler olarak görülebilirler, fakat mesele "**müslümanların lideri**" olmaya gelince, adamın önüne "**şer'î** şartlar **(Şeriat'in öngördüğü şartlar)**" konulur.

(Akaid kitaplarımızda belirtildiği gibi, hilafetin, yani **müslümanların lideri** olmanın şartları arasında, "**müslüman** olma, **hür** olma ve **şer'î ahkâmı/yasaları uygulayabilme**" de yer alır. Mesela bir kimse **Şeriat'e karşı laikliği** savunuyorsa, daha baştan, **müslümanların lideri** olamayacağını deklare etmiş olur. Çünkü, bunu **inanarak ve samimi** bir şekilde yapıyorsa, müslüman değildir, kendisini müslüman zannetse de, kâfirdir. Şayet, yine itikad kitaplarımızda belirtildiği şekilde, **Şeriat'e karşı laiklik çağrısı yapmasını şer'an mazur gösterecek bir durumdaysa**, o takdirde de, "**hür**" olmasından söz edilemez. Hür olmadığı için de, halifeliği söz konusu olamaz. "Kendisi muhtac-ı himmet bir dede / Nerde kaldı gayriye himmet ede?")

Fasık, facir ve münafıklara lider arasaydık, mesele yoktu, en iyi, en tumturaklı ve en aldatıcı yalanları söyleyebilenler "**lider**"lik için en uygun kişiler olabilirdi.

*

Tabiî ki, tercihi **laiklik**ten, laik demokrasiden yana olanlar için, yöneticinin makbulü, en çok yalan söyleyenler de olabilir. Bir şey diyemeyiz. İnsanların fikir özgürlüğü elinden alınmamalıdır ve dinde zorlama yoktur.

Ancak, halka başka türlü, yakın adamlarına başka türlü konuşan, içi ile dışı birbirini tutmayan, kendisini olduğundan farklı gösteren âhir zaman alâmetlerinin, "**devlet reisi**" olmakla kanaat edemeyip, sınırsız ve devasa hırsları ile tutup bir de **müminlerin/müslümanların lideri (halife)** olarak kabul edilebilmek için İslam'ın içini boşaltmaya çalışmalarına ve dini kendi heva ve heveslerine göre "adı konulmamış bir **reform**"a tabi tutmalarına seyirci kalınamaz.

Böylelerinin adı Saddam olabilir, Sisi olabilir, Esed olabilir, Hamaney olabilir.. Fark etmez..

Eskiden, "Zaman sana uymuyorsa sen zamana uy!" diyen zamaneperestler, rüzgâr gülleri, fırıldaklar, eyyamcılar ve konformistler vardı.

Şimdi ise, laikliğin "gökten inmiş gibi" değiştirilemez kabul edilen hurafe çukurlarına kazık gibi çakılıp kalan, fakat, **"Sen dine uyamıyorsan dini ve dindarları sana uydur!"** mottosuyla **kendi heva ve hevesini** insanlara dinmiş gibi dayatmaya çalışanlarla başımız belada.

Kendisini Şeriat'e (Allah'a ve Resulü'ne) bağlı kalmakla **yükümlü görmeyen** ahir zaman alâmetleri, müslümanları kendilerinin "**liderliğine, yanılmazlığına ve masumiyetine**" inanmakla yükümlü görüyorlar.

Önlerinde diz çökmeyen, boyun bükmeyen, **kayıtsız-şartsız biat** etmeyen, yanlışlarını bile bir kulp takıp savunmayan, kendilerinin hatırı için **batıla hak demeyi** kabul etmeyen, dini çarpıtmalarına en azından sükut ederek dolaylı destek vermeyen herkesi bir şekilde **tasfiye ve bertaraf** etmeye çalışıyorlar.

Bunun için tuzaklar kuruyorlar.

Akıl alır gibi değil, fakat **ahir zamanla ve kıyamet alâmetleriyle ilgili hadîsleri** okuduğumuzda, bütün bu yaşananların hepsinin haber verilmiş olduğunu görüyoruz.

ATATÜRK'Ü FAŞİSTE KOMÜNİSTE BIRAKMAMAYI BİLİYORSUNUZ DA, İSLAM'I NEDEN IŞİD VS.'YE BIRAKMAMA YÖNÜNDE BİR ADIMINIZ YOK?

Bu dünya hayatı, bir imtihandan ibarettir.

Esas itibariyle bir mükâfat ve ceza yeri değildir.

Asıl ceza ve mükâfat, ölümden sonraki dirilişledir.

Bu yüzden Allahu Teala, **"Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak hayır ile de şer ile de deniyoruz. Ve ancak bize döndürüleceksiniz"** buyurmaktadır. (Enbiya, 21/35)

Allahu Teala'nın kâfir, fasık ve facirlere birtakım nimetler vermesi, onları sevmesinden, ödüllendirmek istemesinden kaynaklanmaz:

> **"Kendilerine bol bol verdiğimiz mal ve evlatla onların iyiliğine koştuğumuzu mu sanıyorlar? Hayır, onlar farkına varmıyorlar!"** (Müminun, 23/55)

Bu ancak bir istidractır (onlar farkında değilken, *derece derece* helake yaklaştırmaktır):

> **"İnkâr edenler, kendilerine vermiş olduğumuz sürenin, sakın kendileri için hayırlı olduğunu sanmasınlar. Biz, onlara ancak günahları artsın diye mühlet veriyoruz. Onlar için alçaltıcı bir azap vardır."** (Al-i İmran, 3/178)

Ebedî âlemin sonsuzluğu yanında dünya hayatındaki üç günlük zevk ü sefanın, servet ü sâmânın hiçbir kıymeti yoktur (Teşbihte hata olmaz derler, **şantaj için**

tuzak kuran "**yasal şeytanî kurum**"lar, sonradan ensesinde boza pişirecekleri kurbanlarının geçici zevk ü sefasını, onlar için bir kazanç kabul ederler mi?!):

> **"Eğer bütün insanlar (kâfirlere verdiğimiz nimetlere bakıp aldanarak küfürde birleşen) bir tek ümmet olacak olmasalardı, Rahmân'ı inkâr edenlerin evlerinin tavanlarını ve çıkacakları merdivenleri gümüşten yapardık."** (Zuhruf, 43/33)

*

"***Hak Dini Kur'an Dili***" tefsirinin sahibi merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hoca, **1930'lu yılların fırtınalı günlerinde** kaleme aldığı bu muhalled eserinde **laikliğe açıkça tavır** koyabilmiş, ayrıca mevcut sistemin **şahıs yüceltmeciliğ**ine (putlaştırmasına) tepki gösterebilmiş biridir.

"**Fırtınalı zamanda gemide dini Allah'a has kılıp yalvaranların karaya çıkınca şirk koştuklarını**" ifade eden **iki ayrı ayet**in tefsirinde, *bizim bunu* ***Çanakkale*** *ve* ***Sakarya****'da yaşadığımızı, insanımızın Allah'a yürekten dua ettiklerini, fakat zafer kazanılınca birçoklarının,* ***"Filancadan oldu, falanca yaptı" diyerek şirk koştuklarını*** ifade edebilmiştir.

O falanca ya da filancanın kim olduğu açık: **Atatürk**.

Bu müşriklerin (putperestlerin) Atatürk için sürekli **"Olmasaydın olmazdık"** dediklerine şahit oluyoruz.

(**Meral Akşener**'in, Anıtkabir ziyaretinde **"İman tazelemek için buradayız"** demiş olduğu medyaya yansıdı. Kime iman tazeliyor? "İman" kelimesi bu bağlamda mı kullanılır?! **Atatürk'e iman etmesi, onun İslam hakkındaki ifadelerini de tasdik etmesi anlamına gelir.** Bu da, İslam nokta-i nazarından, açıkça küfürdür. Eğer müslüman olduğunu söylüyorsa, böyle bir derdi varsa, asıl şimdi iman tazeleme durumunda. Bunu da, tıpkı Anıtkabir'de yaptığı

gibi, **kamuoyu önünde, herkesin duyacağı şekilde ilan** etmesi gerekiyor. Çünkü gizli günahın tevbesi gizli, aşikâre günahınki aşikâre olur.)

Şimdi, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip **Erdoğan**'ın Atatürk'ü "**tüm yönleriyle kucaklama**" edebiyatı yapmaya başlamış olduğunu görüyoruz.

Atatürk'ü tüm yönleriyle kucaklamak zorunda mısın?!

Bu sözünle kime, kimlere kendini beğendirmeye çalışıyorsun?

Mantıklı ve makul düşünme melekelerin bu sözünün tazammun ettiği mantıkî sonucun farkına varmayacak kadar bozuk değilse, bunun nasıl bir vebal olduğunu da anlayabilecek durumdasın demektir.

*

Erdoğan Atatürk'ü tüm yönleriyle kucakladığı için olsa gerek, onun emaneti olan **laikliğe** de toz kondurmuyor.

Bunu yaparken de, Atatürk'ün laikliğinin hatırına **İslam'ı tahrif** ediyor.

Devletin İslam'a uyması, kendisini İslam'a uydurması, İslam'a göre kendisini revize edip reorganizasyona tabi tutması, asla akla getirilmiyor.

Teklif edilmesi bile, **"devletin düzenini din (İslam) kurallarına uydurma"** olarak kabul ediliyor, ve parti, vakıf, dernek gibi "yasal" organizasyonlara böylesi gayeleri benimseme yasağı uygulanıyor.

Bunun yerine, İslam devlete, devletin laikliğine göre yeniden dizayn ediliyor, "**Türkiye Cumhuriyeti Devleti tipi *Siyasal İslam***" üretiliyor.

Bu Siyasal İslam'ın ***Kur'an*** ve Sünnet'le çelişiyor olması dert değil, "tüm yönleriyle kucaklanan" Atatürk'e uysun yeter!..

Zihniyet bu..

O yüzden Erdoğan, adeta aklımızla alay eder gibi, **"Laikliğin İslam'a aykırı olduğuna beni ikna edin"** diye konuşuyor.

Sanki, imanın şartlarından biri, beyefendiyi ikna etmek..

İster ikna ol, ister olma..Merhum **Elmalılı Hamdi hocanın** ifade ettiği gibi, laiklik "genel bir **hak** vicdanı kurulmasını" değil, "**dinsizliğe ve bencilliğe** doğru olumsuz bir gidişi hedef alır"..

Ve bu dinsizlik ve bencillik, kendisini **haktan uzaklaşma, vicdansızlık ve ihtiraslara tabi olma** olarak gösterir.

Yani, Erdoğan'ın laikliğinin bizi götüreceği nokta, dinsizlik ve bencilliktir.. Haktan uzaklaşmadır.. Vicdansızlıktır.. İhtiraslardır..

Erdoğan, bu hedeflere kendisi tek başına yürüyebilir.. Yürümemesi gerektiğine ikna olmak zorunda değil..

Fakat, hiç olmazsa, milleti de peşinden sürükleyip onların da vebalini üstlenmeyi bırakmalıdır..

Ayrıca, bizim gibi farklı düşünenlerin de (**havuç ve sopa** gibi aksesuarlar eşliğinde olsun olmasın), kendisininki kadar **"ikna olmama" hak ve hürriyetinin** bulunduğunu kabul etmelidir.

Ondan da önce, İslam'ın yakasını bırakmalı, laikliğin İslam'a aykırı olmadığını söyleme ve **İslam'ı *tahrif* cinayetinden** vazgeçmelidir.

İmam hatip kültürüyle allâmelik ve müctehitlik taslamayı bırakıp, **Muhammed Hamdi Yazır, Ömer Nasuhi Bilmen, Şeyhülislam Mustafa Sabri ve Zahidü'l-Kevserî** gibi İslamî ilimler alanının Himalayaları olan isimlere kulak vermelidir. (Dinî konularda konuşmak yerine, geçen gün yaptığı gibi, televizyonlarda futbol vs.

türünden harcıâlem meseleler hakkında ahkâm keserse, çok yerinde bir iş yapmış olur.)

Merhum Hamdi Yazır hoca, Bakara Suresi'nin 4'üncü ayetinin tefsirinde şunları söylüyor:

> « Müslümanlık bütün semavî dinlerin şahididir. Zira imana ait meselelerde nesih (iptal etme) yoktur, tamamlama vardır. Nesih, amele ait hükümler itibariyle cereyan eder. Bu ve benzeri Kur'ân âyetleri ve Peygamber'in sünnetleri bize özellikle şunu gösterir ki, Müslümanlık dini geneldir. Bütün insanları içeren ve vahye dayanan dinlerin hepsine hürmetkâr bir dindir. Diğer dinler ise **tâbi bulundukları bayrak altında, *din işleri bakımından*, kendilerinden başkalarını yaşatmazlar**, vicdanlarının sınırı dar ve kısadır. Bunlar, kendilerinden başkasına hayat hakkı tanımamayı dinin gereği bilirler. **Tanırlarsa yalnız *politik bir zorlama ile* tanırlar.** Yakın zamanlara kadar hristiyan devletlerin içinde kendilerinden başka bir millet [başka inanca mensup millet] yaşattığı görülmemiş ve bu sebeple bunlar başka dinden olan kavimlere hakim olamamıştı. Son zamanlarda bu vicdan darlığındaki politik hastalığı gören Avrupa devletleri Katoliklik ve Protestanlık kavgalarından doğan bir **vicdan hürriyeti davasıyla** Fransız inkılâbından sonra **liberallik, laiklik ve insanlık** kelimeleri altında Hıristiyanlık kelimesinden sapmaya doğru yürümüş ve o zamandan beri diğer milletler üzerinde hükümet kurmaya yol bulabilmişlerdir. Fakat bu kelimeler **olumlu ve merhametli, genel bir hak vicdanı** kurulmasını değil, **dinsizliğe ve bencilliğe doğru olumsuz bir gidişi hedef** aldığından, ilme ve sanayiye ait gelişmelerini gerçeğe bağlayacak yerde, insanlığı **haktan uzaklaşmaya, vicdansızlığa ve ihtiraslara sürüklemiş** ve sonucu da İslâmiyet'in gösterdiği gerçek ve olumlu hürriyet hakları ile insanlığa temin ettiği ve yaydığı gerçek evrensel hayattan uzaklaşmak ve hayatın ızdıraplarını artırmaktan ibaret olmuştur. »

*

Erdoğan, **Atatürk'ü tüm yönleriyle kucaklama** tavrının gerekçesi olarak, Mustafa Kemal'i faşistlere ve Marksistlere bırakmamayı gösteriyor.

Fakat, ***Kur'an*'ı "tüm yönleriyle"** kucaklamadığını, kucaklayamadığını görüyoruz.

Mesela, ***Kur'an***'daki Şeriat konulu ayetleri görmezden geliyor.

Ve uydurma "**Türkiye Cumhuriyeti Devleti *Siyasal İslam*'ı**"nın sürü sepet hizmetkârı "ilahiyat"çının bunu Karadeniz usulü "sessuzluk"la izlediklerine şahit oluyoruz.

Peki onlar, şu ayet-i kerime mealini hiç okumadılar mı:

> **"Ve hani Allah, kendilerine kitap verilenlerin 'Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız ve onu gizlemeyeceksiniz!' diye sağlam sözlerini almıştı. Fakat onu sırtlarının gerisine attılar ve onunla az bir karşılığı (dünyevî menfaati) satın aldılar. İşte (bu) satın almakta oldukları şey ne kötüdür!"** (Al-i İmran, 3/187)

Erdoğan, Faşistlere ve Komünistlere Atatürk'ü bırakmamak için "onu tüm yönleriyle" kucaklayabiliyor.

Peki, neden ***Kur'an***'daki şeriatçılığı **IŞİD** gibi oluşumlara bırakıyorsun?

Senin nazarında Allahu Teala'nın Atatürk kadar kıymeti yok mu?

*

Evet, insanlar gemiye binince ve fırtınaya tutulunca, dini (ve bu çerçevede insanlar için hüküm koyma, kanun vaz' etme hakkını) Allah'a has kılıp O'na dua ederler..

Mesela **Atatürk**'ü hatırlayıp ona iman tazelemezler.

Atatürk akıllarına bile gelmez.

Ya da, **15 Temmuz** gibi olaylarla karşılaştıklarında, Atatürk'ün gençliğe hitabesini okuyup **damarlarındaki asil kanın kudretini** hatırlamazlar.

Allahu Teala'ya **muhtaç** olduklarını anlarlar.

Dua ederler, hatta abdest alıp iki rekat namaz kılarlar..

Sonra da… Allahu Teala onları kurtarınca….

*

Erdoğan'ın "Aziz Atatürk"lü cümleler kurduğuna da şahit olduk.

İmam Gazalî rh. a. şöyle demektedir:

> "**Kullardan aziz olan**, uhrevî hayatlarında ve ebedî saadetlerindeki önemli işlerinde kendilerine ihtiyaç duyulandır. Şüphesiz ki, bu evsafta olanlar yok denecek kadar azdır. İşte bu ancak **Peygamberlerin rütbesi**dir. (Allah'ın rahmeti üzerlerine olsun.)"

Evet, azîz olanlar ancak Allahu Teala'nın azîz kıldıklarıdır, onlar da, İmam Gazalî'nin ifadesiyle ancak peygamberler ve onlara gerçekten tâbi olanlardır.

İmam Gazalî, Allahu Teala'nın "Azîz" ismini şu şekilde açıklamaktadır:

> "el'AZİZ: O, öyle bir kıymetli isimdir ki, emsali az bulunur. Ona çok ihtiyaç duyulur. Ona ulaşmak güç olur. Bu üç mânayı üzerinde bulunduramayan kişi'ye «Aziz» ismi verilemez!
>
> Çünkü çok nadir olan şey var ki, kıymetli ve faydalı değildir.. Bunun için de hiç bir zaman (Aziz) olamamıştır..

Nice kıymetli ve yararlı, misli bulunmayan şeyler var ki vüsûlü güç değildir: Güneş gibi.. Onun emsali yok… Yer de öyle… Bunların faydası pek çoktur. Onlara olan ihtiyacımız da son derecededir.. Lâkin (bütün bunlara rağmen) her ikisine de (Aziz) diyemiyoruz. Çünkü, onları müşahede etmek onlara vasıl olmak güç değildir.. Onun için bir şeyin aziz olması için mutlaka yukarıda arz ettiğimiz üç mâna (Vasf)ın bulunması gerekmektedir..

Sonra bu üç mânanın her birerleri için kemâl ve noksanlık söz konusu olabilir…

Meselâ nadir olmasındaki kemâl, bir olmasına bağlıdır. Çünkü birden az hiç bir şey tasavvur edilmez. Tek olan misli ve menendi bulunmayan varlık ancak Allah'tır. O'ndan başkası için böyle bir şey düşünülemez..

Güneş mevcut olma bakımından her ne kadar tek ise de lâkin onun gibisinin bulunması da mümkündür. Yani mümkün olma bakımından o, tek değildir. Kemâlde, nefasette onun gibisi bulunabilir…

Şiddetli ihtiyaç meselesine gelince:

Bu, herşeyin -varlığında, bekasında, sıfatında- kendisine ihtiyaç duyulan varlık olarak kabul ettiğimizde «Hakkında kemâl» sözü doğru olabilir.. Böyle bir varlık Allah'dan başka var mıdır?

Bütün varlıklar O'na muhtaçtır. Hem de herşeylerinde.

Yukarıda açıklamıştık. Allah'ı kendisinden başka tam mânasiyle kimse bilemez! (Künhünü..) Kayıtsız şartsız gerçekten Aziz olan O'dur!… Azizlikte O'na hiç bir şey benzeyemez!…

TENBÎH:

Kullardan aziz olan, uhrevî hayatlarında ve ebedî saadetlerindeki önemli işlerinde kendilerine ihtiyaç duyulandır. Şüphesiz ki, bu evsafta olanlar yok denecek kadar azdır. İşte **bu ancak Peygamberlerin rütbesidir**. (Allah'ın rahmeti üzerlerine olsun.)

Şeref ve izzet bakımından onlara ancak, asırlarında yaşamış halifeleri ve kendilerine varis olacak ümmet âlimleri yaklaşabilir.. Tabiî bunların her birerleri, halkı irşat hususunda gösterebilecekleri başarı nisbetinde onlara yaklaşma imkânına kavuşabilir…

(İmam Gazalî, ***Esma-i Hüsna Şerhi***, çev. M. Ferşat, İstanbul: Merve Y., s. 92-3.)

ŞABAN ALİ DÜZGÜN, CÜBBELİ AHMET, HAYRETTİN KARAMAN VE RECEP TAYYİP ERDOĞAN'IN ORTAK ÖZELLİĞİ

Cübbeli eziyet ve zahmet Ahmet, 15 Temmuz'dan bir hafta sonra, yani iki yıldan fazla bir süre önce, ayetlerin yetkililere itaati farz kıldığını iddia etmiş, **"Şu anda yetkili başkomutan Cumhurbaşkanımızdır, ona itaat edilmesi farzdır" farzdır"** fetvasını vermişti.

Bu sözleri hakkında şöyle bir değerlendirme yapmıştık:

> "Cübbeli'nin seviyesi ve fetvalarının değeri, "**Cumhurbaşkanımıza itaat edilmesi farzdır**" şeklindeki ifadesinden anlaşılabilir..
>
> Cumhurbaşkanımız ise, mesela **Mısır ve Tunus'a gidip "Şeriat'i bırakın, laik olun!" mesajı** veriyor.
>
> Laik olduğunuzda "devlet idarecilerine itaat" konusunda "**farz, haram**" vs. gibi hükümler vermemek, yani **Şeriat'e ait kavramları** kullanmamak gerekiyor.
>
> "Şu farzdır, şu haramdır, böyle yapmak gerekiyor" demek, laikliği çiğnemek oluyor.
>
> "Cumhurbaşkanı'nın şu icraatı Anayasa'ya uygun, şurada Anayasa'yı çiğnedi" vs. demek gerekiyor.
>
> Evet, Cumhurbaşkanımız'a başta Cübbeli'nin kendisi, laiklik konusunda itaat etmiyor.
>
> Böylece, bir "farz"ı çiğnemiş mi oluyor?!..

Kısacası, bu Cübbeli, ne söylediğini bilmeden tutarsız açıklamalar yapan bir ahir zaman alâmeti.”

*

Evet, böyle yazmıştık..

Ancak, Cübbeli bu konuda yalnız değildi.

Hayrettin Karaman da onun gibi düşünüyordu.

Yeni Şafak‘ta yayınlanan 9 Kasım 2017 tarihli yazısında şunları savunmuştu:

“Ben referandumdan önce bir yazı yazmıştım, … maksadımın dışına çekerek eleştirenler, hatta hakaret edenler oldu….

“Fıkıhta, **“Vacip olanı tamamlayan, vacibin yerine getirilmesine yardımcı olan şey de vaciptir”** diye bir kural vardır. O yazımda bu **kurala da atıf**ta bulunmuştum.

“Yine aynı noktada duruyorum.”

*

O zaman da yazmıştık, referandumda verilen desteği Karaman’ın bir “**vacip**” olarak sunması, **İslam’ı istismar** edip kötüye kullanmasından, ve bu istismara alan açmak için **İslam’ı tahrif** etmesinden başka birşey değildi.

Çünkü, eğer “oy veren **vatandaşlar**“ın “iktidar”ın politikalarını desteklemesi **vacip**tiyse, söz konusu “**iktidar**“ın o politikaları izlemeye devam etmesi evleviyetle vacip olurdu.

Akparti’nin izlediği politikanın ise, İslam açısından, en iyi ihtimalle, **hak ile batıl’ın telfikinden/birleştirilmesinden** ibaret olduğu kesin..

Bunun değil **vacip**, **caiz** olması bile söz konusu olamaz.

Aslında burada telfikten söz etmek bile gereksizdir. **Hakkın, batıl'ın emrine verilmesi** söz konusudur.

Bu da, açıkça **haram**dır.

Hayrettin Karaman'ın **fıkhî gözbağcılık ve hokkabazlık** sergileyip "vacibi tamamlayan"dan söz etmek yerine, **"haramı tamamlayan" sapmalardan** bahsetme dürüstlüğünü göstermesi gerekirdi.

*

Cübbeli gibi düşünen bir başka isim ise, Ankara İlahiyat'ın prof.larından **Şaban Ali Düzgün**'dü.

Yeniçağ gazetesi yazarı Ahmet Takan, 15 Temmuz'dan yaklaşık bir ay önce, 18 Haziran 2016 tarihinde şunları yazmıştı:

> "Geçtiğimiz günlerde (*bir Cuma sohbeti*) Ankara Üniversitesi'nden **Prof. Dr. Şaban Ali Düzgün** ve Emniyet KOM Daire Başkanı ile tüm şube müdürlerinin de katıldığı bir toplantı düzenlenir. Muhterem hoca, **saraya bağlılık vaazı** ettiği toplantıda bir takım gözdağları vermiş. Gerisini, adını açıklamayacağım yetkilinin gönderdiği mektuptan aktaracağım;
>
> **"**Dinler tarihinden yola çıkarak başladı konuşmasına hoca…. Sonra **İslam ve demokrasi** üzerinde durdu. Akabinde mevzuyu, Emniyet içindeki yapılanmalara getirdi. **Diğer cemaatler**in de bir gün **paralel** gibi güçlenmesiyle aynı problemlerin yaşanabileceğinden bahsetti. **Tayyip Erdoğan** ile yaptığı bir görüşmede kendisine **'ben de bilmiyor muyum bu cemaatlerin, tarikatların beni neden desteklediklerini, bir tarafından bürokrasiyi nasıl tırtıkladıklarını biliyorum'** demiş. Dolayısıyla dini cemaatlerin yapılarını devletin çizdiği sınırlarda kalır ise problem

> oluşmayacağı, aksi halde **aynı cemaatin başına gelenler gibi olacağı**ndan bahsetti. Bolca paralel kötülemesi yaptıktan sonra işi son dönemde emniyette sivrildiği söylenen yapılara getirdi…. emniyette hiç bir yapıya müsaade edilemeyeceğini **önemli olanın *Ulü'l Emr* olan Cumhurbaşkanına *ittiba* olduğunu** söyledi."

*

Görüldüğü gibi, Şaban Ali'ye göre de Erdoğan, **laik devlet**in cumhurbaşkanı (veya başkanı, yahut devlet başkanı, her neyse) değil, ancak **Şeriat**'le yönetilen **İslam devleti**nde sözü edilebilecek olan **ulu'l-emr**..

Ulu'l-emr olduğu için de Erdoğan'a **ittiba (tabi olma)** önem taşıyor. Zaten, **tanım gereği** ulu'l-emre itaat **farz**..

Erdoğan'la da samimiyeti ilerletmiş.. Zaten, samimiyeti ilerletmese, ona Emniyet'in **organize (örgütlü) suçlar**la mücadeleden sorumlu daire başkanlığı personeline vaaz etmesi imkânı ve fırsatı tanınmaz.

Üstelik Erdoğan ona, **"Ben de bilmiyor muyum bu cemaatlerin, tarikatların beni neden desteklediklerini, bir tarafından bürokrasiyi nasıl tırtıkladıklarını biliyorum"** diyerek, cemaat ve tarikatlar konusunda Şaban gibilerle aynı görüşleri paylaştığını ortaya koymuş.

*

Erdoğan, 5 Nisan 2017 günü, referandum propagandası sırasında şunları söylemişti:

> "Bu halk oylamasında 'evet' çıkınca sadece ülkemizin yönetim sistemi değişecek, emin olun bu durumda da her şey eskisinden daha iyi olacak. Türkiye koalisyon tartışmaları olmadan, istikrar ve güven ortamı tehdit edilmeden yönetileceği bir döneme girecek. Buna karşı çıkacağım derken **dünyanızı da, ahiretinizi de tehlikeye atmayın**."

Referandumdan evet çıkınca da, yaklaşık bir ay sonra, 3 Mayıs günü, "**uçaktaki** yandaş gazeteciler"e şunları söylemişti:

> "Yol arkadaşlığı, gönül arkadaşlığı önemlidir. Yol arkadaşıysan, pazara kadar değil **mezara kadar** gidilir. Bunların bir kısmı pazara kadar geldiler, sonra trenden indiler. Hele son dönemde çok çirkin, kabul edemeyeceğimiz yaklaşımlara şahit olduk. Bu bir defa yolda, çizgide istikrarsızlıktır. **Sırat-ı müstakim**'den sapmadır.
>
> **"'İslamcı olanlar atılıyor, İslamcı olmayanlar getiriliyor' deniyor.** Bir siyasi partinin çalışmalarında, İslamcı olmak ya da olmamak şeklinde bir ayrım yapmak zaten yanlış. **Tekkeye mürit aramıyoruz** ki. Siyasi parti için esas olan, **dürüst, ilkeli, vatanını milletini seven, parti ilkelerine uyacak insan** aramaktır. Yapılması gereken budur. Ama bazıları işi tamamen şirazesinden çıkardı. İşi, kendi doğrularını benimseyen, belirledikleri çerçevede kalan insanları 'doğru', onun dışındaki insanları da 'yanlış' addetme noktasına getirdiler. Oysa kimsenin böyle bir hakkı yok. Onların da böyle bir hakları, yetkileri yok; benim de. Kaldı ki **ebedi âlemin ölçüsü hiçbirimizin elinde değil**. Kimse bunu teraziye çıkarmasın. Çok ağır olacak ama, **uluhiyet davası**na da kimse girmesin…"

*

Erdoğan böyle diyordu, fakat, ondan bir ay önce, **ebedî âlemin ölçüsü kendisinin elindeymiş gibi** esip gürlemişti.

Ebedî âlemin ölçüsü olarak **yanlış** bir yandaşlığı ve sorgusuz sualsiz itaati ortaya sürmüştü.

Gerçek ölçüyü görmezden gelmişti.

Ebedî âlemin ölçüsü, evet, insanlardan hiç kimsenin elinde değildir. O ölçü, Allahu Teala'ya aittir.

Fakat, o ölçünün elimizde olmaması, onu bilmememizi gerektirmez.

O ölçü, bilinmez birşey olsaydı, mümin ile kâfiri, doğru ile yanlışı ayıramazdık.

Ölçü, bizim elimizde değildir, fakat, **bize öğretilen o ölçü**yü iyi öğrenip kendimizi ona uydurma yükümlülüğümüz vardır.

Dünya **imtihanı** denilen şey budur.

*

Fakat, bunları söyleyen Erdoğan'ın, **mezara kadar** sürmesi gereken **kölece bir yol arkadaşlığı**ndan söz edip ardından bu yol arkadaşlığından vazgeçilmesini **"sırat-ı müstakimden sapma"** olarak nitelendirmesi, referandum sonrasında bile, **ölçü olarak kendisinin yol arkadaşlığını** kabul ettiğini ortaya koyuyordu.

Hem ebedî âlemin ölçüsünün hiç birimizin elinde olmayacağını söyleyecek, hem tekkeye mürit aramadığını, **İslamcı** olup olmamanın *parti **ilke**leri açısından* hiçbir öneminin bulunmadığını ifade edeceksin, hem de seninle yol arkadaşlığı yapılmasından vazgeçilmesini, **Fatiha Suresi'ne atıfla "sırat-ı müstakimden sapma"** olarak nitelendireceksin..

Böyle bir "lider"e hangi **ilkeli** ve **dürüst** insan ayak uydurabilir, bilmiyorum.

Şu açık:

Erdoğan'a ayak uydurmak için insanın ilkelerinin şunlar olması gerekiyor:
İlkesizlik, omurgasızlık, dürüstlükten nasipsizlik…

Dalkavukluk…

"Hikmet buyurdunuz efendim"cilik…

Hakkı ve hakikati umursamazlık..

*

Erdoğan, sanki çok tutarlı, mantıklı ve doğru şeyler söylüyormuş gibi, **uluhiyet davası**na girmemekten de söz etmişti.

Fakat kendisi, Fatiha Suresi'ndeki sırat-ı müstakimi (ki Allahu Teala'nın nimet verdiği **peygamberlerin yolu**nda olmayı ifade ediyor), sanki o sureyi haşa kendisi vahyetmiş gibi, **laik partisinin yol arkadaşlığına** indirgeyebiliyordu.

Referandum öncesinde ise, **ebedî âlemin ölçüsü** olarak, kendisinin arzusu doğrultusunda **evet** oyu kullanılmasını göstermişti.

Referandum sonrasında **İslamcılık önemini kaybetmiş**, sıra, ebedî âlemin ölçülerinden söz edip **uluhiyet davasına girmeme edebiyatı** yapmaya gelmişti.

Fakat, bunda bile tam tutarlı olamıyordu. Kendisiyle kölece bir yol arkadaşlığını **sırat-ı müstakim** olarak gösteriyordu.

Ancak, farkında olmadan, **referandum öncesinde** ahiret için ölçü koymasının, ***tanrılık davasına girmesi*** anlamına geldiğini itiraf etmiş oluyordu.

Üstelik bu beyefendi, **Allahu Teala'nın şeriatine karşı Araplara laiklik tavsiye eden** "sırat-ı müstakim" abidesiydi..

Allahu Teala'yı dünyaya karıştırmıyordu.. Fakat kendisi **ahireti bile tekeline** almıştı..

Sonra da gelsin **uluhiyet davasına girmeme** edebiyatı..

*

Allahu Teala'nın koyduğu ilkeleri, şeriatini, dinini hatırlatırsanız, kendinize, kendinizin yoluna, yol arkadaşlığına değil **Allah'ın yolu**na, Şeriat'e çağırırsanız, uluhiyet davasına girmiş oluyormuşsunuz.

Kendi laik yolunuza, yol arkadaşlığınıza çağırmak ise, sırat-ı müstakimmiş..

Kimse onu ve partisini **Allah'ın yolu**na çağırmamalıymış, çünkü bu, uluhiyet davasına girmek olurmuş.

Ama kendisi, onunla **laik yol arkadaşlığı**na şu veya bu nedenle son verenleri sırat-ı müstakimden sapmakla suçlama imtiyazına sahip..

Kendisine oy vermeyenlerin **ahiretlerinin tehlikede** olduğuna hükmetme mevkiinde..

Ey Erdoğan, sen kendini ne zannediyorsun?

Alllahu Teala sana mülk ve saltanat (otorite) vermiş.. Böyle mi şükrediyorsun?

*

"Allah kendisine mülk (hükümdarlık ve zenginlik) verdiği için şımararak Rabbi hakkında İbrahim ile tartışmaya gireni görmedin mi!…" (Bakara, 2/258)

DİN MİLLİYETÇİLİĞİNE KARŞI OLMAK

AK Partili bir siyasetçinin bir açıklaması, 2013 yılında haber sitelerinde yer almıştı:

> "Türkiye'nin ekonomik, demokratik hak ve özgürlükleri bakımından bugünden daha iyi olacağını savunan Bakan İsmet Yılmaz, herkesin huzura, esenliğe, birliğe, beraberliğe katkıda bulunmasını istedi. Etnik, dinsel, bölgesel milliyetçiliğe 'hayır' dediklerini anımsatan Yılmaz, "İslam kültürü içerisinde Bilal-i Habeşi diye zenci var, doğru mu? Her yerde her gün camilerde kendisine dua edilir. Yani zenci bir kimseye bu toplum günde 5 vakit dua etmekte. Yani bir ırk ayrımı, renksel ayrımı görmediğini ortaya koyuyor. Selman-i Farisi var, doğru mudur? Onu da herkes bilir ki İranlıdır, Fars kökenlidir. Ama herkes yine her duasında ona da dua etmekte. Bizim kardeşliğimiz ırka dayanmıyor, kana dayanmıyor, anlayış birliğine dayanıyor. Mevlana güzel bir söz söylüyor. 'Aynı dili konuştuklarımla değil, aynı duyguyu paylaştıklarımla anlaşırım' diyor. Cenab-ı Allah, 'İnsanların en hayırlısı insanlara faydalı olandır' buyuruyor. 'Müslümanlara faydalı' demiyor, 'İnsanlara faydalı olanıdır' diyor" diye konuştu.
>
> (http://www.haber7.com/partiler/haber/1059001-yilmaz-turkiye-ile-savasmayi-goze-alamazlar)

Bunlar, politik açıdan bakıldığında başarılı ifadeler. Ancak, İslâm açısından bakıldığında, bilerek veya bilmeyerek **hakkı batıla karıştırma** anlamına geldiğini de belirtmek gerekiyor.

"Dinsel milliyetçiliğe karşı olmak", **mevcut anayasal düzen** açısından savunulabilir bir şey, fakat **İslâm**'ın konuyla ilgili hükümleriyle uzlaştırılamayacağı da bir gerçek.

Bu durum, anayasadaki **laiklik** ilkesinden kaynaklanıyor. Devlet yönetimi İslâm'a dayanmadığı için, **anayasal ilkelerle İslâmî ilkeler çelişebiliyor**.

"Anayasal ilkeler İslâmî ilkelerle çelişmesin" dediğinizde, laikliği yıkmış oluyorsunuz. Bu yüzden, anayasalarımız, **laiklik ilkesi yıkılmasın diye, gerektiğinde İslâmî ilkeleri yıkıyor, yerle bir ediyorlar.**

Bu, hepimizin bildiği bir Türkiye gerçeği.

*

Türkiye'de, tabiri caizse, "kutsal" ve dokunulmaz olan, laiklik ilkesidir, İslâmî ilkeler değil.

Din milliyetçiliğine karşı olma, laikliğin gereği olabilir, fakat İslâmî ilkeler çerçevesinde formüle edilmiş bir görüş değildir.

Gördüğümüz kadarıyla, "din milliyetçiliğine karşı olma" lafının patenti Başbakan Erdoğan'a ait. Belki danışmanlarından biri tarafından formüle edilmiş bir laf, fakat sıkça tekrarlayan kişi, Başbakan.

Bunu, 10 yılı aşkın bir süredir tekrarlıyor. Nitekim, **Mehmet Metiner** 6 Temmuz 2003'te şunları yazmıştı:

> Dünün Erdoğan'ı yok artık. **O 'İslami devlet' diyen Erdoğan gitmiş, yerine 'Din devletine karşıyım, dinsel milliyetçiliğe hayır!' diyen bir Erdoğan gelmiş**. Dün Avrupa Birliği'ne 'Hıristiyan kulübüdür' diyerek karşı çıkan Erdoğan, bugün başbakan sıfatıyla **AB ile bütünleşmek için elinden geleni ardına koymamakta** kararlı.
>
> (Bkz. Mehmet Metiner, "Dünden bugüne Tayyip Erdoğan", ***Radikal***, 6 Temmuz 2003, http://www.radikal.com.tr/ek_haber.php?ek=r2&haberno=2341).

Erdoğan, bunun da ötesinde, **“Din milliyetçiliği, bölge milliyetçiliği ve etnik milliyetçilik adına üretilen siyasetlerin, son kullanma tarihi geçmiştir”** demiş bulunuyor (http://www.belgenet.com/2004/erdogan_141204.html).

Altı ay kadar önce de, “**Biz her türlü milliyetçiliği ayaklarımızın altına almış bir iktidarız”**diye konuşmuştu. (“Erdoğan: Milliyetçilik ayak altında”, ***Hürriyet***, 18 Şubat 2013, http://www.hurriyet.com.tr/gundem/22621388.asp;http://www.youtube.com/watch?v=BaraWPITQBE)

*

Ulemanın yaptığı **ihbarî-inşaî** cümle ayrımı çerçevesinde, **“Biz din milliyetçiliği yapmamaktayız” şeklinde ihbarî (haber veren) bir cümle kursanız, belki tevil kapısı açılabilir ve bu haberin bir “değer hükmü” içermediği düşünülebilir.**

Ancak, konuyla ilgili cümleleri inşaî tarzda kullandığınızda (“Karşıyız, ayaklarımızın altına alıyoruz” vs.) işin rengi tamamen değişir.

Milliyet ve milliyetçilik kelimeleri, esas itibariyle din anlamına gelen millet kelimesinden türediği için (***Kur’an***‘daki “İbrahim’in milleti” ifadesini hatırlayalım), “din milliyetçiliği”nden söz edilmesi aslında gayet doğal.

“Din milliyetçiliği” kavramında “din” yerine kendi dinimizin ismini koyduğumuzda ortaya “**İslâm milliyetçiliği**” tabiri çıkar.

(Erdoğan, din milliyetçiliği gibi ne anlama geldiği ilk anda anlaşılmayan bir kavram kullanıyor; doğrudan dinden değil, din milliyetçiliğinden söz ediyor.

Buna karşılık, “dindar” geçinen bir topluluğun, kurduğu tabela partisinde, bizzat “din”i devre dışı bıraktığı görülüyordu:

"KARŞI DURDUKLARIMIZ: İnanıyoruz ki din, …, karşı saflar oluşturmamalı; …. Biz karşı durduklarımızı saygısız-saygılı, ahlaksız-ahlaklı, zalim-zalim olmayan yani sağduyusuz-sağduyulu ekseninde belirliyoruz.

"SİYASİ KONUMUMUZ NEDİR? Klasik teorilerde siyasi konumlar, …. Ülkemizde daha geçerli olan ise, konumların şimdiye dek 'millet' tanımlarımızın üzerinden yapıldığı iki unsura; dini değerlere (İslam) ve milliyetçiliğe (Türk milliyetçiliği) nasıl baktıklarına göre belirlenmesidir.

"BİZİM ESAS ALDIĞIMIZ SİYASİ EKSENLER: Biz, … daha önemli konum belirleyicileri olduğunu düşünüyoruz. Bunlardan ilki bağımsızlıklarıdır. İkincisi ise kendi düşünce eksenleri içerisinde, bakışlarında ve uygulamalarında ne kadar sağduyulu olduklarıdır."

*

Laikliği ne ise o olarak kabul etmek, tanımını öyle yapmak gerektiği gibi, İslâm'ı da ne ise o olarak tanımak ve tanıtmak zorundayız.

Kabul edip etmemek, iman edip etmemek ayrı birşeydir, fakat doğru tanıtmak, dürüstlüğün ve samimiyetin gereğidir.

Türkiye'de hükümetin halka gerçekten faydalı olmasını arzulayan bir kişi olarak söyleyeceğimiz şudur:

Şayet siyaseti, lahutî olanla ilgisiz tamamen dünyevî bir şey, salt dünyevî etkenler çerçevesinde cereyan eden maddî bir konu, **Allahu Teala'nın müdahale etmediği bir faaliyet olarak görüyorsanız**, mesele yok.

Fakat, hayatın siyasî alanı da kapsayan bir **imtihan** olduğunu ve Allahu Teala'nın yardımına ihtiyacınızın bulunduğunu kabul ediyorsanız, sözlerinize dikkat etmelisiniz.

Bu, fincancı katırlarını ürkütecek açıklamalar yapmak, birilerini tahrik edecek sözler söylemek anlamına gelmiyor.

Gayretullaha dokunacak, Allahu Teala'nın kişiyi (manen) kendi haline bırakmasına yol açacak sözlerden kaçınmak demek oluyor.

ROLLER DEĞİŞİYOR, OYUN DEĞİŞMİYOR

28 Şubat Süreci‘nde, korku dağları tuttuğu sırada kimimiz sesini yükseltti, kimimiz de, amiyane tabirle saklanacak delik aradı.

Korku, insanî bir duygu, anlayışla karşılanabilir. Karşılanmalıdır.

Fakat, bazıları o süreçte, **zalimlere değil de, mazlumlara karşı cesaret** sergilediler.

Zalimlere karşı sesini yükseltenleri arkadan hançerlediler. (Mesela, zalime karşı **“hard”** değil **“soft”** olma meraklısı bir tip, o günün darbeci askerlerini eleştiren bir başkası için “hard”lığın, kaba sabalığın zirvesi olan bir tepki göstermiş, “Madem öyle, gitsin **Genelkurmay**‘ı bombalasın” şeklinde “manyakça” bir eleştiri yöneltebilmişti.)

Kimse de bunlara, “**Ellerindeki baltayla putları değil, rakip belledikleri müslümanları, mazlumları devirmeye çalışıyorlar.** Bâtılın taraftarlarını değil, hakkın mensuplarını hedef alıyorlar” demiyordu.

*

28 Şubat Süreci, Türkiye’deki Şeriatçılığın **muhafazakâr demokratlık ideolojisi yandaşlığına** dönüşmesini, (“kuş dili çerçevesinde **Şeriat** anlamına geldiği söylenen) **Millî Görüş** gömleğinin çıkarılıp yerine “**Kemalist** *vatan ve teferruat* soslu, **ulusal**cıların istediği türden bir yerlilik ve millilik” gömleğinin giyilmesini sağladı.

Laiklik içselleştirildi.

O kadar ki, **Erdoğan**, laiklik denilen **batıl** (Şeyhülislam **Mustafa Sabri** Efendi ve **Zahidü’l-Kevserî** gibi yurtdışında olup da **“fikri hür, vicdanı hür, irfanı**

hür” konuşmayı başarabilen ulemanın ifadesiyle **küfrün ta kendisi** olan) rejim ilkesini, gidip **Mısır ve Tunus’ta**, Şeriat’le (uygulamada eksikleri olsa bile söylem düzeyinde) sorunları bulunmayan Araplar’a tavsiye etti.

Bundan daha vahimi, mesela bir **Hayrettin Karaman**‘ın, en başta tepki gösteren isim olması gerekirken, mugalata ve demagoji ile bu çağrıya destek vermiş, Erdoğan’ın sözlerini aklamaya çalışmış olmasıdır.

*

Bu gidişe karşı durmak, aslında, 28 Şubat Süreci’ne direnmektir.

O süreçte **Fethullah Gülen**‘i eleştirdiğimizde **“Şimdi müslümanla uğraşmanın sırası değil”** diyenler, bugün de, 28 Şubat’ın zaferini taçlandırmaya çalışan AK Parti zihniyeti ile onun Hayrettin Karaman ve **Faruk Beşer** gibi “kahve dövücünün hınk deyicileri”ni eleştirmemiz karşısında, “Niye müslümanla uğraşıyorsunuz?” diye ortaya çıkıyorlar. (O Faruk Beşer ki, Fethullah’ı **müçtehit** ilan ediyor, onun için makaleler, kitaplar döşeniyordu. **Karaman**‘ın da Fethullahçılarla içtiği su ayrı gitmiyordu. Erdoğan’ı da unutmayalım, daha 2013’te bile **Türkçe Olimpiyatları**‘na katılıyor, “**Hocaefendi**” için “**Hasret**inden prangalar eskittim” edebiyatı yapıyordu.)

Evet, Karaman’ı ve Beşer’i eleştiriyoruz.

Ve, söyleyecek lafları olmadığı, haksız olduklarını gayet iyi bildikleri ve anladıkları için, işi sükutla geçiştiriyorlar.

Evet, söz konusu “ulema”da “tık” yok..

Fakat, onların yerine meydana çıkan şirret, gürültücü, şamatacı ve arsız bir taife var.

Bunlar, “ulema”nın rahat etmesi için, onları korumak üzere, muhatapların üzerine kurşun yağdırıyorlar.

Daha doğrusu, kurşun denilebilecek bir malzemeleri bulunmadığı için, kendilerinde pek mebzul olan çamur ve pislikleri yağdırıyorlar. (Gayet iyi bir işbölümü.. Filmlerdeki gibi: “Hasan, sen Ahmet’i korumak için karşıyı ateş altına al, bu arada Ahmet rahatça hareket edebilsin, manevra kabiliyeti kazansın.”)

“İSLAM-CI/DİN-Cİ” DEĞİLMİŞ, “MİLLÎ GÖRÜŞ-ÇÜ”YMÜŞ

Millî Gazete‘nin internet sitesindeki haberin başlığı şöyleydi: **“Milli Görüş gömleğini çıkarınca yanlış yapmamaları mümkün değildi**”.

Habere göre, ‘Büyük Kongre’ öncesi son ‘genel idare kurulu, il başkanları ve il müfettişleri toplantısı’nda konuşan **Saadet Partisi** Genel Başkanı **Temel Karamollaoğlu** şunları söylemişti:

> “… Adalet problemli, ekonomi problemli. Irak politikası yanlıştı başta. **Milli Görüş gömleğini** çıkardıktan sonra doğru yapman beklenemezdi zaten…. Türkiye’de ve huzur ve barış ancak Milli Görüş zihniyetinin iktidara gelmesiyle olur. Biz inançlı insanlarız. Biz cincilerle uğraşanlarla bir olamayız. Biz kefen bezi satamayız. Bunu herkes bilsin. Biz **İslamcı** değil, biz Müslümanız. Bu inancımızdan da taviz vermemeye kararlıyız. Biz inancımızın hâkim olmasının bu memlekette adaletin hakim olması manasına geldiğini herkesten iyi biliyoruz….”

Kendi içinde bu kadar **çelişkili, tutarsız**, mantık yoksunu, kendi kendini yalanlayan, hangi mesajı verdiği belirsiz çok az konuşma dinlediğimi ya da okuduğumu söylemeliyim.

Aynı Karamollaoğlu, yine ***Millî Gazete***‘de yer alan “**Karamollaoğlu Eski Milli Görüşçülere Seslendi**” başlıklı bir habere göre, o tarihten yaklaşık üç ay önce, ***TV 5***’te yayınlanan “Kulis Ankara – Seçim Özel” programında şunları söylemiş:

> “Şimdi **Millî Görüşçü** değilsin; ama ‘Eski Millî Görüşçü’ diye ortaya çıkıyor. E ben ne yapayım senin eskiden Millî **Görüşçü** olmanı? Sen, Hoca hayattayken terk etmişsin zaten. Şimdi çıkıp da ‘Eski Millî Görüş**çü**ler’ etkili olacak zannediyor. Herkesi teğet geçiyor. Onların o sözlerinden

dolayı fikrini değiştiren, ben, bir kişi bile olduğu kanaatinde değilim; ama kendilerinin itibarını yerle bir ediyorlar."

İmdi, sende biraz akıl ve mantık varsa, kendin için "**Millî Görüş*çü***" demenle "**İslam*cı***" demen arasında "**ci, cı**" olma bakımından bir fark bulunmadığını anlarsın.

*

Eğer senin Millî Görüş dediğin şey İslam'sa, Millî **Görüşçü** olduğunu söylediğin zaman **İslamcı** olduğunu ifade etmiş oluyorsun.

Fakat sen, bir taraftan da, **İslamcı** olmadığını söylüyorsun. Buna göre, senin Millî Görüş'ün, İslam değil, İslam'a göre **dalalet ve sapıklık** demek olan ayrı birşey oluyor.

Eğer dersen ki, "***Müslüman*** *olduğumu söylemem yeterlidir, ayrıca İslamcı olduğumu ifade etmem gerekmez";* o takdirde (şayet Millî Görüş'ten kastın sapık bir yeni icat değil de İslam'sa) ayrıca Millî Görüşçü olduğunu söylemen de gerekmiyor demektir.

Yok, *"Müslüman olduğumu söylemek siyasî pozisyonumu ifade için yeterli olmuyor, ayrıca Millî Görüşçü olduğumu belirtmem gerekiyor"* dersen, deriz ki: O zaman, doğrudan İslamcı olduğunu söylemen, **müslüman olduğunun anlaşılması bakımından** daha faydalı olur.

*

Dersen ki: "Biz İslamcı olduğumuzu söylersek partimizi kapatırlar, o yüzden, Erbakan hocanın dediği gibi **'kuş dili'** konuşuyoruz"; o zaman da deriz ki: Eğer bu sözünde **samimi** isen, İslamcı **olmadığını** söyleme cinayetini işle**me**men gerekir.

Karşındakileri Millî Görüş**çü** olmadıkları için yerin dibine batırıyorsun, fakat sen İslam**cı** olmadığını söylüyorsun.

Millî Görüşçü olmadığını söyleyen kişinin, bu Millî Görüş denilen şeyin, **Erbakan tarafından icat edilmiş (bazı hatalar da içeren) yeni bir İslam yorumu** olduğunu, kendisinin bunu kabul etmek ve Erbakan'ın İslam yorumunu benimsemek zorunda olmadığını söyleme şansı ve hakkı vardır.

Bununla **demagoji ve mugalata** yapıyor olsa bile sonuç değişmez. **Millî Görüş gömleğini** çıkardıklarını söyleyenlerin, **"Biz artık müslüman değiliz"** dediklerine şahit olmadık. Senden bir farkları yok.

Millî Görüşçü olmadığını söyleyenlerin durumlarını kurtarmak için **tevil**de bulunma şansları var, senin yok, çünkü doğrudan İslamcı olmadığını söylüyorsun.

(Gömleği çıkaranlar "**muhafazakâr/laik demokrasi**" vs. gibi Batılı müşriklere ait **ideolojileri** savunmaya başladılar, bu yüzden tevil şansları da, demagojiye sarılma imkânları da kalmadı.)

GELENEKLE HESAPLAŞMAK

Özal'ın cumhurbaşkanlığının birinci yılıydı. 163'üncü madde tarihe karışmıştı, 312'nci madde ise bugünkü gibi anlaşılmıyordu. Refah Partisi'nin ağır toplarının konuşmacı olarak katıldıkları iki günlük bir toplantıya dinleyici olarak katılanlar arasındaydım.

Baş konuşmacı Erbakan'dı ve "cihad"ın önemini anlatıyordu. Üniversite yıllarında okul arkadaşlarıyla birlikte toplanıp kitap okurlarmış, merhum Muhammed Hamdi Yazır Hoca'nın "***Hak Dini Kur'an Dili***" tefsiri de bunlar arasındaymış. Yasin Suresi'nin tefsirini okurken görmüşler ki, bir ayette geçen "salih amel" kavramını açıklarken müellif, köprü yaptırmaya kadar her şeyi saymış, ama çok önemli bir şeyi unutmuş: Cihad.

Dinleyiciler büyülenmiş gibiydiler. Konuşmacının cihad konusunda gösterdiği duyarlılık gerçekten göz yaşartıcıydı. Zaten, alimler cihadın önemini anlamadıkları için bu hale gelmemiş miydik?!

*****

Konuşmacı, "Geleneği sorgulamalıyız!" demiyordu, ama yaptığı şey tam da buydu.

Fakat konuşmacı haksızdı.

Haksızdı, çünkü, kendisinin aynı konuşmada ifade ettiği gibi, ***Kur'an***'da çok sayıda cihad ayeti vardı. Dolayısıyla söz konusu eserde cihad ayetleri bağlamında yapılan yorumlara bakması gerekirdi. Yazar, cihadın salih amel olmadığını iddia etmiyordu elbette.

Konuşmacının haksız olduğu ikinci nokta şuydu: Bir tek kendisinin siyasî hareketini cihat kabul ediyordu.

Kendisinin anlattığı cihadın, ***Kur'an***'da istenen ve Peygamber Efendimiz s.a.s.'in gerçekleştirdiği türden bir cihad olduğunu göstermek için bin şahit gerekiyordu.

Haksızlık bununla da bitmiyordu, konuşmacı kendi yaşadığı dönemle söz konusu eserin kaleme alındığı devir arasındaki farkı görmezden geliyordu.

Bir başka haksızlık da, vefat etmiş ve kendisini savunma imkanı kalmamış bir alimle hesaplaşılmasıydı. Bu, adı hesaplaşma olan bir yargılamaydı.

*

Fakat konuşmacının asıl haksız olduğu nokta şuydu: Mensup olduğu hareket ve kendisi, hiçbir zaman hakikati Muhammed Hamdi Yazır kadar eğip bükmeden, dürüstçe ve saklayıp gizlemeden söyleyememişlerdi.

Merhum Yazır'ın, yazılmasını Atatürk'ün emrettiği tefsirinde dile getirdiği gerçekleri onlar, onun gibi açıkça yazıp söyleyememiş, ancak kapalı kapılar ardında ifade edebilmişlerdi. Yazır şöyle diyordu:

> "Ve izâ messennase durrun, bununla beraber insanlara bir sıkıntı dokunduğu zaman, deav rabbehüm münîbîne ileyh, bütün o güvendiklerinden ve herşeyden geçip, yalnız yaratan Rablerine gönül vererek hep O'na yalvarırlar. Nitekim **Çanakkale, Sakarya, Afyon savaşları** sırasında biz Türkler hep böyle olmuştuk. Demek ki fıtrat dini (yaratılışa uygun din) sadece Allah dinidir. Her zaman, baki sağlam din yalnız odur. Sümme izâ ezâgahüm minhü rahmeten, böyle iken sonra O, onlara tarafından bir rahmet tattırıverince; o sıkıntıyı açıp bir nimet ihsan ediverince de, izâ ferîgun minhüm bi-rabbihim yüşrikûne, ne bakarsın içlerinden bir kısmı, o Rablerine ortak koşuyorlardır. Şükredecek yerde tutarlar da bu, şundan oldu, bundan oldu, benden oldu, senden oldu diyerek Allah'ın lütfunu başkalarına isnad etmeye kalkarlar."

(Elmalılı M. Hamdi Yazır, ***Hak Dini Kur'an Dili***, C. 6, sad. İsmail Karaçam ve diğerleri, İstanbul: Azim Dağıtım, s. 258.)

Kamuoyu önünde "Atatürk yaşasaydı bizim partimizden olurdu" diye kelime oyunları yapmaktan öte bir şey söyleyemeyenlerin bu tutumu belki mazur görülebilirdi, ama Hamdi Yazır'ı suçlamaları affedilebilecek birşey değildi. Hem Yazır'da o kusur yoktu, hem de ondan beklediklerini kendileri yapmıyorlardı, iki kere haksızlık.

Manevî kalkınma ve millî görüş gibi "millî devlet" kavramına uygun bir söylem geliştirenler, Hamdi Yazır'ın şu yazdıklarını da hiçbir zaman açıkça söyleyemediler:

> "Şunu da unutmayalım ki, **Çanakkale, Sakarya, İnönü zaferleri**, İzmir'in düşman işgalinden kurtarılması, Avrupalıların İstanbul'dan çıkarılmaları hamdolsun Yüce Allah'ın zamanımızda gösterip tanıttığı İslamî ayetlerdendir. Bu savaşlarda Türkiye müslümanları öyle bir sıkıntı ve ihlas ile Allah Teâlâ'ya sığınarak çalışmışlardır ki, 'Onlar mı hayırlı, yoksa kendine yalvardığı zaman bunalmışa karşılık veren ve başındaki sıkıntıyı gideren... mi?' (Neml, 27/62) ayeti aynen ortaya çıkmıştı. Fakat bütün bunların meydana gelişinden sonra 'Bil ki sen ölülere işittiremezsin, arkasını dönüp kaçmakta olan sağırlara da daveti duyuramazsın' (Neml, 27/80) buyurulduğu üzere duymak istemeyen kalpsizler, sağırlar, körler, İslam'ın artık bütün vaadleri olmuş bitmiş, gelecek için görevi kalmamış olduğunu iddia ederek müslümanlığı körletmek, Allah'ı unutup şirk yollarına gitmek istiyorlar." (***A.g.e.***, C. 6, s. 169.)

*

Gelenekle hesaplaşmak, ancak geleneğin yaşıyor ve hakim konumda olması durumunda bir anlam taşır. Bu, söz konusu hesaplaşma çabasının haklı olduğu anlamına yine de gelmeyecektir, ama hiç değilse dürüstçe bir tavır sergilenmiş

olacaktır. Gelenek zaten yok edilmişse ya da hakim değil mahkum konumdaysa, onunla hesaplaştığını söylemek, mevcut güç sahiplerine, deyim yerindeyse, "yağcılık" yapmaktır. Bu tutum olsa olsa bir yargılamadır, hesaplaşma değil. Hesaplaşma eşit koşullarda olur.

Bir ara Türkiye'ye gelen Chomsky, **Cengiz Han**'ın yaptıklarının kötülüğü hakkında bir kitap yazabilecekken ABD'nin politikaları üzerinde durmasının, yaşadığı yer ve zamandan kaynaklanan bir **sorumluluk** olduğunu söylemişti. ABD'yi bırakıp Cengiz Han'ı eleştirmesi kolay ve zevkli olurdu, ama ahlâkî olmazdı. Hamdi Yazır, yukarıya aldığım yorumlarında Türkiye'den değil de Emevî ve Osmanlı döneminden de örnek verebilirdi, yanlış bir şey söylemiş de olmazdı, ama bu gelenek sorgulayıcılığı, o günkü yöneticiler nezdinde ona itibar kazandırsa bile, kendi misyonuna ihanet etmiş olurdu.

Bugün "***Kur'an*** müslümanlığı", "gerçek İslam", "gelenekle hesaplaşma" vs. laflarıyla ortaya atılanların söylediklerinin büyük çoğunluğu doğru olmakla birlikte, söyledikleri, "bu yer"in ve "bu zaman"ın doğruları değil.

Gelenekle değil, var olanla hesaplaşmak gerektiği gibi, geleneğin doğrularından kendimize meşruiyet icat etmemiz de ahlâkî ve dürüstçe bir tutum olamaz. Büyük alim Hadimî şöyle der: "Hayırla anıl; hayır işleyenlerin methiyesini yapma! Bunu yapan, başkasının malı ile öğünen gibidir."

Özellikle Şia bu tavrı kimi zaman sergilemektedir. Hz. Hüseyin'in "o zaman"daki mağduriyetinden kendilerine "bu zaman"da haklılık üretmek gibi tuhaf bir tavırları var. Yezit içki içer, Hz. Hüseyin r.a. içmezdi; Yezit'in yaptığını yapıp "Ah Hüseyin!" diye ağlamak, her halde hayata dönmüş olsa Hz. Hüseyin'i güldürürdü. Hz. Ali bütün namazlarını camide kıldığı için katili onu orada bulacağını biliyordu. Camiye o kadar bağlıydı ki, ölümü bile orada oldu. Camiye uğramayıp Hz. Ali'cilik yapmak, gülünç olmanın ötesinde bir çelişki sergilemektir.

Bazıları Mevlana'yı da Alevi yapıyor. İşte yazdıkları:

“Aşura günü bütün Halepliler, (surun) Antakya kapısına gelirler, ta geceye kadar kadın erkek, büyük bir kalabalık toplanır, Ehl-i Beyt’in yasını tutarlardı. Bağırırlar, ağlarlar, feryad ederlerdi. Şîa, Kerbela vakası için yas tutardı. Ehl-i Beyt’in Yezit’ten, Şimir’den çektikleri zulümleri, onlar tarafından uğradıkları sınanmaları sayıp dökerler, sesleri ses verir, feryatları bütün ovayı, çölü doldururdu.

Bir garip şair, aşura günü çölden geldi, o feryadı duydu. Şehri bırakıp o tarafa yürüdü, o feryadın sebebini araştırmaya koyuldu. Merak etti, ‘Bu gam nedir, bu yas kime tutuluyor?’ diye soruşturmaya başladı.

‘Herhalde bir ulu bey ölmüş olmalı’ diyordu, ‘böyle bir topluluk, küçük iş değil’.

‘Ben garibim, siz buralısınız. Adını, lakaplarını söyleyin. Adı neydi, ne iş görürdü, nasıl adamdı? Bana bildirin de onun iyiliklerine ait bir mersiye söyleyeyim. Ben şairim, bir mersiye düzüp okuyayım da buradan bir yiyecek, bir azık parası alayım.’

Bunu duyanlardan birisi dedi ki: ‘Yahu, sen deli misin? Yoksa Şiî değilsin de Ehl-i Beyt düşmanı mısın? Aşura gününü, o gün şehid olan cana yas tutmanın yüzlerce yıl yaşamadan daha üstün olduğunu bilmiyor musun? Bu dert, müminin yanında değersiz olur mu hiç? Kulağın aşkı, küpenin değerincedir. Mümine göre o pâk ruhun yası, yüzlerce Nuh tufanından da meşhurdur.’

Şair dedi ki: ‘Doğru ama Yezid’in devri nerde? Bu yas, buraya ne kadar da geç gelmiş? Körler bile o kötülükleri gördüler, sağırların kulakları bile o hikayeleri duydu. Siz şimdiye kadar uyuyor muydunuz ki şimdi yas tutuyor, elbisenizi yırtıyorsunuz? Ey uykuya dalanlar, kendinize ağlayın! Çünkü bu ağır uyku, çok kötü bir ölüm. Tanrı’ya mensup ruh, zindandan kurtuldu.

Neden elbisemizi yırtalım, niçin elimizi ısırıp duralım? (...) Kendi harap dinine, harap gönlüne ağla ki, bu eski topraktan başka bir şeyi görmüyor."

(Mevlâna, ***Mesnevî***, C. 6, çev. Veled İzbudak, İstanbul 1990, ss. 65-67.)

AK PARTİ KEMALİZMİ

"Yandaş" tabir olunan medya organlarından **Sabah** gazetesinin yazarı Mahmut Övür, bir yazısında, *"**Cumhurbaşkanı Erdoğan"** diyor, "AK Parti'nin başına geçtikten sonra iki önemli mesaj verdi"*.

İlki yeni siyasal sistemle ilgiliymiş: *"Yüzde 50 artı 1'i almak için artık **toplumun yüzde yüzünü kucaklamalıyız."***

Peki bu kucaklama nasıl olacaktı?

Övür'e göre, "**yeni bir siyaset dili"** ile: *"Bunun için de AK Parti'nin kendini yenilemesi ve yeni bir siyaset diline ihtiyacı vardı."*

Evet, "değişimin en önemli göstergesi siyaset diliydi".

Bunun ilk işaretlerini de, Övür'ün ifadesiyle, "Cumhurbaşkanı Erdoğan Cumhuriyetin değerleriyle ilgili çıkışıyla" vermişti: *"Sihirli sözcük '**Gazi Mustafa Kemal Atatürk'**tü…"*

Sihirli sözcük..

*

Bu meyanda Övür, Erdoğan'ın yayınladığı 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı mesajını da aktarıyordu:

> "Bin yıldır aziz vatan topraklarının müdafaası için bir gonca gül gibi toprağa düşen kahraman şehitlerimize Yüce Mevla'dan rahmet ve mağfiret diliyorum. Başta Cumhuriyetimizin banisi, Kurtuluş Savaşımızın muzaffer komutanı **Gazi Mustafa Kemal Atatürk** olmak üzere, tüm gazilerimizi de **rahmetle, tazimle yad** ediyorum."

*

Ancak, “Batı cephesinde yeni birşey yok”.

Batı**cı** cephede ve CHP’de..

Övür’e göre, Akparti cenahında, ***“****derin veya* ***yakın tarihe ait bütün değerlere sahip çıkmak isteyen, değerlerle ilgili bir kavgayı, gerilimi istemeyen bir toplum*** *var”*.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, *“yeni bir siyaset diliyle* ***ortak bir noktada buluşma****nın,* ***yeni bir toplumsal sentezin*** *yolunu açma arayışı içinde”*…

Övür, **CHP**‘den de aynı şeyi bekliyor:

> “CHP olmak üzere diğer siyasi muhatapların da toplumdaki bu talebi görüp değişmesi gerekiyor. Onlar hala **sert ve ötekileştirici bir dil** kullanmayı sürdürüyor.”

*

Ortak değerlere sahip çıkmak, **toplumsal bir sentez** oluşturmak fena birşey olmayabilir.

Ancak, önce neyin **“değer”** olduğuna karar vermemiz gerekiyor.

Yani, öncelikle **değer yargılarımız** ortak olmalı.

Vatanımız ortak.. Dilimiz, dillerimiz ortak.. Ecdadımız ortak.. Tarihimiz ortak… Pekçok gelenek ve göreneğimiz ortak.. Soluduğumuz hava ortak.. Mezarlıklarımız ortak.. Camimiz ortak… Dinimiz hiç kimsenin tekelinde değil..

Bunlarda sorun yok.. Fakat, ortak değer olarak getirip Atatürk’ü dayatırsanız (ki bu, adı konulmamış bir **Atatürkçülük ya da Kemalizm** oluyor), bunun adı ortak değerlerde buluşma değil, **tek-tipleştirme** olur.

Böylesi durumlarda önemli olan, **ortak değerlerde buluşma edebiyatı** yapmak değil, **ahde vefa** (sözleşmelere riayet, verilen sözlere uyma) ilkesine göre hareket etmektir.

*

Mesela İslam devleti, zimmîlere (gayrimüslimlere) ortak değerler etrafında buluşma ya da **toplumsal uzlaşmayı** sağlama maskesi altında **İslam dinini ya da Arapça**'yı dayatmaz, dayatamaz.

Onlardan **Peygamber Efendimiz s.a.s.'i "ortak değer"** olarak görmelerini isteyemez.

Burada geçerli olan şey, gayrimüslimlerle İslam devleti arasındaki **"zimmet akdi/ahdi/sözleşmesi"**nden, yani **hukuk**tan ibarettir.

Ortak değer ancak **sözleşmelere riayet ve hukuka bağlılık** nosyonu olabilir.

*

Mesela, kendi tarihimize baktığımızda, **Erzurum Kongresi** ile varılmış bir toplumsal mutabakat/sözleşme, millete verilmiş bir söz bulunduğunu görüyoruz.

İşte esas olan, bu tür **sözlere/sözleşmelere/ahitleşmelere riayet** etmek, evrensel **ahde sadakat (Pacta Sunt Servanda)** ilkesine göre hareket etmektir.

Hukukun gereği budur.

Bu sözleri görmezden gelip sonra **Mustafa Kemal'in bizzat şahsını "ortak değer"** olarak ilan etmek; **hukuk**u ayaklar altına almak, insan şeref ve haysiyetini hiçe saymak, fertlere **"fikri hür, vicdanı hür"** olmayı çok görmek demektir.

*

İşte **Turgut Özal** ile **Recep Tayyip Erdoğan** arasındaki fark burada..

Özal, 1989 yılında, **“Atatürk ilah değildir”** diyerek onun aşırı yükseltilmesine ve hakkındaki abartılı ifadelere karşı çıkmıştı. .

Erdoğan’ın ise, **tazim**le (yücelterek) andığı, **Aziz** Atatürk diye yad ettiği Mustafa Kemal’i bir **ortak değer** olarak tartışılamaz, sorgulanamaz bir **tabu** haline getirme yolunda yürüdüğü görülüyor.

Kendisine ve bu topluma yazık ediyor.

Ve şunu unutuyor: Eğer sen böyle Atatürkçülük yaparsan, Allahu Teala karşılık olarak seni “ortak değer”inizi doya doya, tadına vara vara paylaşmanız için senden daha Atatürkçü olanların eline bırakabilir.

O zaman neyin değer, neyin değersizlik olduğunu anlarsın.

SAADET NEREYE KOŞUYOR?

Millî Gazete, Fehmi Koru'nun bir yazısını haber yapmıştı.

Başlık şöyleydi: ***"Fehmi Koru'dan 'laiklik' çıkışı: Tam da böyle bir ortamda manidar…"***

Ben kendimi bildim bileli "***tam da böyle bir ortam***"dayız. Bir türlü geçmiyor.

Haberin spotunu da aktaralım:

> "Gazeteci yazar Fehmi Koru, AK Partili eski vekil ***Resul Tosun***'un 'laiklik' çıkışı ile başlayan tartışmalara katılarak tepki gösterdi. Koru, laiklik tartışmalarını manidar bulduğunu yazdı."

Fehmi efendinin yazdıklarından, tamamen ***laikleşmiş*** olduğu anlaşılıyor.

AKP'li ***Mehmet Barlas***'tan fazla bir farkı yok.. İkisinin de duruşu bir kalasınkinden daha heybetli, ense göbek yerinde, fakat Fehmi efendi, ***Süleyman Karagülle***'nin damadı olmasıyla fark atıyor..

Evet, gövdesiyle patates taklidi yapan Mehmet Barlas da topa girmiş ve laiklik konusunda açıklama yapan ***Resul Tosun***'a akılsız (az akıllı) diyerek hakaret etmiş.

*

Öküzlerle kıyaslandığında gerçekten takdire şayan birer zekâ abidesi görünümündeki bu adamlar, sözde laikliği ***düşünce özgürlüğü*** adına savunuyorlar.

Ancak, tam da bu nedenle, yani kendileriyle çelişkiye düşmemek için, ***laiklik konusunda da farklı görüşlerin dile getirilmesine saygı*** duymaları gerektiğini akıl edemiyorlar.

Demek ki, öküzlerden daha zeki olmak herşeyi anlamaya yetmiyor.

Düşünce özgürlüğünden ne anlıyorlarsa, konu laikliği tartışmaya gelince Afrikalı yamyamları bile korkutacak birer canavara dönüşüyor, ***"Susturun, konuşturmayın!"*** makamından glu glu şarkıları söylüyor, mızrak yerine kullandıkları kalemleriyle ***Resul Tosun*** gibileri delik deşik ediyorlar.

"Size düşünce hürriyeti yok, akıllı olun!" diyor, gözlerini belerterek parmak sallıyorlar.

Bu yağlı akıl tulumlarına göre, ***öküze tapanlar*** da başta olmak üzere herkes serbestçe konuşabilmeli, bir tek ***Şeriat***'i benimseyenler konuşmamalı.

Şeriat'in savunulmasını geçtik, "Şu laiklik dediğiniz şey nedir, canlı mı cansız mı, yenir mi yenmez mi, lütfen bir tarif edin!" demek bile suç.

Hatta, tartışmak için laiklik lafını ağzına almak bile en affedilmez günah.

Çünkü, bu yamyam özentilerinin ***tabu***su ***laiklik totemi.***

*

Laiklik Hıristiyan Batılılar'a özgü bir kurum ya da proje olduğuna göre, onu anlamak için Batı'da nasıl ortaya çıktığına ve nasıl işlediğine bakmak gerekir.

Laiklik, en genel anlamıyla, siyasal ve toplumsal sistemin "**din ve devlet ayrılığı**" ilkesine dayanması olarak tanımlanır.

Başka bir deyişle laiklik, **din ve dünya otoritelerinin**, birbirlerinin faaliyet alanlarına karışmadan, kendilerine mahsus haklarını, görevlerini ve yetkilerini kullanabilmelerine imkân veren siyasal-yönetsel sistem ilkesidir.

Bu tanım, **dinî bir otoritenin varlığını** ön şart olarak içermektedir. ***Dinî otorite yoksa, l*aiklik de bu tanım çerçevesinde anlamsız hale gelecektir.**

Ancak, Türkiye gibi laikliği benimsemiş ülkelerin, **Diyanet İşleri Başkanlığı** makamı gibi, gerçekte dinde esas itibariyle yeri olmayan, bir başka deyişle din açısından bir vazgeçilmezliği bulunmayan ve İslâm'ın ilk asırlarında da benzerine rastlanmayan bir kurum ihdas ettikleri, bir başka deyişle, **dinî otorite** oluşturmaya çalıştıkları, bununla da yetinmeyip, o dinî otoriteyi ***siyasal otoritenin ermine*** verdikleri, böylece baş tacı ettikleri laiklik ilkesini yine bizzat kendilerinin çiğnediği görülmektedir.

*

Kökeni itibariyle "**laik**" terimi, Eski Yunan toplumunda **sıradan halk** (dinsiz değil) kesimini ifade ederken, Hristiyan Batı'da **Kilise örgütünde görevli olmayan** toplumsal grup (dindar olmayan değil) için kullanılmıştır.

Ortaçağ Avrupası'nda katolik toplumlar **laikler** (laicus) ve **ruhbanlar**dan (dericus) oluşmaktaydı.

Laiklik kurumunun tarihsel temellerine bakıldığında laiklik tanımında yer alan "din"den kastın Katoliklik olduğu görülür.

Bu yönüyle Batı'da laikliğin gördüğü işlev, **Katolik Kilisesi'nin kamusal yaşam üzerindeki egemenliği**nin kırılmasıdır, yani "dinî otorite" ile "devlet otoritesi"nin ayrılmasıdır.

Fakat bu, Katolikler açısından böyledir.

Protestan Kilisesi veya Yahudiler açısından bakıldığında laiklik, devletin ve dolayısıyla Katolik Kilisesi'nin kendileri üzerindeki baskıcı otoritesinin son bulmasıdır, **dinin özgürleşmesi**dir.

Kısacası, olay Yahudi ve Protestanlar açısından olumlu bir gelişmedir. Gerçekten de Batı'da laiklik yokluğu, farklı din veya mezheplerden olanlar için **Engizisyon** tehlikesinin daima varolması anlamına geliyordu.

O yüzden ***Batı'da laiklik, doğrudan doğruya din kurumunu hedef alan bir uygulama değildi; farklı inanç gruplarını özgürleştiren bir merhale durumundaydı.***

Bu nedenle, laiklik, Batılılar tarafından, **din hürriyetinin korunması** olarak anlaşılmıştır. Kısacası, John Keane'in ifadesiyle, "**bir Hıristiyanlık doktrini olan laiklik, *Hıristiyan mezhepleri arasındaki iktidar paylaşımının* yolunu açtı: Kiliselerin ayrılması, dinî farklılıkların tanınması gibi**".

Bir Hıristiyanlık doktrini olduğu için laiklik gerçekte laik değildir.

*****

Bir toplumda, laikliğin gerçek bir "işlev"inin bulunması için, ya siyasal ve kamusal yaşam üzerinde etkili olmuş bir **ruhban** sınıfının varolması, ya da bir inancın temsilcilerinin başka inanç mensuplarının din ve vicdan hürriyetini kısıtlıyor olmaları gerekir.

Eğer bu olumsuzluklar yoksa, o ülkede, laiklikten beklenen hürriyet ortamının, ***kavram olarak değilse de olgu olarak mevcut*** bulunduğu söylenebilir.

Bu açıdan bakıldığında, ülkemizde ***Osmanlı*** döneminde bile farklı dinî grupların ***laik nitelikte taleplerle*** ortaya çıkmamış olmaları şaşırtıcı değildir.

Çünkü "dinî" olarak nitelendirilebilecek bütün talepleri olumlu cevap bulmaktaydı, dolayısıyla "laiklik" diye bir gereksinimleri yoktu.

Bu nedenle ***Osmanlı tebaası arasında dinsel nedenlerden dolayı değil, ancak ulusal/etnik nedenlerle çatışma yaşanmıştır***.

Fener Patrikhanesi'nin statü ve yetkileri laik Türkiye'de değil, Osmanlı'da en geniş sınırlarına sahipti.

Başka din mensuplarının haklarını savunanlar da, yöneticilerden çok, paradoksal biçimde, din adamı sıfatını taşıyan ***Zembilli Ali Efendi*** gibi şeyhülislâmlardı.

*

Kendi toplumsal yapımıza ve siyasal pratiğimize baktığımızda, Osmanlı'da kamusal ve siyasal yaşam üzerinde belirleyici olmuş bir ruhban sınıfının bulunmadığını görürüz.

İşte bu nedenledir ki, **böyle bir gruba karşı verilmiş *bir laiklik mücadelesi* de söz konusu olmamıştır**.

Farklı inanç gruplarının din ve vicdan hürriyetini sağlayan bir adalet ortamı da mevcuttu. Bunu savunanlar da yine Zembilli gibi din adamlarıydı.

Dolayısıyla ***Türkiye'nin laikleşmesi söz konusu olamazdı; nasıl doymak için aç olmak gerekiyorsa, tok bir insanı doyurmak imkânsızsa, Türkiye'nin laikleşmesi de imkânsızdı*, din ve vicdan hürriyetini sağlayan bir düzen zaten vardı.**

Bu nedenle, ***Türkiye'ye laikliğin 1937'de kavram olarak geldiğini, fakat olgu (ya da gerçeklik veya uygulama) olarak düşünüldüğünde daha 1920'lerde yok edildiğini*** kabul etmek gerekir.

DEVLETİN TEFECİLİĞİ

"Millî Görüş"çü ***Millî Gazete***'nin internet sitesi, Fehmi Koru'nun bir yazısını haber yapmıştı.

Şöyle:

> **"Fehmi Koru, Erdoğan'a seslendi: Neden ısrardan vazgeçilmiyor?**
>
> Fehmi Koru, ekonomide yaşanan sıkıntılar nedeniyle Erdoğan'a seslenerek "Neden ısrardan vazgeçilmiyor?" diye sordu.
>
> Fehmi Koru, kişisel blogunda yazdığı köşe yazısında ekonomide yaşanan sıkıntılar nedeniyle Erdoğan'a seslendi. Koru, "Neden ısrardan vazgeçilmiyor?" diye sordu.
>
> "Ekonomide sorunlar yaşanıyor. Sorunu çözecek olan siyasi iktidar." olduğunu belirten Koru, sorunu şöyle özetledi:
>
> *"Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan kendisine ait "Faiz sebep, enflasyon netice" tezine uygun olarak enflasyonu aşağıya çeksinler diye Merkez Bankası'na faiz oranının indirilmesini salık veriyor.*
>
> *Tavsiye Cumhurbaşkanından geldiği için Merkez Bankası'nın konu ile ilgili kararı alacak kurulu aynen öyle davranıyor ve bir değil tam dört kez faizi indirme kararı alıyor. Alınan her karardan sonra TL'nin dolar karşısındaki değeri biraz daha aşınıyor. TL'nin değerinin aşınması çarşı-pazara hayat pahalılığı olarak yansıyor. Hayat pahalılığı enflasyonun öteki adı."*
>
> "Faiz sebep enflasyon netice" tezi doğrulanıyor ama tersinden doğrulanıyor" diye yazan Koru, "Faizi indirmek enflasyonun azalması değil artması neticesini veriyor. Geçen Aralık ayının enflasyonu o yüzden 20

> yılın tarihi rekorunu kırıp yüzde 36.8 olarak açıklandı. Durum buyken, neden ısrardan vazgeçilmiyor? Ekonomi kendi haline bırakılsa derlenip toparlanabilir. Denenmiş ve zarar vermiş olan modellerde ısrardan vazgeçilmesi gerekmez mi? Neden vazgeçilmiyor?" sorularını sordu."

*

Faiz, **kısa vadede** faiz alana da, (Türkiye gibi ülkeler için konuşmak gerekirse) ülke ekonomisine de fayda sağlıyor gibi görünebilir. Fakat **uzun vadede** kesinlikle yıkıma neden olur. Ekonomiyi çökertir:

> "İnsanların mallarında artış olsun diye verdiğiniz herhangi bir fâiz, Allah katında **artmaz**. Hâlbuki Allah'ın rızâsını isteyerek verdiğiniz herhangi bir zekâta gelince, işte onlar, gerçekten **kat kat artıranlardır.**" (Rum, 30/39)

Wallerstein, kapitalizmin temel çelişkisini şöyle açıklar: Kapitalist, herşeye sahip olmak ister, fakat, herşeye sahip olduğunda sistem çöker. Çünkü, sistemin devam etmesi ve kazancın sürdürülebilirliği, başkalarının da elinde birşeyler kalmasına ve onlardan birşeyler almanın hâlâ mümkün olmasına bağlıdır.

İşte faiz, hele de yüksek faiz, uzun vadede böylesi bir çöküşe hizmet eder.

*

Zekât ve sadakalara gelince.. Bunlar, gerçekte, sağlıklı bir ekonominin hakiki canlılık kaynağıdır.

Kapitalist sistem/devlet, teşvikler ve birtakım ayrıcalıklarla **zengini daha fazla zengin** eder, onun salt banka hesabını şişirirken, **zekât**, ekonomiyi canlandırır, çarkın dönmesini sağlar. Çünkü fakir, eline geçen parayı hemen harcayarak ihtiyaçlarını karşılamak zorundadır, parayı elinde tutamaz. Böylece ekonomi canlanır, bundan, müşteri bulduğu için, kapitalist de, ondan vergi alan devlet de kârlı çıkar. Kazanırlar. Fakirler de ezilmemiş olur.

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ve Dört Halife devrinden sonra İslam devletlerinde (mesela Osmanlı'da) ekonomik sıkıntıların yaşanmasının ve bundan dolayı toplumsal huzursuzlukların ortaya çıkmasının başta gelen nedenlerinden biri, devletin **zekât kurumuna** gereken önemi vermemiş olmasıdır. Yani **Şeriat** tam uygulanmamıştır. Topluma, tabiri caizse, "Saldım çayıra, Mevlam kayıra" gözüyle bakılmıştır.

*

Batı'da kapitalist sistemin sonucu olarak **komünist akımlar** ve sosyal çalkantılar ortaya çıkınca, **"sosyal devlet"** kavramı üretildi ve zekât benzeri sosyal yardımlar ihdas edildi.

Buna bağlı olarak da ekonomi/iktisat disiplininde **"sosyal politika"** (diğer bir adlandırmayla **"çalışma ekonomisi"**) diye bir bilimsel dal/alan icat edildi. Türkiye gibi ülkelerdeki üniversiteler de, Batı'dan bunları kopyaladılar.

Halbuki, bu bilim dalları ne kadar geliştirilirse geliştirilsin, zekât kurumu kadar mükemmel hale getirilemez.

*

Kişisel dindarlık namazla kaimdir (Zengin ve sağlıklı olmayan zekât ve oruçtan uzak kalabilir, fakat namazsız olmaz). Namazı terk eden kişi dinini yıkmış olur. **Toplum da zekâtla (sosyal yardımla) ayakta durur.** Zekâta (sosyal yardıma) önem verilmeyen toplumlarda huzur ve saadet kalmaz. Kargaşa bitmez.

Toplumda her zaman fakirler olacaktır. Olması gerekir. Yoksa kimse kimseye iş yaptıramaz: "Sen ağa, ben ağa, bu sofrayı kim kaldıra?" Herkesin her bakımdan eşit ve aynı durumda olduğu bir toplumda ağır ve görece pis işler kimseye yaptırılamaz. O zaman, yağmurdan kaçılırken doluya yakalanılır, komünist devlette olduğu gibi bazıları diğerlerini **bir tür köle yaparak zorla** çalıştırırlar.

Evet, fakirler her zaman bulunacaktır. Fakat onların sersefil ve perişan olmaları, ızdırap çekmeleri engellenebilir.

Engellenmelidir.

*

Erdoğan'ın faiz kararının ardında başka etkenler olduğunu, böylece birilerinin çıkarlarına hizmet edildiğini öne sürenler bulunduğunu biliyoruz.

Haklı olabilirler, işin içyüzünü bilmiyorum.

Ancak, bu tür bahanelerle faiz ve faizcilik savunulamaz.

Erdoğan'ın savunduğu şey, doğrudur. Burada bizi ilgilendiren budur. **Erdoğan'ın niyeti** bizi ilgilendirmiyor. Şayet Erdoğan'ın başka bir niyeti varsa, yaptığı şeyden **sevap** alamaz, fakat burada niyeti bizim için önem taşımaz ve niyetini araştırmakla sorumlu değiliz. Hatta bu, yanlış olur.

Niyetinin hesabını Allahu Teala'ya verecektir.

*

Eski Başbakan Binali Yıldırım'ın, nikâh şahitlikleri sırasında sık yaptığı bir esprisi var: Damada, kendisini örnek göstererek, hanımına itaat etmesi öğüdünü veriyor ve **"İtaat et, rahat et!"** diyor.

Bunun asıl, Allahu Teala'ya ve Resulü'ne itaat konusunda söylenmesi gerekir: "İtaat et, rahat et!"

Bu itaat çerçevesinde görünüşte birtakım sıkıntılar da olabilir. Fakat bu, imtihandır, ve itaatin sonu selamettir.

Yahudiler **cumartesi yasağı** ile bu şekilde imtihan edilmişlerdi. Cumartesi günü balıklar sürüyle geliyor, diğer günlerde ise pek uğramıyorlardı. Yani, Allahu

Teala'ya itaat, ekonomik zorluğa ve yokluğa neden oluyordu. Bu yüzden yasağı çiğnediler:

> "Bir de onlara, o deniz kıyısındaki şehrin başına gelenleri sor. O sırada onlar cumartesi yasağına riayet etmiyorlardı. Cumartesi günü balıklar akın akın geliyorlardı, yasak olmadığı gün gelmiyorlardı. Yoldan çıkıp sapıklık yaptıkları için biz de onları işte böyle sınıyorduk.
>
> İçlerinden bir topluluk, "Allah'ın helâk edeceği, ya da çetin bir azapla cezalandıracağı bir kavme ne diye nasihat ediyorsunuz" dediği vakit, o uyarıda bulunanlar dediler ki; "Rabbiniz tarafından mazur görülmemiz için, bir de belki günahlardan sakınırlar diye."
>
> Onlar yapılan bunca nasihatı unuttukları zaman, o kötülükten sakındıranları kurtardık, o zalimleri de fena hareketlerinden dolayı şiddetli bir azaba uğrattık.
>
> Böylece onlar kibre kapılıp yasak kılınan şeylerden vazgeçmeyince, biz de onlara, **'Hor ve zelil maymunlar olun'** dedik."
>
> (A'raf, 7/193-168)

İnsan, yaşadıkça imtihandadır. İmtihan hiç bitmez.

Millî Görüşçülerin "millî" görüşleri onlara faiz avukatlığı yaptırabiliyorsa, buna **"millî" değil "siyonist" görüş** demek daha uygun olur.

AK PARTİ: BU GİDİŞ NEREYE?

“Artık ne mavilik, ne pembe bahar,
“Ne mehtap, ne sâhil, ne sandal, hep kar,
“Söyleyin benimle uçan ey kuşlar,
“O yazlık dünyadan bu kış nereye?!.”

Bu mısralar, İstanbul eski müftülerinden **Abdurrahman Şeref Güzelyazıcı** Hoca’nın vefatında cebinden çıkan “Nereye?” başlıklı şiirinde yer alıyor. (**Ali Rıza Demircan** Hoca’dan duymuştum, Güzelyazıcı, Gümüşhanevî Tekkesi şeyhlerinden [**Mehmed Zahid Kotku** rh. a.’in selefi] Serezli Hasib Yardımcı rh. a.’in icazetli halifesiymiş.)

AK Parti’nin de kendisine *“O yazlık dünyadan bu kış nereye?!.”* diye sorması gerekiyor.

Bu dünyada herşeyin (iktidar, koltuklar, gençlik, güç kuvvet, ömür, hayat) fani olduğunu anlamalılar:

> “Kim **âhiret** ekinini (kazancını) isterse, ona o ekininde (kazancında) ziyâdelik veririz (artırırız). Kim de (sâdece) **dünya** ekinini (kazancını) isterse, ona (da) ondan veririz; ama onun âhirette, hiçbir nasîbi olmaz.
>
> “Yoksa onlar için, Allah'ın onun için izin vermediği şeyleri kendilerine **dinden şeriat (hukuk sistemi, anayasal düzen)** kılan (***şera’û*** *lehum* ***min ed-dîni***) (Allah’a denk tuttukları) ortaklar mı var? (Haklarında âhirette hüküm verileceğine dâir önceden söylenmiş) ayırma sözü olmasaydı, aralarında elbette hüküm verilmiş (işleri çoktan bitirilmiş) olurdu. İşte o zâlimler yok mu, onlar için, kesinlikle pek elemli bir azap vardır.

> “Sen zalimlerin yaptıkları şeyler tepelerine inerken bu yüzden korku ile titrediklerini göreceksin. İman edip salih ameller yapanlar da cennet bahçelerindedirler. Onlar için Rableri katında diledikleri herşey vardır. İşte bu, büyük lütuftur."
>
> (Şûrâ, 42-20-22)

*

Yeni Şafak gazetesinin ilahiyatçı (fıkıhçı) yazarı Prof. **Hayrettin Karaman** dünkü (7 Nisan 2024 tarihli) yazısında (**CHP**’lilere “çakmak” için olsa gerek) ihlas konusunu ele almış..

Yazısının başlığı “**Gösteriş ve istismar**”.

Önce şunu söylüyor:

> “**Fıkıh kitapları**nın ‘helal-haram’ bölümünde şöyle bir **ölçü** vardır:
>
> “Bir dükkan sahibinin, elinde tesbih ve dilinde açık zikir (Allah, Lâ ilahe illallah, elhamdlillah, hû…) **âdeti olsa**, bunu bir kimseye göstermek ve duyurmak için değil, samimi ve âdet edindiği için yapar olsa, **dükkâna müşteri geldiğinde bunları gizlemesi gerekir**, gizlemezse kazancı mekruh olur. Eğer bunları, müşteriye **dindar gözükmek ve onu ticaretine çekmek için yaparsa kazancı haram** olur.”

Fıkıh kitapları demiş de, hangi fıkıh kitapları?..

Yazıda kaynak yok.

Bu ölçü hangi fıkıh kitabında var?

Şahsen bir fıkıh kitabında bu satırların yer alabileceğini zannetmiyorum.

Çünkü bunlar cahilce laflar.

*

Karaman sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "Şu halde **din istismarı** haramdır.
>
> "Bu fiilin **ihlas** ile de yakından ilişkisi vardır; yapılan sırf (**başka hiçbir amaç, emel, menfaat… olmaksızın**) Allah için olmazsa, ibadete başka bir muhatab veya menfaat karışırsa ihlas ortadan kalkar, **gizli şirk** gerçekleşir.
>
> "Bu sebepledir ki, farz ibadetlerin teşvik için açıkta, **nafilelerin kimse görmeden yapılması** uygun bulunmuştur."

İmdi, bu riya (gizli şirk) mevzuu çok ince meseledir.

İmam Gazalî ***İhya***'da, bir insanın normalde aksatmadan yaptığı bir nafile ibadeti, başkaları görüyor diye terk etmesinin de riya olduğunu söyler.

İnsan, ibadetlerini başkalarının görmesine de, görmemesine de aldırış etmemelidir, gönlü bunlara takılmamalıdır. Esas olan budur. (Ancak bu hale ulaşmak zor, çok zor.)

*

Nafilelerin kimse görmeden yapılması meselesine gelince..

Nafilelerin görünür olması haram da değildir, **mekruh** da.. **Gizli** olması daha fazla **sevap**tır.

Mekruh olmakla daha az sevaplı olmak ayrı şeylerdir.

Mesela, farz namazların camide kılınması 25 (veya 27) kat daha sevaplıdır.

Buna karşılık, nafilelerin (mesela öğle namazının ilk ve son sünnetinin) evde (veya başka bir özel mekânda) kılınması 25 kat sevaplıdır.

Bu, nafileyi (sünneti) camide milletin gözü önünde kılanın hiç sevap almaması ya da mekruh iş işlemesi anlamına gelmiyor. Dört rekatlık sünneti evinde kılsaydı, camideki 100 rekatın sevabını alacaktı.. Hepsi bu..

> "Eğer sadakaları açıkça verirseniz, işte o ne iyi! Eğer onları gizler de onları fakirlere (öyle) verirseniz, artık bu sizin için daha hayırlıdır. Böylece (Allah,) kötülüklerinizden bir kısmını sizden örter (bazı günahlarınıza keffâret kılar). Allah, yapmakta olduklarınızdan hakkıyla haberdâr olandır." (Bakara, 2/271)

+

Karaman'ın verdiği **dükkan sahibi** örneğine gelince..

Müşteri gelince elinden tesbihi bırakması şart değildir. **Hangi fıkıh kitabında** "Bir satıcının müşterinin yanında Allah'ı anması mekruhtur" diye hüküm vardır?

Ve bunun delili nedir?

Kaldı ki, böylesi bir amel her zaman **dünyevî kazanç** sağlama vesilesi olmaz.

Öyle yerler, öyle mekânlar, öyle muhitler, öyle çarşılar, öyle pazarlar vardır ki, orada sizin dindar (ya da müslüman) bilinmeniz müşteri kaybetmenize yol açar.

"Eğer bunları, müşteriye ***dindar gözükmek ve onu ticaretine çekmek için yaparsa kazancı haram*** *olur"* şeklindeki fetva da doğru değildir..

Kazancının **bereketi** olmaz..

Ayrıca, riyası onun Allahu Teala'dan uzaklaşmasına yol açar.

*

Abdullah ibni Mübarek rh. a.'in (Ki gerçekten pek büyük bir alim, pek değerli bir şahsiyettir) "**Biz ilmi dünya için öğrendik, ama ilim bize dünyaya değer vermemeyi öğretti**" demiş olduğu rivayet ediliyor.

Dünya için ilim öğrendiğinde öğrendiğin ilim haram mı oluyor?!

Helal olan ticaret, dükkan sahibinin kendisini müşteriye (olduğundan fazla) dindar göstermesiyle haram hale gelmez. Fakat kişi riyakârlığından dolayı cezaya müstehak hale gelir.

Ayrıca, böylesi dindarlık gösterileri sadece dükkan sahibinin diliyle Allahu Teala'yı anmasıyla da yapılan birşey değildir.. Kimisi de dükkanına **besmele** vs. asıyor. Aynı şeydir.

Adam dükkanına besmele astı diye ticareti haram mı oluyor?!

Karaman efendi **CHP**'ye çakacağım derken baltayı taşa vurmuş.

*

CHP'lilerin ibadetlerine gelince..

Bunlarla uğraşmanın anlamı yok..

CHP'lilerin bu memlekete yaptıkları tek kötülük bu olsun!..

Onların birtakım ibadetleri yapmaları, hem artık başkalarına "**din istismarı**" suçlaması yapmalarını engeller hem de sen aynı şeyi samimi bir şekilde yaptığında artık seni tenkit edemezler.

Din ve ibadetler kimsenin tekelinde değil.

Unutmayalım, bu memlekette dindarlığın görünür hale gelmesi kolay olmadı.

Mesela TSK'nın 12'nci Genelkurmay Başkanı **Cevdet Sunay** 1966 yılında cumhurbaşkanı seçildiğinde koltuğuna **besmele** çekerek oturdu diye neredeyse linç edilmişti.

2008 yılında da dönemin CHP Genel Başkanı **Baykal çarşaflı bir kadına** parti rozeti taktı diye bazı AK Partililer tarafından **din istismarcılığıyla** suçlanmıştı.

CHP'de bulduğunuz bütün kusur bu mu?

Erdoğan'ın CHP'de bulduğu kusurlardan biri de, İsmet İnönü'nün, kendi cumhurbaşkanlığı döneminde paraların pulların üzerinden **Atatürk'ün resmini** kaldırtmış olması.. Bir konuşmasında bunu konu edinmişti..

Yine, Ankara'dan İstanbul'a "**Adalet yürüyüşü**" yapan **Kılıçdaroğlu**'nun atletli fotoğrafı için "**Atatürk'ün böyle resmi var mı?!**" diyerek tepki göstermişti.. Sanki Selanikli'nin fotoğraf sünnetine tabi olunması bir fazilet..

*

Karaman, yazısını şöyle bitiriyor:

> "Şimdi bakalım:
>
> "Bir kimse halkın beğenisini, **oy**unu, parasını… almak için -aslında yapmadığı, âdeti ve hayat tarzı olmadığı- ama halkın hoşuna gideceğini bildiği bir ibadet veya daha geniş manada dini davranışta bulunursa işte bu "**din istismarı**dır".
>
> "Mesela insan Cuma namazına, cemaatle namaza iki maksatla ve saikle gider:
>
> "1. **Allah rızasından başka bir amacı**, beklentisi yoktur ve imkan, fırsat elverdikçe bunu öteden beri yapmaktadır. Bu davranışta "**din istismarı**" yoktur.

“2. Öteden beri –mesela **siyasete girmeden önce**- yapmadığı bir ibadeti veya dini davranışı **halka göstermek**, halkı aldatmak için yaparsa işte bu “din istismarıdır.

“Aklımızda bulunsun!”

Bulunsun!

Bulunsun da, bu, iki tarafı keskin bir kılıç, AK Parti’yi de kesiyor.

*

Şimdi Erdoğan’ın, **Gazze** konusundaki pasif (lafta kalan) politikası yüzünden tenkit edildiğini görüyoruz.

Sebebi, milletin beklenti çıtasını yükseltmiş olması..

Zamanında kendin için **Dombıralı seçim klibi** hazırlatmayacaktın..

Altından kalkamayacağın iddialı laflar etmeyecektin..

Ya da, sana, “Hani öyle konuşuyordun, ne duruyorsun?” diye hesap sorulması karşısında sabırlı olacaksın, seni eleştirenleri **provokatörlükle** suçlamayacaksın..

MHP’nin Kaynaşlı belediye başkanı gibi lafının ardında duracaksın..

Mart 2020’de kadın voleybolcuların kıyafetleriyle ilgili paylaşımı yüzünden boş kurtçu **MHP'den ihraç** edilmesi üzerine "**Allahu Teala'nın tesettür ile ilgili bir ayetini paylaştığımdan dolayı MHP'den ihraç edilmem benim için bir onurdur**” diyen Kaynaşlı Belediye Başkanı Birol Şahin gibi diklenmeden dik duracaksın.

Birol Şahin’in boş kurtçu MHP’den atılmasına yol açan mesajı şöyleydi:

> "**Allah'u Teala'nın** örtünün vücut hatlarınız belli olmasın **emrine karşı çıkarak** açılıp saçılacaksınız, kendini teşhir edeceksin, sonrada Tokyo'ya gidiyoruz diye sevineceksiniz. **Dünya şampiyonu olsan ne yazar**. Müslüman kadın edep ve haya sahibidir, yaptığı **her işte Allah'ın rızası** gözetir. Dinimize göre kadınlar kendi aralarında spor yapabilirler. Erkeklerin huzurunda açık saçık olarak değil."

Görüldüğü gibi, **Karamangiller** müsterih ve rahat olabilirler.. MHP'nin tavrında **din istismarı** yok.

Birol Şahin, önce MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli'nin talimatıyla partisinin belediye başkanları listesinden düşürüldü, ardından MHP Düzce İl Teşkilatı tarafından ihraç talebi ile disipline verildi, ve ihraç edildi.

Buna karşı Birol Şahin, "Allah'u Teala'nın tesettür ile ilgili bir ayetini paylaştığımdan dolayı MHP'den ihraç edilmem benim için **bir onurdur, bir şereftir, benim için büyük bir belgedir**" şeklinde yeni bir paylaşım yaptı.

*

İmdi, Erdoğan geçmişte **hamasi nutuklar** atmasa, kendisi için **Dombıralı şarkı** yazdırmasaydı, onu Gazze politikasızlığından dolayı birilerinin eleştirmesi yersiz ve gereksiz bulunabilirdi.

Eleştirme hakları baki olmakla birlikte, onlara şöyle seslenilebilirdi: Kardeşler, bu vatandaşın bu taraklarda bezi yok, tamam **anayasal hakkınızı** kullanıyorsunuz, elbette gösteri ve protesto hakkınız var, fakat karşınızdaki adam bu işlerin adamı değil. Yanlış kapıyı çalıyorsunuz.. Başka kapıya gidin..

Fakat durum öyle değil.. Onları bu şekilde beklenti içine sokan, Erdoğan'ın bizzat kendisi..

Ektiğini biçiyor..

*

İşin diğer boyutuna gelince..

Bu dünya hayatı bir **imtihan** olduğu için yaşanıyor bütün bunlar..

Yaşadığımız olaylar hem kendimizi hem de başka insanları tanımamızı sağlıyor.

Biz **kendimizi bile tanımıyoruz**, yaşadıkça, "Demek ki ben böyle bir insanmışım, böylesi bir durumda ancak böyle davranabilirmişim, kalıbımın adamı değilmişim" diyoruz.

İşte bu Filistin meselesi de, **sahte pehlivanlar** dut yemiş bülbül gibi olup susmadıkça, artık hiç kimse beleşten **kahramanlık nutukları** atamaz hale gelmedikçe bitmez..

Ne zaman ki farfaracı, gösterişçi ve istismarcı pehlivanların ipliği tümden pazara çıkar, herkes onlardan ümidi keser, herkes **sadece Allahu Teala'yı hatırlar**, işte o gün Allah'ın gerçek aslanları ortaya çıkarlar.

Aksi takdirde, İsrail'in işi hemen bitirilmiş olsa, bu yalancı pehlivanlar "Bize sıra gelmedi ki.. Biz olsaydık neler yapardık neler.." diye artistlik yapmaya devam ederler.

"Kıyamazsan baş ve cana, uzak dur girme meydana,

"Bu meydan içre nice başlar kesilir, hiç soran olmaz."

*

Evet, **Mute**'de 100 bin kişilik Bizans ordusuna karşı 3 bin kişiyle savaşan İslam ordusundaki **ruh** sende yoksa, kendin için dombıra şarkısı yazdırmayacaksın.

O dombıra **Cengiz**'e yakışıyor olabilir, fakat sana yakışmıyor.

LAİKLEŞEN İSLÂMCILAR

Olivier Roy Türkçe'ye *"**Siyasal İslamın İflası**"* adıyla çevrilip 1994 yılında yayınlanan eserinde, İslâmcı hareketlerin sorunlarını oldukça ciddi bir şekilde tahlil ediyordu.

Ne söylediğini bilen ve konusuna hâkim bir adam. Eserinin önsözünde yer alan şu satırlar bile, bunu anlamak için yeterli:

> " 'Müslüman' terimini olgudan çıkanı kastetmek için ('müslüman ülke': nüfusunun çoğunluğu müslüman olan ülke; 'müslüman aydın': müslüman kökenli ve müslüman kültürden gelen aydın), 'İslami" terimini ise niyetten çıkanı kastetmek için ('İslami devlet': İslam'ı, meşruiyetinin temeli yapan devlet; 'İslami aydın': düşüncesini bilinçli olarak İslam'ın kavramsal çerçevesi içinde düzenleyen aydın) kullanıyorum."

Roy, terminolojinin ne demek olduğunu ve önemini biliyor. Ayrıca, terimlerini seçerken çarpıtmak, demagoji yapmak ve polemik malzemesi çıkarmak için sahtekârlığa yönelmeye tevessül etmiyor; kendi analizi çerçevesinde en uygun kavramları bulmaya uğraşıyor.

Önce, "olgu" ile "niyet" arasında bir ayrım yapıyor ve bundan hareketle kavramlarını oluşturuyor.

Hiç kuşkusuz, "İslami [İslamcı] aydın"ı, "düşüncesini bilinçli olarak İslam'ın kavramsal çerçevesi içinde düzenleyen aydın" olarak tanımlarken de, çok önemli bir noktaya temas ediyor.

*

“Olgu” ile “niyet” arasındaki bu ayrım, sosyolojik, siyasal ya da antropolojik bir araştırmada yararlı bir araç olabilir. Ama İslâm açısından düşünüldüğünde, böylesi bir ayrım, ancak “mümin” ve “münafık” kavramlarıyla açıklanabilir.

Münafık, olgusal açıdan müslüman, ama niyet açısından kâfirdir. Mevlânâ da, “Ya olduğun (niyet) gibi görün (olgu) ya da göründüğün gibi ol” derken buna işaret etmiş oluyor.

YÖK eski Başkanı Kemal Gürüz, bir röportajında, kendisinin “sosyolojik müslüman” olduğunu açıklıyordu. O da, bunu söylerken, Roy’un yaptığı ayrıma göre konuşmuş oluyordu. İfadeleri aslında, “Müslüman değilim, ama yaşadığım toplum nedeniyle müslüman kabul ediliyorum” demekti.

O yüzden, Roy’un “müslüman-İslami” ayrımı, kendi araştırması çerçevesinde tutarlı ya da elverişli olmakla birlikte, İslâm’ın kavramsal çerçevesi içinde başka terimlere tekabül etmektedir. İslam’ın kavramsal çerçevesi, Roy gibi sosyal bilimci ya da gazetecilerin kavramsal çerçevelerine indirgenemez; fakat Roy’un böyle bir iddiası da yok zaten.

*

Evet, terminoloji ya da kavramsal çerçeve meselesi önemli..

Bir siyaset bilimci ile sıradan bir insanın siyasal değerlendirmeleri arasındaki en temel fark, kullandıkları kavramsal çerçeve ile ilgilidir.

Belki aynı şeyi söylüyor olabilirler, ama siyaset biliminin kavramsal çerçevesi ya da terminolojisi ile konuşmayan bir kimse, hiçbir zaman siyaset bilimci olarak kabul edilemez. İdeolojiler ve yandaşları için de durum budur.

Bir komünist, insanları sınıflandırırken kendi kavramlarını kullanır ve toplumu sınıflardan ibaret görür. Ona göre, kimisi işçi sınıfındandır, kimisi kapitalist.

Bir milliyetçi ise topluma baktığında ırksal kökenleri ya da aidiyetleri fark eder; şu Türk, şu Ermeni, bu da Kürt'tür.

Buna karşılık bir müslüman (İslâmcı) için insanlar en temelde mümin, münafık ve kâfir olarak ayrılırlar. Diğer özellikler tâlidir, fazla önem taşımaz.

*

Bir komünist, kendisini kâfir ve muhatabını mümin olarak tanımladığında, kavramsal çerçevesini İslâm'dan ödünç aldığı için kendi ideolojisine göre düşünmeyi terk etmiş olacağı ve artık komünistliği ciddiye alınmayacağı gibi, bir müslüman da, İslâm'ın kavramsal çerçevesini terk ettiğinde artık müslümanca düşünmeyi hatta müslümanlığı bırakmış olur.

O yüzden, bir müslüman (ya da İslâmcı) aydın için, düşüncesini "İslâm'ın kavramsal çerçevesi" içinde düzenlemek, ve Roy'un vurguladığı gibi bunu "bilinçli" bir biçimde yapmak önem taşır.

Yeniçağ gazetesi yazarı Arslan Bulut, 30 Kasım 2006 tarihli "**Papa, ikiyüzlü Hıristiyan istemiyor! Biz de istemiyoruz!**" başlıklı yazısından anlaşıldığı kadarıyla, bu gerçeği biraz farketmiş gibi görünüyor. İfadeleri şöyle:

> "Adam Müslümanım diyor ama İslam'ın da içine tasavvuf yolu ile sızmış Hermetizmi savunuyor. İnandığı ve yaşadığı din, 'Kur'an'daki İslam' değil; görünüşte herkesten mümin! Veya Hıristiyanlaştırma olduğunu bile bile dinlerarası diyaloğu İslam adına savunuyor!"

Bulut'un, "Kur'an'daki İslam"ın önemini keşfetmiş olması iyi, fakat Roy'dan öğreneceği şeyler var. Roy'un, kitabının önsözünde kavramsal çerçevesi hakkında bilgi vermesi ve kavramlarını 'tanımlaması' tesadüf değil.

*

Üniversitelerde hazırlanan doktora tezlerinde, özellikle sosyal bilimler alanında, ‘giriş’ bölümünde kavramsal çerçevenin çizilmesi ve kavramların tanımlanması istenir. Bir yazar, işe kavramlarını tanımlayarak başlamazsa, ne dediğini anlamak mümkün olmayabilir.

Benzer şekilde ***Kur’an***’da da, ilk sayfalarda, önce, ‘mümin’, ‘münafık’ ve ‘kâfir’ kavramları açıklanır.

Evet, İslâm’a “tasavvuf” adı altında sokulmuş yanlış düşünce ve inançlar yok değildir ve genelde “Türk İslâmı” adı altında sunulan ve “tasavvuf”a dayandırılan yorumlar böylesi bir nitelik taşır.

Böyle olmakla birlikte, İmam Gazâlî ve İmam-ı Rabbanî gibi, sapmaları reddeden tasavvuf yorumcuları da yok değildir; bu ikincilerin sayısı daha fazladır.

Evet, hıristiyanlaştırma olduğunu bile bile dinlerarası diyaloğu savunanlar da bulunuyor, fakat, yine bakıyorsunuz ki adam hem müslüman olduğunu söylüyor ve hem de milliyetçiliği savunabiliyor. “***Kur’an***’daki İslam”da milliyetçilik var mıdır?! Varsa, hangi milliyetçilik vardır; Arap milliyetçiliği mi, Türk milliyetçiliği mi?! Yoksa; bir insan nasıl hem müslüman hem de milliyetçi olabiliyor?!

*

Bence Arslan Bulut, “***Kur’an***’daki İslam”dan bahsetmeye çok fazla hazır değil.

Hem müslüman hem de milliyetçi olduklarını söyleyenler, öncelikle nasıl bir “kavramsal çerçeve”ye sahip olduklarının farkında olmalıdırlar.

Kavramları ***Kur’an***’dan, yani Allahü Taâlâ’nın kelamından mı alınma, yoksa Batılıların kelamlarından mı?!

İdeoloji olarak milliyetçilik bir Batı icadıdır, o yüzden, hep söylediğim gibi, milliyetçilik gayrimillîdir.

Milliyetçilerin “kavramsal çerçeve” konusunda bir bilinç ve duyarlılıkları bulunmadığı için, çok kolay yönlendirilebiliyorlar. Bunun bir sonucu olarak, günümüzde CHP ile MHP’nin “ortak değerler”e sahip olmaya başladığını görüyoruz. CHP’nin, ***Kur’an***’dan “değer” almayacağından kuşkulanmaya acaba kimin hakkı bulunmaktadır?! CHP, hiç kuşkusuz, sol bir partidir ve sonuna kadar laiktir.

*

Roy, şöyle diyordu:

> “İslamcılığın siyaset sahnesinden yok olduğu sanılmasın. Tersine, Pakistan'dan Cezayir'e kadar yaygınlaşıyor, sıradanlaşıyor, genel siyasal manzarayla bütünleşiyor, âdetleri ve çatışmaları belirliyor. Cezayir'de iktidara geleceğinden kuşku duyulmasın. Fakat başlangıçtaki hızını yitirdi. ‘Sosyal-demokratlaştı’.”
>
> (Olivier Roy, ***Siyasal İslamın İflası***, İstanbul 1994, s. 11.)

Evet, Türkiye’de milliyetçi olduklarını söyleyenlerin solculaşmasına ve daha katı biçimde laikleşmesine benzer şekilde, İslâmcılar’ın da kısmen sosyal demokratlaştıklarını veya en azından laikleştiklerini söylemek mümkün olabilir.

Her iki grubun da vardığı ya da varacağı yer “laikleş(tir)me”dir.

Siyasî arenadaki İslâmcı hareketin, büyük ölçüde, laiklik ve demokrasi ideallerini önemseyen bir hareket halini aldığı görülüyor.

Sözkonusu hareket, ‘ekonomik topluluk’ niteliğindeki Avrupa Topluluğu’na yıllarca karşı çıkmışken, bugün ‘siyasal birlik’ halini alan AB’den pek rahatsız değil.

Özellikle Akparti'nin, Türkiye'deki İslâmcılar'ı laikleştirdiğini, demokratlaştırdığını ve AB yanlısı hale getirdiğini veya böyle bir işlev üstlendiğini kimse inkâr edemez.

*

Kuşkusuz Akpartili "eski İslâmcılar", CHP ile "ortak değer" arayışı içine girmiş "milliyetçiler"in solculaşmaya başladıklarını farketmek istememeleri gibi, kendilerinin sosyal-demokrat olarak adlandırılmalarına itiraz edeceklerdir.

Ama "muhafazakâr demokratlık"ları ile "toplum"a olan bağlılıklarının toplamı "sosyal demokratlık" anlamına gelebilir. Böyleleri birçok yerde siyasete "İslâmcı" muhalifler olarak başlamış, egemen odaklardan iktidar vizesi alabilmek için "değişmişlerdir".

Eski İslâmcılar'ın geldiği noktayı anlamak bakımından, Fehmi Koru'nun 30 Kasım 2006 günü yayınlanan AB konulu yazısının tek cümlelik son paragrafını aktarmak faydalı olabilir:

"Türkiye kıblesini şaşırmasın, yeter…"

AB hedefinin "kıble" gibi dinî bir terimle ifade edilmesi ilginç..

Şaşırılmaması istenen kıble İslâm birliği gibi İslâmcılar'a özgü bir hedef değil.

*

Değil "milliyetçi" ya da "muhafazakâr demokrat" olduklarını söyleyenler, "İslâmcı" olduklarını ileri sürdükleri halde İslâm dışı bir kavramsal çerçeve kullananlar bile, İslâm ile sahih bir bağlantı kuramazlar.

Roy, haklı olarak, ödünç bir söylemle, İslâm dışı bir kavramsal çerçeve ile İslâm'ı savunmanın gerçekte "İslam'ı laikleştirme" anlamına geldiğini ifade eder:

> "Modernlik, müslüman ülkelerde İslam'ın dışında yerleşmektedir ve İslamcılar da dinin laikleşmesi sürecinin ilgili taraflarından biridirler.... Edinilmiş olan bir Batılılaşmayı reddederken, otantiklik mitosunu, [Batı'dan] ödünç aldıkları bir dilde [kavramsal çerçeve içinde], otantik olmayan içinde dile getirmektedirler. Çünkü bu modernlikten, hayal edilen bir gelenek adına, gerçek geleneğe dönüşün reddini ödünç almaktadırlar." (***A.g.e.***, s. 41.)

Bunlar, önemli ifadeler. Türkiye'de İslâmcı aydınlar, ne yazık ki, bu gerçeği göremedi ya da görmek istemediler.

*

Bugün de, İslâmcı olduklarını ifade eden aydınların, söylem taklitçiliği için özel çaba gösterdikleri biliniyor.

Çünkü onlar, ödünç söylemlere başvurdukları zaman, entelektüel yeterliliklerini sergilemiş olacaklarını zannediyorlar.

Onlardaki bu gerçek 'entelektüel yetersizliği', ontoloji, modernlik, yabancılaşma vs. gibi kavramları yerli yersiz her konuda kullanıyor olmaları yansıtıyor.

Sadece bu değil, İslâm'ı anlama ve yorumlama biçimleri de, sözkonusu aydınların laikleşmenin bir parçası olduklarını gösteriyor. Mesela Ali Bulaç, Medine Vesikası ekseninde yaptığı ve "çok hukukluluk" adı altında sürdürdüğü çalışmalarıyla gerçekte laik bir model üretmekteydi.

Teknik, medeniyet ve yabancılaşma gibi kavramları "mesele" edinen **İsmet Özel**'in ise, ne dediği bile belli değildi. Bir başka önemli isme, **Rasim Özdenören**'e gelince, İslâm devletinde Hıristiyanlar'ın serbestçe içki içme, üretme ve satma, domuz yetiştirip serbestçe pazarlama haklarının bulunduğunu yazabilmiş bir isim.

Tabiî ki, İslâm'ın hükümlerini bilmeden, bugünkü laik düzen model kabul edilerek üretilen bu "İslâm devleti" modeli, İslâm'ı laikleştirmekten başka birşey değil.

*

Evet, ödünç söylemlerden uzak durmak gerekiyor.

Türkiye'de İslâm'ı salt bir parti hareketi gibi algılayanlar, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ve Siyasal Partiler Yasası'na uymak zorunda olan partilerinin yanı sıra İslâm'ı da kısmen sözkonusu mevzuata uygun biçimde anlamaya başladılar.

Bugün Saadet Partisi ile Akparti, kendi ifadelerine bakılırsa, "Batılı anlamda" laik ve demokrattır. Bu partilerin tabanları da, yazık ki, laik ve demokratik bir İslâm yorumuna doğru sürüklenmektedir.

Akparti çizgisinden daha iyi olmakla birlikte, Refah-Saadet Partisi geleneğinin "Adil Düzen" ve "**Milli Görüş**" gibi kavramları ve "düzen" projeleri de bu açıdan sorunlu.

"İslâmî kesim"in, "Siyasal İslâm" ile aralarına mesafe koyarak kendilerini "Kültürel İslâm" taraftarı şeklinde takdim edenlerine ya da böyle adlandırılmaktan memnuniyet duyanlarına gelince, onların durumlarının da farklı olmadığı hatta belki daha kötü olduğu bir gerçek. İslâmî tebliğ kavramının yerini dinlerarası diyalog, emr-i bi'l-maruf ve (özellikle de) nehy-i ani'l-münkerin yerini hoşgörü almış durumda.

Milliyetçilerin durumu ise tamamen içler acısı.

*

Siyasal İslamcılık adını verdiği olguyla ilgili olarak Roy, "Neden bu başarısızlık?" sorusunu yöneltiyor ve, "Bu, her şeyden önce düşünsel bir başarısızlıktır" hükmüne varıyor:

> “İslamcı düşünceye göre bir yandan, İslami bir siyasal toplumun varlığı, müminin tam anlamıyla erdeme ulaşabilmesi için zorunlu bir koşuldur; öte yandan böylesi bir toplum ancak kendisini oluşturanların erdemiyle, en başta da yöneticilerin erdemiyle işleyebilir. Sonuç olarak, tam anlamıyla siyasal olan İslamcı düşünce gelişmesi içinde, siyaseti oluşturan her şeyle (kurumlar, karar mercileri, özel olandan ayrılmış bir alanın özerkliği) ilgisini kesip siyaseti yalnızca ahlaki bir araç gibi görerek, bir başka yoldan ulemanın ve reformcuların geleneksel algılamasına ulaşmış oluyor: İslamcıların gözünde, toplumun adil ve İslami olması için müslümanların erdemli olması yeterlidir.”

Böylece Roy, bir kısır döngüye işaret etmiş oluyor.

Roy’un bu tespitine katılmak pek mümkün görünmüyor; çünkü tek başına fazilet/erdem yeterli değildir ve İslâmî bir düzen tasavvuru insanların erdemli olacakları ön kabulüne dayanmaz.

Böyle olsaydı, Şerîat’in yasak ve cezalarından söz etmeye gerek kalmazdı; cezaların varlığı, İslâm toplumunda da birtakım ahlâk dışı eylemlerin icra edilebileceğinin kabul edildiğini gösterir.

*

Böyle olmakla birlikte, otantiklik mitosu ve “öze dönüş” çağrılarıyla başlayan hareketlerin “demokratlık ve laiklik” limanında demir atmaya başlamaları açık bir başarısızlıktır.

Ancak, Roy, kitabının önsözünde ifade ettiği gibi, bunalımın salt “Siyasal İslamcılık” ile ilgili olmadığını düşünüyor: “Bunalım aynı zamanda, laiklik, Marksizm ve milliyetçilik gibi modellerin de bunalımıdır.”

Ortada laikliğin bize öğretilen tanımıyla çelişen bir garabetin bulunduğu bir gerçek..

İdeal tanımına uyan bir laikliği Türkiye'de gözlemlemek pek mümkün görünmüyor.

Türkiye Cumhuriyeti'nin "demokratik, sosyal, laik bir hukuk devleti" olduğu Anayasası'nda kayıtlı.. Buna rağmen, kendilerini laik olarak nitelendiren kesim, Türkiye'nin gerçek bir demokrasi, sosyal devlet ve hukuk devleti olarak kabul edilemeyeceğini söylemekten çekinmiyorlar.

Fakat iş laikliğe gelince, ona toz kondurmayı asla kabul etmiyorlar. Şayet Türkiye'deki laiklik adı altında yürütülen uygulamaları eleştirirseniz, "laiklik düşmanı" oluyorsunuz.

Fakat kendileri Türkiye'yi yeterince demokratik ya da sosyal devlet ilkesine uygun bulmadıklarında, biz onlara "demokrasi düşmanı" diyemiyoruz.

İşlerine gelince Türkiye'nin hukuk devleti sayılamayacağını söylemekten çekinmiyorlar, ama laiklik konusunda hiçbir eksiklik bulunmadığına da inanmamızı istiyorlar.

*

Laiklik nedir? Bence en doğru cevabı, Atatürk'ün bizzat sağlığında merhum M. Hamdi Yazır'a yazdırıp yayınlattığı "***Hak Dini Kur'an Dili***" tefsirindeki şu satırlar veriyor:

> "... Avrupa devletleri … Fransız inkılabından sonra liberallik, laiklik ve insanlık kelimeleri altında Hıristiyanlık kelimesinden sapmaya doğru yürümüş …. Fakat bu kelimeler olumlu ve merhametli, genel bir hak vicdanı kurulmasını değil, **dinsizliğe ve bencilliğe doğru olumsuz bir gidişi** hedef aldığından, ilme ve sanayie ait gelişmelerini gerçeğe bağlayacak yerde, insanlığı **haktan uzaklaşmaya, vicdansızlığa ve ihtiraslara** sürüklemiş ve .. (sonucu) **hayatın ızdıraplarını artırmak**tan ibaret olmuştur."

DAVUTOĞLU: DİNÎ "DEĞER"DEN LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEĞERSİZLİĞE

Eski Başbakan **Ahmet Davutoğlu**, kurduğu Gelecek Partisi'ni tanıtmak için kameraların karşısına geçtiğinde şunları söylemişti:

> "Dünyada otoriter ve popülist eğilimlere yöneliş olduğu bir dönemde kendi özgür iradesine malik, onurlu ve başı dik insanların yaşadığı bir ülke inşa etmeliyiz."

Bu sözler tam da **popülizme, konformizme, statükoculuğa** karşılık geliyor.

Herkesi memnun etmek isteyen bir söylem inşa etmeye çalışıyor.

Hem **gelenek** diyor, hem **modernlik/çağdaşlık**..

Hem **başı dik** insanlardan söz ediyor, hem **ortak akıl**dan..

Hem **geleneğe bağlılık**tan dem vuruyor, hem **özgürlükçülük**ten..

Bu farklı anlayışların sınırlarının nerede başlayıp nerede biteceğini söylemeye sıra gelince, laflarının bütün büyüsü kayboluyor, makyaj dökülüyor.

Diyor ki:

> "… nesiller aşan **ortak aklın** ürünü olan değerlerin korunması bağlamında **geleneğe** saygılı, birey hakları, vatandaşlık hukuku ve milli egemenlik bağlamında **modern ve çağdaş**, sınır aşan teknolojik etkileşim ve **yerküredeki her gelişmeye açık** olan bir gelecek vizyonu bağlamında **küresel** bir siyaset anlayışını benimsiyoruz. Siyasetimizin temel felsefesi, geleneğe saygılı **özgürlükçü**lüktür."

*

Davutoğlu'nun şu ifadesine ise gülmek gerekiyordu, fakat sadece acı acı tebessüm edebildim:

> "Hak ve makam talepleri **ibadet** üzerinden değil adalet, **ehliyet ve liyakat** temellerine dayalı hukuk ve teamül üzerinden geçekleşir."

Sen nerede yaşıyorsun Davutoğlu efendi?

AK Parti dönemi de dahil olmak üzere, Türkiye'de hak ve makam talepleri ibadet değil, **ibadetsizlik** üzerinden yapıldı.

Mesela TSK'yı ele alalım..

İbadet eden insanlar yıllarca tehlikeli kabul edilip **askerlikten ihraç** bile edilmediler mi?!

Bu ülkede **başörtülüler okullarından** atılmadı mı?!

Hak ve makam talepleri, sırf başörtülü oldukları için reddedilmedi mi?

Devlet kurumlarındaki birçok insan **gizli gizli namaz** kılmadı mı?

Bazıları bu tutumlarını **"takiyyecilik" mezhebi** üreterek bir "**yaşam tarzı**"na dönüştürüp **kişiliksiz ve ruhen köle** hale gelmedi mi?!

Sen nerede yaşıyorsun Davutoğlu?

*

Haa, şu oldu: **AK Parti** iktidar olunca, bunların gerçekten **İslamcı** (dinci/Şeriatçı) olduklarını zanneden **eyyamcı ve menfaatperest** bazı tipler, ortamı uygun gördüklerinde yüksek sesle besmele çekmeye, ara sıra camide görünmeye başladılar.

Hatta bazılarının, çalıştığı kuruma en yakın camide kurum kimliklerini güya düşürmüş gibi yaparak bıraktıklarını, kimliğin cami görevlisi tarafından amirlerine verilmesini sağladıklarını bile duymuştum.

Bunun dışında, gerçekten **İslamcı/dinci/Şeriatçı** olanları Akparti'nin de dışladığını gayet iyi biliyorum.

Ama, **İslamcı/dinci/Şeriatçı** olmayan, fakat Akparti'nin (**MİT**'in ve MİT'çilerin katkılarıyla) çerçevesini çizdiği **"laik sözde dindarlığı", "yerli-milli müslümanlığı"** benimseyen menfaatperest tiplerin "akredite ibadet"lerinin önemsendiğinin farkındayım.

Ve böylesi **düzen-ci ve düzenbaz** tiplerin (ki bunların içinde artık MİT'in kontrolüne girmiş zamane tarikatlarının müntesipleri de mevcut), bazen, "ibadet"lerinin karşılığını dünya hayatında alma çabası içine girdiklerini, *"Benim gibi bir dindar varken neden falancayı filan kuruma müdür yaptılar?"* diye dertlendiklerini duydum, buna şahit oldum.

*

Davutoğlu ateş ile suyu bir arada taşıma anlamına gelen şöyle bir laf da etmiş:

> **"Milletimizin tecrübelerinden neşet etmiş değerler**ini de, modernleşme sürecimizin eseri olan ve **Mustafa Kemal Atatürk öncülüğü**nde kurulan Cumhuriyetimizin ve demokrasimizin birikimini de **koruyacak ve gelecek nesillere aktaracağız**."

"**Dinimizden (*Kur'an* ve Sünnet'ten) neşet etmiş** değerler" demiyor, "**milletimizin tecrübeleri**nden neşet etmiş değerler"den söz ediyor.

Bu kaypak ifadesiyle, Müslümanları aldatacağını düşündüğü belli.

Gerçi, bu **laik** düzenin yasal düzenlemeleri, siyaset yapmak isteyen birilerinin ***Kur'an*** ve Sünnet'ten söz etmesine izin vermiyor, fakat, insan bunu açıkça ifade edemese bile, isterse, **ihsas edecek** cümleler kurabilir.

Geçmişte bunu **Erbakan "Millî Görüş"** diyerek yarım yamalak yapıyordu (Ki, mirasçıları, sanki böyle konuşmaları imanın şartıymış gibi *"İslamcı değil, müslümanız"* diyerek bu "görüş"ün içini iyice boşalttılar).

Üstelik Davutoğlu şu ifadeleri kullanmış bulunuyor ki, bu, onun "**tam laik**" olduğunu, gerçekten kendisini **Atatürk**'ten miras kalan "birikimi" korumaya adadığını gösterir:

> "**Kısıtlayıcı laiklik** anlayışı da, **dine siyasal düzen içinde işlevsel bir rol** tanımlama çabası da, **tek bir dini akımın** siyasal düzeni antidemokratik yöntemlerle ele geçirerek din-siyaset ilişkisini belirleme iddiası da, küreselleşmeyle derinleşen **varoluşsal sorunlar** karşısında geçerliliğini yitirmiştir. Siyaset alanında herkes kendi imtihanını vermeli ama **dini değerleri** bu imtihan sathına sokmamalıdır. Hak ve makam talepleri ibadet üzerinden değil adalet, ehliyet ve liyakat temellerine dayalı hukuk ve teamül üzerinden geçekleşir. Devlet, **bütün dini/mezhebi/felsefi anlayışlara ve topluluklara aynı mesafede** olmalı ve eşit yaklaşım göstermelidir. Bu çerçevede temel ilkemiz özgürlükçü laiklik ve çoğulcu din anlayışıdır."

Bu sözlerin anlamı açıktır: **Din**e siyasal düzen içinde **işlevsel** bir rol verilemez, **dinsizliğe** verilir.

Adamın istediği, siyasal alanda işlevsiz, etkisiz bir din.

Böyle bir kafa belki Budist olabilir, fakat "gerçek" bir müslüman olamaz.

*

Davutoğlu, *"**tek bir dini akım**ın siyasal düzeni antidemokratik yöntemlerle ele geçirmesi"*nden de söz ediyor ki, bu boş laf, köylü kurnazlığının daniskası..

"Tek bir dini akım"dan kastı "din" ise, Türkiye'de bu, sadece **İslam** için söz konusu olabilir. Hristiyan veya Yahudilerin böyle birşeyi akıllarından geçirmeleri bile mümkün değildir.

Yok, "dini akım"dan kastı, aynı dine mensup olsun veya olmasınlar, farklı cemaat, tarikat, gruplar vs. (Mesela İsmailağa, Menzil vs.) ise, şayet bu "akım"lar birleşseler, "tek bir" olmaktan çıksalar, onların "siyasal düzeni ele geçirmesi"ne izin verilecek mi?

Adam kurnaz ya, cümleyi öyle kuruyor ki, sanırsınız, "tek bir dini akım"ın (veya "dini akımlar birliği"nin) siyasal düzeni **"demokratik" yöntemlerle** ele geçirmesinden rahatsız olmayacak..

Halbuki, zaten mevcut düzen, "demokratik" yöntemlerle böyle birşeye izin vermiyor. **Vermeme üzerine kurulu.**

Ve, Davutoğlu da bu anlayışı savunuyor, koruyacağını ve gelecek nesillere aktaracağını söylüyor.

*

Davutoğlu, sadece **ibadet**in (yani abid / ibadet eden insan olmanın) değil, "**dinî değerler**"in de "siyaset dışı" olmasını istiyor.

Bunu açıkça söylemiş durumda.

Demek ki, "**milletimizin** (engin) tecrübelerinden **neşet eden**" değerler, dinî değerler değil, dinsizlik "değer"leri. (Aslında, bir "değer", gerçekten değerse, batıl dinler değilse bile İslam açısından kesinlikle "dinî değer" niteliğini taşır. Günümüzde bazılarının yaptığı gibi değersizliğe değer adı veriliyorsa o başka..)

Dinî değerler olmasın da, müşrik/putperest "değer"leri olsun, sorun değil.

Yani adama göre, "din" asla değer üretemez, değer kaynağı olamaz.. Ama, birilerinin dini haline gelmiş olan Atatürkçülük üretir, laiklik/dinsizlik üretir.

*

Davutoğlu'nun savunduğu anlayış şu:

> "Devlet, **bütün dini/mezhebi/felsefi anlayışlara ve topluluklara aynı mesafede** olmalı ve eşit yaklaşım göstermelidir."

Laiklik de özü itibariyle bir "**siyaset felsefesi**" anlayışıdır; peki devlet laiklik şeklindeki **seküler felsefe** ile **İslam'ın siyaset felsefesi**ne niye eşit mesafede olmuyor da, laik oluyor?

Niye devlet, *"Laiklik/dinsizlik ile İslam Şeriati'ne/hukukuna aynı mesafedeyiz, halk hangisini tercih ederse o olsun"* demiyor da, *"**Laiklik/dinsizlik** sınırları içinde özgürsünüz, istediğiniz dinsizliği / din dışılığı seçin"* diyor?

Yoksa laiklik bir "felsefî anlayış" değil de, sizin **taptığınız putlarınızın "vahyettiği"**, "felsefe üstü" bir anlayış, doğruluğu tartışılmaz **mutlak hakikat** mi?!

Benim ben olduğumu bilmem, insanın kendisinin kendisi olduğunu bilmesi türünden, doğruluğunu kimseyle tartışmayacağı bir **mutlak bilgi** mi?!

*

Evet, Davutoğlu'na göre devlet, yerlerin ve göklerin yaratıcısı **Allahu Teala'nın hak dini İslam** ile, öküze tapma dinine/putperestliğine, eşit mesafede olmalıymış.

Davutoğlu!..

İşte buraya yazıyorum: Senin bu gelecek edebiyatın senin için de, bu millet için de zilletten, felaketten ve **Allahu Teala'nın gazap ve azabı**ndan başka birşey vaad etmiyor.

*

Stephen Covey'in, şu anda Türkiye'de 62. baskısı satışta olan bir kitabı var: ***Etkili İnsanların 7 Alışkanlığı.***

Orada, insanların **"iş/meslek merkezli, para merkezli** ("Paralı/zengin insan değerlidir, parasız insan değersiz"), **parti/grup/cemaat/tarikat merkezli** ("Benim grubumdan olan kişi yanlış da yapsa onu desteklerim, başka gruptan olan doğru da yapsa, karşı çıkmanın bir yolunu bulurum")**, din (kilise örgütü) merkezli, ben merkezli, makam/mevki/statü merkezli** ("Büyüklerimiz/amirlerimiz herşeyin en iyisini, en doğrusunu bilir. Kürkün/makamın kadar konuş!")**, düşman merkezli** ("Düşmanım ne söylerse, ne yaparsa aksini savunurum, hayattaki temel amacım düşmanıma zarar vermektir")**, aile merkezli** ("Ailem hangi dini, hangi görüşü benimsiyor, neyden ve kimlerden hoşlanıyorsa, o, iyidir; başkası kötü)**"** vs. düşünme gibi özelliklerinden söz eder.

Türkiye söz konusu olduğunda bunlara "**devlet merkezli, millet/kabile merkezli**" vs. tabirlerini de eklemek gerekir.

Covey'in önerisi, **"ilke/değer merkezli"** olmaktır.

Ki değerler "evrensel" (zaman ve mekân, tarih ve coğrafya üstü) nitelik taşırlar.

Her devirde ve her coğrafyada geçerli olan ilke ve değerler gerçek ilke ve değerlerdir.

Laiklik, yani her dine eşit mesafede olma, evrensel bir değer değildir, olamaz.

*

Peygamber Efendimiz s.a.s., **laiklik peygamberi** olarak gönderilmedi. Kurduğu devlet de her dine eşit mesafede değildi.

Hakkı batıla, hak dini putperestliğe üstün kılmak için cihad etti. Savaştı.

Müslüman, **Allahu Teala**'ya ve **İblis** ile onun izinden giden **tağut**lara/putlara nasıl eşit mesafede olabilir?!

Covey, "din merkezlilik"ten söz ederken, bundan kastının **"örgütlü din", yani Kilise** kurumu olduğunu belirtir. **Dinî ilkeler**in ise yol gösterici olduğunu ifade eder.

Covey'in bu bilgece kitabı 30 civarında dünya diline çevrilmiş ve on milyonlarca basılmış durumda..

Davutoğlu ile Covey arasındaki "değer ve ilke" anlayışı farklılığı gerçekten ibret verici..

*

Evet, Davutoğlu yeni birşey söylemiyor.

Akparti'nin öncülük ettiği **"Müslümanların laikleştirilmesi"** projesini sürdürme misyonu ile ortaya çıkmış durumda.

Akparti'nin bu ülkeye yaptığı "hizmet"lerden yenisini, Davutoğlu eliyle kurulmuş olan bu parti oluşturuyor.

Bu parti, Akparti'nin ürettiği (doğurduğu demeyelim) bir parti.

Anası da (yahut babası da), yavrusu da aynı yolun yolcusu.

SAADET PARTİSİ'NİN ESKİ LİDERİ KARAMOLLAOĞLU'NUN İKİ BÜYÜK HATASI

Karamollaoğlu'nun birinci hatası, İslamcı olmadığını söylemiş olması:

> **"İslamcı tabirini hiç beğenmem. Ben Müslümanım, İslamcı değilim.** İslamcı tabiri dediğiniz zaman buradan *bir hedefe ulaşabilmek için İslam'ı kullananlar* diye anlarım, onun için İslamcı ile Müslüman birbirinden ayrılır. Müslüman İslamcı değildir Müslümandır."

Önemli olan senin ne anladığın değil, o kavramın **dil**de neye karşılık geldiğidir.

Bir kavramdan "dil"deki anlamı dışında birşeyi anlamak ya zihinsel özürlülükten kaynaklanır, ya kötü niyetten, ya da gafletten.

Türk Dil Kurumu'nun ***Büyük Türkçe Sözlük***'ü "İslamcı" kavramını şu şekilde açıklıyor: **"Müslümanlığın esaslarını sadece dinî hayatta değil, *hukuksal, ekonomik ve siyasal düzenlemelerde* de geçerli kılmak isteyen."**

*

Türkçe İslamcı kelimesi, **Arapça** "İslamî"ye karşılık gelir.

Arapça gramer kitaplarında bu tür "î" eki (nisbet 'ya'sı) alan tabirler "**ism-i mensub**" diye geçer.

Kelimenin sonuna getirilen "î"nin kelimeye kattığı anlamın, ismin niteliğine göre değişeceği belirtilir.

Mesela, **şahıs** ismine eklenirse "taalluk/alâka/ilgi ve münasebet" ifade eder. Hanbelî, Kadirî, Alevî, Abbasî gibi.

Belde ismine eklenirse, “köken ya da hayat tarzı” hakkında bilgi verir. Erzurumî, Sivasî, medenî (medineli/şehirli), bedevî (badiyeden, köylü) gibi.

Diğer bazı isimlere eklendiğinde ise “**hâl ve durum ya da nitelik**” bildirir. Kavî (güçlü), hayatî, İslamî gibi.

Kimi isimlere eklendiğinde ise **meslek** bildirir: Haddâdî (demirci) gibi.

Türkçe’deki “ci-cı-cü-cu” ekinin durumu da aynıdır.

*

Bu ek, her ismin arkasında aynı anlamı vermez.

Aynı anlamı verdiğini zanneden kişi ya dil konusunda (‘elif’i görse mertek zannedecek ölçüde) çok cahildir, ya **şizofrence** düşünüyordur, ya da bile bile işi deliliğe, şizofrenliğe vuruyordur.

Tıpkı Arapça’daki “î” eki gibi Türkçe’deki “ci” eki de, eklendiği isme göre farklı anlam kazanır. Erbakancı, “Erbakan satan ya da Erbakan’ı kullanan” değildir.

Bir apartmanın, kalenin vs. kapıcısı, kapı satmaz.

Sporcu, spor yapandır.

Edebiyatçı, edebiyat yapandır.

Sanatçı, sanat eseri üretendir.

Siyasetçi, siyasetle meşgul olandır.

Tarihçi, tarih ilmiyle uğraşandır.

Denizci, denizde faaliyet gösterendir.

Gazeteci, gazetecilik mesleğine mensup olandır.

Liste uzatılabilir.

(Genel kültür düzeyi sıfır olan birinin bile kendiliğinden anlayabileceği bu kadar basit bir gerçeği anlatmak zorunda kalmak bilseniz ne büyük bir acı!)

*

İslamî kelimesini Arapça'dan aynen almışız, Türkçe karşılığı **İslamcı**dır.

İslamcılıktan hoşlanmayan, İslamîlikten hoşlanmıyor demektir.

İslamcılık, "Benim bireysel müslümanlığım yetmez, İslamî bir düzende yaşamak istiyorum" demektir.

Bunu istemek, farzdır. Karşı olmak, **küfür**dür.

*

Gelelim ikinci büyük hataya..

Karamollaoğlu **laiklik** konusunda şöyle **diyor**: *"Din düşmanlığı olarak algılanmadığı müddetçe bizim geçmişte itirazımız olmadı bugün de olmaz."*

İslam açısından önemli olan laikliğin nasıl **algılandığı** değil, ne olduğudur.

Din düşmanlığı olarak algılanmamak, **din dostu** olmak anlamına gelmez.

İslam'a uygunluk anlamına ise hiç gelmez.

Bir müslümanın, **gerçekten müslümansa eğer**, laikliğe itirazının olmaması mümkün değildir.

İmkânsızdır.

Çünkü laiklik, Allahu Teala'nın emir ve yasaklarının devletin düzenine hâkim olmasına izin vermez.

Bunu benimsemek, İslam açısından küfürdür.

Bu, çok açık birşeydir. Lam'ı, cim'i yoktur.

*

Merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hoca, (şapka giymediği için insan asan "fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür" edebiyatçısı) Mustafa Kemal'in sağlığında yazdığı tefsirinde (Bakara Suresi'nin 3. ayetinin tefsiri) laikliğin ne olduğunu şu şekilde açıklamıştır:

> «Yakın zamanlara kadar hristiyan devletlerin içinde kendilerinden başka bir millet yaşattığı görülmemiş ve bu sebeple bunlar başka dinden olan kavimlere hakim olamamıştı. Son zamanlarda bu vicdan darlığındaki politik hastalığı gören Avrupa devletleri Katoliklik ve Protestanlık kavgalarından doğan bir vicdan hürriyeti davasıyla Fransız inkılâbından sonra liberallik, **laiklik** ve insanlık kelimeleri altında Hıristiyanlık kelimesinden sapmaya doğru yürümüş ve o zamandan beri diğer milletler üzerinde hükümet kurmaya yol bulabilmişlerdir. Fakat bu kelimeler olumlu ve merhametli, genel bir hak vicdanı kurulmasını değil, **dinsizliğe ve bencilliğe doğru olumsuz bir gidişi hedef aldığından**, ilme ve sanayiye ait gelişmelerini gerçeğe bağlayacak yerde, insanlığı haktan uzaklaşmaya, vicdansızlığa ve ihtiraslara sürüklemiş ve sonucu da İslâmiyet'in gösterdiği gerçek ve olumlu hürriyet hakları ile insanlığa temin ettiği ve yaydığı gerçek evrensel hayattan uzaklaşmak ve hayatın ızdıraplarını artırmaktan ibaret olmuştur.»

Laiklik ancak bu kadar güzel anlatılabilir.

Laiklik, devlet düzeyinde, **dinsizlik** ve bencilliğe doğru bir gidişi hedef alır.

Zaten, kendisinin **dinsiz** olduğunu, herhangi bir dine mensubiyetinin bulunmadığını ilan eder.

Gerisi, göz boyamadır.

İnsanın "**din düşmanı olmayan bir dinsizliğe" itiraz etmemesi, buna razı olması** ne anlama gelir?

Arife tarif gerekmez ama, ariflerin sayısı çok azaldığı için açıkça söyleyelim: Küfre rıza küfürdür, dinsizliğe rıza dinsizliktir.

*

Merhum Elmalılı Muhammed Hamdi hocaefendi, yaşadığı zaman ve zemin yüzünden meramını ancak böyle ifade edebilmiş.

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi ve Zahidü'l-Kevserî gibi "Mustafa Kemal'in elinin yetişmediği" ulema ise, laikliğin **küfür** olduğunu açıkça ifade etmişlerdir.

Mustafa Sabri Efendi, bundan şüphe edenin, "Acaba?" diye düşünüp tereddüt edenin bile küfre düşeceği fetvasını vermiştir.

*

Şunu herkesin anlaması gerekiyor: Bu din işi, iman işi ciddidir. Ya doğruyu dosdoğru söyleyeceksin ya da susacaksın.

"Efendim, hem Allahu Teala'yı razı edelim, hem bu 'derin zorbalık düzeni'nin efendilerini.. Gemimizi hem dünyada yürütelim, hem ahirette.. Ne şiş yansın ne kebap.."

Birilerinin "laik Mehdi"si "Aziz Atatürkçü" Tayyip Erdoğan efendi gibi cevap verelim: Yok öyle 25 kuruşa simit!

STRATEJİK ÇUKURLUK VE "ZAMANIN RUHU"

Taha Akyol'un "Zamanın Ruhu" başlıklı yazısının (***Milliyet***, 15.07.2011) ilk cümlesi, *"Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nu dinlerken daima ufkumun genişlediğini hissederim"* şeklinde.

Aktardığına göre, bir grup gazeteciyle konuşan Prof. Dr. Davutoğlu, "zamanın ruhu"ndan bahsederek sözlerine başlamış. Akyol, Davutoğlu'nun değerlendirmelerini şöyle aktarıyor:

> "Tarihte üç defa Türkiye 'zamanın ruhu'nu yakalamıştı:
>
> "- Tanzimat… Fransız İhtilali'nin dünyayı saran ilkeleriyle Osmanlılığı uyumlaştırma düşüncesi ve ona [Ahmet Davutoğlu'na] göre yapılan 'restorasyon' reformları, kurumların değiştirilmesi…
>
> "- Cumhuriyet… Dünyada imparatorlukların yıkılıp ulus devletlerin kurulması dönemi, Türkiye'de 'ulus devlet'in inşası, ona [Ahmet Davutoğlu'na] göre 'restorasyon' reformları, bu defa kurumların değil, rejimin değiştirilmesi…
>
> "- 1946'dan itibaren demokrasiye geçiş… Batı yönlü dış politika ve ona [Ahmet Davutoğlu'na] göre Türkiye'nin uluslararası kurumlara üye olması.."

*

Davutoğlu, politikacı kimliğiyle değil, daha çok, bilim adamlığıyla tanınan bir isim.

Bu sözleri de, gündelik siyasetin ötesinde bir anlam taşıyor.

Bir tür "tarih felsefesi" yapıyor diyebiliriz.

Ancak, benimsediği "paradigma" ve kullandığı "kavramlar" itibariyle, bir "Batılı" gibi konuştuğunu belirtmek gerekiyor.

Oysa Davutoğlu, "**Alternatif Paradigmalar**" adıyla yayınlanan doktora tezinde İslâm ile Batı'yı karşılaştırmış bir isim..

Herşeyden önce, "zamanın ruhu" kavramı, seküler/laik olmanın da ötesinde Batı'ya ait bir tabir..

Ayrıca, "metafizik" bir nitelik taşıyor; diğer bir deyişle, bir "inanc"ı yansıttığı söylenebilir.

Zamanın ruhu gibi kavramların ***Kur'an***'daki adı ise "**ümniyye**"dir, yani "**vehim**" ve "**kuruntu**".

*

"Zamanın ruhu" (**Zeitgeist**) kavramının mucidi, meşhur Hegel.. ***Wahrig Deutsches Wörterbuch***, kavramı şöyle tanımlıyor: *"Bir zaman dilimini karakterize eden manevî tutum"*. (Münih: Mosaik Verlag, 1989, s. 1458.)

Türk Dil Kurumu'nun ***Almanca-Türkçe Sözlük****'ü* ise şu karşılığı veriyor: *"Çağın zihniyeti, çağın anlayışı; çağın olguları içinde ortaya çıkan zihinsel tutum."* (Ankara, 1993, s. 1336.)

Böylece, Hegel'in bütün felsefî spekülasyonlarını bir tarafa bırakarak, bu şaşaalı ve parlak kavramın aslında, belirli bir döneme damgasını vuran zihniyet, ideoloji, paradigma ya da inanç olduğunu söyleyebiliriz.

Bu anlamda zamanın ruhu, kavramı illa da kullanmak gerekirse, iyi birşey de, berbat birşey de olabilir. Çünkü, **Nemrut** dönemindeki "zamanın ruhu" ile, Asr-ı Saadet'teki zamanın ruhu çok farklı şeyler olarak ortaya çıkmaktadır. Zamanın ruhunu yakalayamamak veya artık bıktıran deyişle ıskalamak da, yerine göre, pek

fena birşey sayılmayabilir. Mesela, **Hz. İbrahim**, Allahu Teala'nın bir lütfu olarak, zamanının ruhunu yakalayamamıştı.

Kısacası, zamanın ruhu değişken birşey..

> **"…. O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz. Ta ki Allah, iman edenleri ortaya çıkarsın ve aranızdan şahitler edinsin. Allah zalimleri sevmez."** (Al-i İmran, 3/140)

Bu anlamda Türkler'in, "zamanın ruhu" ile birçok defa yüzyüze geldikleri söylenebilir. Mesela, İslâm'la tanıştıklarında zamanın ruhunu yakalamış oldular. Bu, İran ile Çin arasına sıkışmış olan Türkler'in Viyana'ya kadar gitmesinin önünü açtı.

Türkler'in, Tanzimat'la da zamanın ruhunu yakaladıkları söylenebilir.

Ancak bu, Davutoğlu'nun övünçle naklettiği gibi sevinilecek bir durum değil.